

www.digitalne-knjige.com

Toni Begić

**LEGENDA O
KRALJEVSTVU
ZVIJEZDA**

Toni Begić

LEGENDA O KRALJEVSTVU ZVIJEZDA

2016.godine

Svi korisnici digitalnih knjiga by Impero present, dužni su poštivati ugovor o korištenju digitalnih knjiga koji se nalazi u prilogu knjige:

Više podataka o našim drugim izdanjima moći ćete saznati ukoliko posjetite našu web stranicu, koja se nalazi na slijedećoj adresi:

<http://www.digitalne-knjige.com>

© Copyright Toni Begić. Sva prava pridržana.
Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

Mnogi vjeruju da osim našega postoje i drugi paralelni svjetovi, tako blizu i tako slični našem svijetu. Pa koja je onda razlika između mene i vas? Samo jedna. Ja to znam.

Toni Begić

LEGENDA O KRALJEVSTVU ZVIJEZDA

Mnogi vjeruju da osim našega postoje i drugi paralelni svjetovi, tako blizu i tako slični našem svijetu. Pa koja je onda razlika između mene i vas? Samo jedna. Ja to znam.

Ana je majci sve na svijetu. Osim njoj, još će nekome postati i više od toga. Usprkos vremenu i mjestu, sretna je petnaestogodišnjakinja. Živi s majkom u potkrovlju derutne trokatnice koja se nalazi u nizu sličnih kuća. Cijela ulica izgleda staro, kao da je od postanka tu, i usprkos svemu odolijeva modernom vremenu.

Stan u kojem žive starinski je uređeno potkrovlje, koje se sastoji od dviju spavaćih soba, dnevnog boravka i kuhinje. Iako je sve od kamena i drva, prostor djeluje toplo. Aninu sobu krase lijepo, veliko, pravokutno zrcalo, koje seže od poda do stropa. Njegov divno izrezbaren drveni okvir srebrne boje krase patina. Zrcalo je nedvojbeno vrlo staro. Vjerojatno je dio sobe otkako je sagrađena kuća.

Često Ani dugo, dugo pravi društvo, dok pred njim stoji ili sjedi te promatra kako se u njemu ogleda njezin svijet. Često se tako pred zrcalom pita: „Događa li se s druge strane nekome isto? Razmišlja li on ili ona o istom?” Kada bi samo znala koliko je njezina pretpostavka točna. Začudo, s druge strane uistinu nešto gleda, ali se ne ogleda u zrcalu. Ne promatra odraz svoga svijeta. Promatra njezin svijet. Zapravo - gleda nju. Gleda posljednju nadu za svoj svijet koji umire. „To” samo čeka pravi trenutak. Možda bi se „to” i prije obratilo Ani da nije zabrinuto kako će reagirati. Prolazi dan za danom, a „to” postaje sve nestrpljivije. Vremena je sve manje. Krajnje je vrijeme da se „to” predstavi Ani.

Subota je. Ana trenira karate i upravo se vraća iz dvorane. Također trenira i mačevanje. Iako njime nije oduševljena kao karateom, ide joj jako dobro. Odlučila ga je trenirati na očev nagovor, a nastavila je i nakon njegove smrti, iz obećanja da neće odustati. Često se prisjeća prizora iz bolnice, tih posljednji trenutaka očeva života, kada joj je ostavio nešto neizmjerljivo vrijedno, u što će se Ana uskoro i sama uvjeriti.

„Ana, uskoro odlazim. Molim te, ne tuguj. Znam da me sada nećeš shvatiti. Ali, kada za to dođe vrijeme, znam da hoćeš. Presretan sam što ostavljam svijetu nešto tako vrijedno kao što si ti. Nisi samo kruna moje i majčine ljubavi, nego nosiš i čisto srce, koje će ti, nadam se, jednom otkriti tajnu svih tajni. Posebno zapamti ovo što ću ti sada reći. Skromnost treba biti vrlina najvećih i najjačih. Ako ikada bude razloga, neka te ta misao vodi i bude ti snaga.“

Nakon tih riječi Ani oko vrata sveza lančić, na kojem se nalazio zeleni kristal. Bio je veličine pikule, okovan metalom u obliku zmaja.

„Čuvaj ga životom i kao uspomenu na mene. Otkriješ li tajnu kristala, upoznat ćeš najveću čaroliju.“

Bile su to posljednje očeve riječi u bolničkoj postelji. Naravno, u tom trenutku njoj potpuno nejasne, zbog njezinih deset godina, ali ih je dobro upamtila. Nakon očeve smrti, kada je Ana počela sazrijevati i pitati se što te riječi znače, majka joj je na svoj način pokušavala objasniti.

„Tvoj otac i ja jako smo se voljeli. Uvijek je govorio kako ne poznaje nikoga komu bi zavidio na ljubavi, da je sve ono što je tražio našao sa mnom, a ti si kruna svega toga.“

*„Ali što je značilo ono *ostalo* što je rekao moj otac?“* pitala je Ana.

„Ne znam“, vješto je majka izbjegavala konkretan odgovor.

„Možda je htio reći isto to, ali na ljepši način, da sve bolje upamtiš. Jedno ti sigurno mogu reći: otac te je neizmjerljivo volio.“

Bilo je to objašnjenje u granicama onoga što je njezina majka znala, odnosno nije znala, ili je to bilo sve što je htjela da Ana zna. Iako Ani takav odgovor nije bio dovoljan, prihvatila ga je i nastavila živjeti s onim što zna. No očeve riječi i dalje su joj bile intrigantne.

Nakon ulaska u zgradu Ana pojuri uz drvene škriptave stepenice, ne sluteći da će joj današnji povratak kući zauvijek promijeniti život. Odmah na vratima stana dočeka je majčin glas.

„Ana, ti si?“ upita majka iz kuhinje.

„Da, mama, ja sam“, potvrđuje Ana ulazeći.

Skida ruksak i baca ga uz stari ormar u hodniku.

„Kako je bilo na treningu?“ upita majka kao i uvijek.

„Paa... bilo je drugačije“, odgovara Ana neodređeno.

„Drugačije?“ priupita majka iznenađena neuobičajenim odgovorom.

„Prošli put je padala kiša, a danas je predivan, sunčan dan“, odgovori Ana koračajući prema svojoj sobi.

Ana se malo našalila, a majka, shvativši to, samo se osmjehnu odmahujući glavom. Ana se, kao i obično, iskrade u svoju sobu, u svoju kontemplativnu oazu. Iako ozbiljna za svoje godine, maštanje pred zrcalom nije joj strano. Baš u tom trenutku, dok sjedi i

zamišljeno zuri u zrcalo, kao da joj je pogled uprt u daljinu, nježan ženski glas zazva njezino ime.

„Ana, Ana.“

Prenuvši se iz dubokih misli, pomisli kako je možda zove majka. Ustade, ode do vrata, otvori i upita:

„Mama, ti si me zvala!?“

„Ne, Ana, nisam te zvala“, odgovori majka iz kuhinje. „Još si pred zrcalom!?“

„Ne!“ odgovori Ana kao i uvijek, čvrsto negirajući ono što majka sigurno zna i što svakako nije istina.

Poznajući je, majka se ponovno osmjehnu pa reče:

„Provodiš toliko vremena pred zrcalom! Ponekad mi se čini da će tvoj odraz oživjeti i iskočiti!“

Misleći kako je umislila da ju je zvala majka, Ana se bez riječi osmjehnu na majčin komentar i zatvori vrata. Vrativši se u svoj svijet, gdje su sva pitanja otvorena i gdje je sve moguće, ponovno sjede ispred zrcala, još pod dojmom majčina komentara.

Nakon nekoliko trenutaka ponovi se glas. Ana silovito ustuknu unatrag te pade sa stolice. Istodobno zaprepaštena, uplašena i u nevjerici, ustaje i povlači se laganim korakom prema krevetu. Dođe do kreveta, koji je udaljen nekoliko koraka od zrcala, i sjede na njega. Zbunjena je.

Ponovno se javi isti glas.

„Ana, molim te, ne plaši se. Molim te.“

Ne može vjerovati da to što čuje dolazi upravo iz smjera zrcala. Kada se nakon nekoliko trenutaka pribra, tiho, drhtavim glasom upita:

„Tko, tko si ti?“ zamuca Ana zbunjeno.

„Ne znam trebam li ti odgovoriti tko sam ili što sam.“

„Ne vjerujem sama sebi da razgovaram sa zrcalom“, odgovori Ana dižući se s kreveta. „Kako misliš, tko si ili što si?“

„Ne pričaš sa zrcalom. Stvarna sam osoba - ili bar ono što je od nje ostalo. Ime mi je Alvernia. Potječem iz druge dimenzije.“

„Kako je ovo moguće?“ upita Ana, u čijem se glasu sada osjećalo malo više vjere u ono što proživljavaju njezine uši.

Krenu prema zrcalu polako, poput radoznale, ali oprezne mačke.

„Zrcalo je portal između dviju dimenzija“, odgovori Alvernia.

„Tražeći kralja, došla sam k tebi.“

„Kojeg kralja? I zašto k meni?“ upita Ana, sada stojeći ispred zrcala.

„Kod tebe se nalazi jedan od kristala“, odgovori Alvernia.

„Kod mene?“ hvata se Ana za kristal na svome lančiću.

„Da, kod tebe“, tvrdi Alvernia. „Mogao ti ga je dati samo kralj Kotur.“

„Ali, ali, to je nemoguće“, negira Ana odlučno. „Posjedujem kristal, ali mi ga je dao otac, prije nego što je umro. On nije bio nikakav

kralj", objašnjava Ana. „Zapravo, za mene je oduvijek bio kralj", zasijaše se Anine oči.

„Posjeduješ kristal, zato je to moguće", tvrdi ponovno Alvernia.

„Ako si me ti pronašla, mogao me pronaći bilo tko?" reče Ana zabrinuto dok radoznalo promatra zrcalo, kao neka zvjerka koja bi rado zavirila iza zrcala jer ne vjeruje što čuje.

„Da, ali ja posjedujem kristal, a nitko drugi ne zna gdje je portal, niti ga može otvoriti bez kristala", smiruje Alvernia Anu. „Kristal je dio čarobnog žezla koje može dati moć onomu tko zasluži njegovu naklonost. Netko takav mora biti kraljevske krvi i čista srca. Svakoga drugog čeka spora smrt."

„Zašto?" upita Ana.

Ana na svako pitanje dobiva odgovor na koji ponovno može uzvratiti samo pitanjem, jer joj ništa nije jasno.

„Kao što rekoh", objašnjava Alvernia, „svakoga onog tko pokuša prisvojiti ili koristiti žezlo, a nije srconosac, čeka spora i sigurna smrt. Ja samo nosim drugi kristal koji mi je otvorio portal, a nisam više nalik sebi. Možda i mene uskoro čeka smrt."

„Zbog čega je kralj napustio kraljevstvo?" upita Ana.

„To još nitko točno ne zna", odgovori Alvernia. „Upravo zbog misterioznog bijega smatraju ga izdajicom. Nakon toga pojavila se čarobnica Visteria, koja je veći dio dimenzije pretvorila u pakao. Provodi teror uz pomoć svoje vojske, koja je svakim danom sve veća i jača. Do sada je moje kraljevstvo vjerojatno već porobljeno. Ti si nam posljednja nada, jer si jedini kraljev potomak."

Ana se samo čudi svemu što se događa i što čuje. Svakim pitanjem koje si postavi negira mogućnost onoga što joj Alvernia govori, a opet, sve je to vraća na očeve riječi, što je samo zbunjuje.

„Ako sam ja otvorila portal, mogao je i kralj“, tvrdi Alvernia ponovno.

„Ne kažem da je to sada nemoguće“, pokušava Ana prihvatiti sve što Alvernia tvrdi. „Moj otac kralj? Ja princeza?“ pita se Ana naglas dok razmišlja o iznesenim činjenicama.

Dok si tako postavlja pitanja, pokušavajući si dati odgovore na nevjerojatne činjenice koje iznosi Alvernia, kroz glavu joj prolaze riječi i slike. Do maloprije sve je bilo normalno, a sada je postalo neopisivo. Kao da joj se ponavlja prošlost. Ponovno sluša nešto nestvarno i neobjašnjivo.

„Kraljevske si krvi, vjeruj mi“, tvrdi Alvernia mirnim, a opet uvjerljivim glasom.

„Imam li izbora?“ upita Ana.

„Naravno da imaš“, odgovori Alvernia. „Rado bih rekla da nemaš, ali u ovom slučaju postoji izbor.“

„Stvarno?“ ponada se Ana.

„Pomozi nam ili nas prepusti smrti“, reče Alvernia.

„I nije baš neki izbor. A da ti jednostavno dam kristal?“ ozbiljna je Ana u svojoj namjeri.

„Kristal koji bi mi dala vrijedan je bez srconosca koliko i ovaj što ja nosim“, objašnjava Alvernia. „Bez pravog srconosca nema čarolije, a ništa nas ne može spasiti osim njega.“

„Misliš da sam ja srconosac?" upita Ana, kao da želi čuti da je to baš ona.

„Puno nam govori to što nosiš kristal, a nije došlo do promjene", odgovori Alvernia. „Kristal ne djeluje na tebe kao na mene. Iskreno se nadam da si srconosac."

„Kako doznati jesam li srconosac i što to točno znači?" upita Ana.

„Kada bih znala, odmah bih ti rekla", odgovori Alvernia.

„Srconosac je onaj tko bi trebao ovladati moćima žezla. Ne pitaj me kako, jer ni to ne znam. Ostaje nam da vrijeme učini svoje."

Ana se malo zamisli pa reče: „Moram smisliti što ću reći majci, ako odlučim poći s tobom."

„Ima još jedan problem", napominje Alvernia.

„Kakav problem?" upita Ana još ozbiljnije nego do sada.

„Bojim se onoga što ćeš vidjeti", reče Alvernia. „Moj glas možda djeluje ugodno, ali moje tijelo je strašno otkada nosim kristal."

„Ovako ili onako, moram te vidjeti", upotpunjuje Ana radoznalost veseljem.

„Možeš vidjeti sve ako prođeš kroz portal na moju stranu", reče Alvernia.

„Stvarno je to moguće?" upita Ana.

„Pruži ruku pa ćeš vidjeti", pozva je Alvernia da pokuša.

Ana htjede dotaknuti površinu zrcala, ali joj ruka samo prođe kroz njega. Brzo trgnu ruku natrag. „Ne mogu vjerovati!" sva je ushićena. „Stvarno je moguće!"

„Strašno je s ove strane, ali ne plaši se", upozorava Alvernia.

Oslanjajući se tijelom o stol ispred zrcala, Ana pruži polako sada obje ruke pa proviri glavom u drugu dimenziju.

Zaprepaštena je onim što vidi. S druge strane vlada polutama. Sjenke proždiru jedna drugu. Zemlja je blatna kao poslije kiše. Pogled kroz okolno drveće, koje je gotovo crno, i maglu koja se miješa s polutamom jedva seže stotinjak metara. Potom skrenu pogled na zgurenu siluetu koja se okrenuta leđima skriva pod umirućim drvetom. Ana se povuče natrag, pomaknu stol da si oslobodi prolaz i laganim korakom prođe u drugi svijet. Šuteći, osvrnu se oko sebe. S lica joj nestade nedavno ushićenje. Portal je u podnožju stjenovite litice. Svuda je okolo samo tama.

Zatečena prizorom, reče:

„Teško je naći riječi za ovo što vidim. Molim te, izađi iz sjene. Želim te vidjeti."

Alvernia se polako okrenu i izađe iz sjene. Ana tada ugleda nešto što ni njezina mašta ne bi mogla stvoriti. Iza nježnog glasa krije se pogurena osoba ispijena tijela. Ogrnuta je u sivi prljavi plašt, glava joj je prekrivena kapuljačom, a ispod se nazire tek prosijeda kosa. Iza anđeoskog glasa krije se starica.

„Sada kada me vidiš ne bi me iznenadilo ni da pobjegneš", izgovori Alvernia tužno, pribijavajući se da će Ana pred viđenim odustati i pobjeći.

„Iznenadena sam, ali to nije važno", odvrati Ana iznenadivši Alverniu odgovorom, ali i samu sebe. „Shvaćam sada koliki ti je teret nositi kristal. Potrebna je velika hrabrost da se odlučiš na tako nesebičan korak." Zatim doda: „Noć je?"

„Noć? Što je to noć?" odvrati Alvernia žalosno. „Ne znam više kako izgleda prava noć, a još manje kako izgleda dan."

„Što želiš time reći?" upita Ana zbunjena odgovorom. Prije nego išta reče, Alvernia sjede na ostatak starog srušenog drveta.

„Oprosti, ali moram malo sjesti. Izmorena sam od traženja i skrivanja, a tijelo me dodatno izdaje zbog kristala", uzdahnu Alvernia.

„Pogledaj", pokazuje Alvernia na sebe, „izgledam li kao da imam trideset četiri godine? Ovo što vidiš dio je zla koji sam ti htjela pokazati, da znaš zbog čega nam je moć žezla jedina nada da se odupremo čaroliji koja je odgovorna za ovo što vidiš.

Ne mogu se ni sjetiti kada sam posljednji put vidjela sunce. Čini mi se kao da je oduvijek ovako. Sjećam se kako je naš svijet bio lijep i živ, dok se sve nije promijenilo. Zvijezde su bile tako blizu. Činilo se kao da ih možeš dotaknuti rukom. Noću bi mogao vidjeti zvjezdanu prašinu iz koje ovaj čarobni svijet crpe život.

Otkada su zvijezde skrivene, s prirodom koja umire, polako nestajemo i mi. Nakon kratkog rata između ljudi druge su rase s nama prekinule savez i povukle se svaka u svoj dio dimenzije.

Nedugo nakon tih događaja kralj je netragom nestao, ponijevši jedan od kristala. Uslijedile su optužbe i osude za izdaju saveza. Brzo je pao u zaborav nakon svega što je učinio i htio učiniti za nas. Nitko ga nije htio saslušati.

Kada čarobnica nije uspjela doći na čelo našega kraljevstva i kada je shvatila da je još uvijek slaba za veliki rat, uhvatila se čarolije. Kaznila je tamom ne samo nas nego i ostale. Zbog čega? To je još nerazjašnjeno, ili barem ja ne znam. Tama nas je jako oslabila. Dimenzija umire, a Visteria je zbog nečega sve jača. Usto ima sve više vojske. Mislim da nam nije ostalo još mnogo vremena. Možda mi je ovo što činim posljednje u životu", zaključi Alvernia.

„Kako je tebe dopalo da kreneš u potragu za kraljem?" upita Ana.

„Prije nego što ti odgovorim, moram reći da mi je kralj bio kao otac. Usvojio me još kao dijete. Ne poznajem nikoga tko je dobar kao on. Nisam mogla vjerovati da bi izdao bilo koga, a kamoli svoj narod. Između ostalog, nisam više mogla podnijeti ono što se događa s našim svijetom. Ono što je kralj znao o čaroliji koja je nestajala te o čaroliji koja sada polako, ali sigurno uništava naš svijet odnio je sa sobom. Ostalo mi je samo čekati svršetak ili nešto poduzeti. Tako sam ga odlučila potražiti, ne bih li nešto promijenila i dokazala svima da kralj nije ono što misle", dovrši Alvernia uvjerljivo.

„Bez riječi sam", progovori Ana nakon svega što je čula.

Zastade na trenutak, razmisli o nečemu pa reče:

„Moram natrag u sobu. Možda me je majka tražila."

„Dajem ti dva dana da odlučiš, princezo", reče Alvernia. Potom ustade i nakloni se.

Ana na to priđe Alvernii, te podižući njezino napaćeno tijelo, reče: „Naklon je previše, a i to s princezom nije potrebno, vjeruj mi."

Ana bi se možda i nasmijala na spomen princeze da ono što vidi nije tako strašno i ozbiljno.

„O, ne, ne, moja princezo", uvjerljivo će Alvernia. „Sve je jasno", reče pružajući ruku prema lančiću oko Anina vrata. „Ne boj se. Želim samo pogledati kristal."

„Ah, kristal", čudi se Ana samoj sebi. „Kristal sam potpuno smetnula s uma."

Alvernia izvuče lančić, prihvati kristal i dobro ga pogleda. „Isti nosim skriven", reče puštajući lančić. Zatim gurnu desnu ruku pod plašt, izvuče smotuljak tkanine, odmota ga i pokaza istovjetan kamen na svome lančiću. Ana ne vjeruje vlastitim očima.

„Vidiš. Sve je sada jasno", razjašnjava Alvernia. „Samo su tri takva kamena. Jedan na žezlu u kraljevstvu, drugi nosim ja, a treći je ponio kralj Kotur, koji sada imaš ti."

Pokušavajući shvatiti što se zbiva, Anino lice očituje promjenu koja se u njoj dogodila. „Moram natrag", reče iznenada i zamišljeno krenu prema portalu.

Nemajući izbora, Alvernia pođe u tamu svoga svijeta, s vidljivom tugom u dubokim crnim očima, zbog kralja. Iščekavajući u tami, pripomenu: „Ne zaboravi, za dva dana, u isto vrijeme!"

Vrativši se u sobu, Ana leže na krevet. Glavom joj struji bujica onoga što je upravo vidjela i čula, izmiješana s onim što joj je otac rekao na samrti. U tom trenutku majka pozva Anu: „Ana, dođi! Jelo je gotovo! Ana!"

Budući da se Ana nije odazivala, majka je ponovno pozva, prenuvši je iz zamišljenosti.

„Da, mama, odmah ću!"

Nakon što sjedoše za stol, majka primijeti zaprepaštenost na Aninu licu, no istodobno njezini krajičci usana kao da su skrivali osmijeh.

„Ana, jesi li dobro? Doimaš se neobično.”

„Ne bi mi vjerovala”, odvrati Ana ozbiljnim glasom, ignorirajući pitanje.

„Kako misliš, ne bih ti vjerovala?” ozbiljna je majka. „Što ti ne bih vjerovala?”

„Činit će ti se malo blesavo ovo što ću ti reći.”

Majka će na to sa smiješkom, ne uzimajući Anu ozbiljno:

„Blesavo kao ovaj trag koji si ostavila iza sebe? Gdje si, pobogu, našla to blato?”

Ana je toliko izvan sebe da nije ni primijetila da joj je obuća blatna. Ignorirajući majčina pitanja i blatni trag koji je ostavila iza sebe, samo nastavi govoriti:

„Ovo što ću ti reći nema nikakve veze s onim što je rekao moj otac. Bila to istina ili je sve samo slučajnost, meni je drago da je tako. Napokon me netko treba. Sigurna sam da srce koje me čini ovakvom kakva jesam posjedujem s razlogom.”

Ana djeluje samouvjereno. Vidi se da je donijela odluku, bez obzira na sve. Njezine misli i sjećanja, uz događaje koje je upravo proživjela, konačno nalaze svoje mjesto i poprimaju smisao.

Očito je Alvernia djelić slagalice koji je nedostajao.

„Ana, o čemu to govoriš? Je li ti dobro?” zabrinuta je majka. Do sada joj Ana nije priuštila ništa dramatično.

„Ne brini, mama, sasvim sam dobro“, smiruje Ana majku. „Za dva dana sve će ti biti jasno. Postoji samo jedan problem.“

„Ana, kakav problem?“ upita majka još zabrinutija. „Za Boga miloga, o čemu govoriš?“

„Neko me vrijeme neće biti tu“, odgovori Ana.

„Sada je stvarno previše!“ ljutito će majka. „Nadam se da će te to brzo proći.“

„Nisam ni očekivala da ćeš mi povjerovati“, smireno odvratila Ana. „Ne želim te uvjeravati. Htjela sam ti samo reći neke stvari, a ostalo bi morala vidjeti.“

Potom se Ana, ne taknuvši ručak, naglo odmaknu od stola, vidljivo tužna i razočarana. „Idem sada u sobu“, reče.

„Ana, nadam se da je to bio samo jači napad tvoje mašte“, reče majka, i u istom trenutku shvati da je pogriješila. Htjede poći za njom, ali odustade kako ne bi pogoršala situaciju. „Oprosti! Nemoj mi to uzeti za zlo!“ ispričava se majka. Nije to učinila namjerno, ali je uvrijedila Anu.

„Naravno da neću“, odvratila Ana tužnim glasom.

Povukavši se u svoju sobu, Ana ostavi majku u neznanju. Majka nasloni glavu na šake, vidljivo zabrinuta. Od očeve smrti Ana uglavnom živi u svijetu svoje mašte. Iako to majci nije drago, sretna je što se Ana nije prepustila drugom svijetu, svijetu tuge.

Ani ne preostaje ništa drugo nego čekati. Dan polako odmiče, a Ana promišlja o svemu što joj se dogodilo. Razmišlja o tome što ponijeti, kako će putovati, gdje je to kraljevstvo, kako izgleda, što je sve čeka

na tom putu? Konačno, brine je kako će na sve to reagirati njezina majka.

Dva dana prođu sporo, ali uobičajeno. S obzirom na protekla događanja i iščekivanja, Ana i majka izbjegavahu jedna drugu kako ne bi došlo do sukoba. Dođe i trenutak kada se Alvernia treba pojaviti. Stoga Ana u sobu pozva majku, koja nevoljko pristade.

Ana se nestrpljivo kreće sobom, dok majka nezainteresirano sjedi na njezinu krevetu. Vrijeme prolazi, ali Alvernii ni traga ni glasa. Nakon nekoliko minuta tišine i čekanja majka izgubi strpljenje.

„Ana, nemoj me pogrešno shvatiti. Želim ti pružiti podršku, ali ne razumijem sve ovo.“

Ustade, zagrlj Anu i izađe iz sobe. Ana nije očekivala da joj majka vjeruje. Iskreno se nadala da će Alverniina pojava majci sve objasniti i dokazati da svijet koji je vidjela nije plod njezine mašte. Ostade razočarana i bez riječi jer se Alvernia nije pojavila.

Iako se sve dogodilo neočekivano, Ana nije odustajala. Čekala je cijeli dan, ali Alvernie nije bilo. Navečer, sklupčana na krevetu, Ana utonu u san. Majka je po običaju dođe običi i ušuškati. Pokrivši je, sjede na trenutak pored nje, pomilova je po kosi i tiho prozbori:

„Drago dijete, što se to s tobom događa? Da je bar sada ovdje tvoj otac. Sve bi brzo riješio i samo rekao: „Ne brini Flo, sve će biti u redu“,“ tješi se majka.

Poljubi Anu u čelo i ostavi je da spava. Prije nego zatvori vrata, još nekoliko trenutaka zadrži pogled na svojoj kćeri. Potpuno joj je jasno kako se osjeća. I Flora sama proživljava jednake teškoće i bori se s njima otkako im je smrt uzela oca i muža. No zbog Ane nastoji to što manje pokazati.

Rano ujutro Anu probudi Alverniin glas.

„Ana, Ana?“ tiho zove Alvernia.

Ana se polako razbudi. Još onako snena, upita:

„Alvernia, ti si?“

„Da, ja sam, spavalice“, potvrdi Alvernia.

Sva sretna, Ana zbacila se sa sebe pokrivač, hitro skočila iz kreveta i otrčala iz sobe. Nakon nekoliko trenutaka vratila se u sobu vodeći majku pod rukom. Stadoše pred zrcalo te Ana pozvala Alverniu.

Majka samo šuti, dok joj s lica bježi osmijeh. Sretna je što Ani mašta daje toliko živosti, iako je to, kako smatra, pretjerano za njezine godine. I dok ona tako razmišlja...

„Ana, vidim, nisi sama“, oglašila se Alvernia.

„Ovo je moja majka Flora“, predstavila Ana majku.

Flora se skamenila čuvši Alverniu. Nestade smijeh s Florina lica, kao da ga nikada nije ni bilo.

„Vidiš, rekla sam ti!“ ushićena je Ana. „Moja mašta nema nikakve veze s ovime. Alvernia, gdje si do sada? Trebala si se pojaviti jučer!“

„Žao mi je, ali nije bilo moguće“, opravdava se Alvernia.

„Morala sam se krenuti od tragača. Sve češće se šalju ovim krajevima. Morala sam se dobro uvjeriti da nisu u blizini. Zbog toga nisam mogla doći u dogovoreno vrijeme. Ako me pronađu i otkriju gdje je portal, sve će biti uzalud.“

Nakon što se pribrala, slušajući pažljivo svaku riječ, oglasi se Flora.

„Tako bih voljela da je sve ovo samo san“, izgovori to neobično, kao da joj je ovaj trenutak jasan, ali ne želi da je stvaran.

„Ne, mama, nije san“, veselo će Ana. „I ja sam bila iznenađena, ali ne razgovaram sa zrcalom, nego s osobom iza njega. Ime joj je Alvernia. Ona je djevojka iz druge dimenzije. Zrcalo je portal u drugi svijet. Njezino je kraljevstvo snašla velika nesreća. Samo traži moju pomoć. To sam ti htjela reći prije dva dana“, pojašnjava Ana.

„Ne znam što bih rekla“, zatečena je Flora. „Nisam mogla ni sanjati da će netko od tebe tražiti da spašavaš drugi svijet i da je tvoj otac, koliko god to ludo bilo, imao pravo. Uvijek si bila posebna. Znam da si za ispravnu stvar spremna učiniti sve. Kad razmislim, ne znam što mi je teže. Ako odeš i izgubim te ili ako ne odeš i cijeli jedan svijet izgubi tebe, te nestane. O Bože, o čemu pričam?“

Izgovorivši to, sjede šutke na krevet oborena pogleda.

„To znači da nemaš ništa protiv?“ veseli se Ana.

Flora je šutjela nekoliko trenutaka, zatim podiže pogled i progovori:

„Moram reći nešto što će vas obje iznenaditi. Ana, oduvijek sam znala da tvoj otac nije iz ove dimenzije.“

Rečenim Flora iznenadi Anu, ali i Alvernia ostade zatečena.

„Znam da ste obje iznenađene, ali ne postoji način da to kažem jednostavnije.“

„Onda, onda, znači... znala si sve. Sigurno si onda znala i što me čeka?“ upita Ana iznenađeno.

„Pa... baš i ne", odgovori Flora. „Dobro, možda i da, ali nisam znala što, kada, zbog čega - ni hoće li se to uopće ikada dogoditi."

Ako je ikada mogla reći nešto što bi ušutkalo Anu, onda je to upravo rekla sada. Ostavi bez riječi i Alverniu.

„Ana, još ti je nešto otac ostavio." Zatim izađe iz sobe, ostavivši obje u čudu. Vrti se za nekoliko trenutaka.

„Ovo je za tebe", reče dajući Ani omotnicu.

Ana je otvorila, izvuče list papira i razmota ga. Na njemu stoji:

Pola ključa s jedne, a pola s druge strane. Dvije strane, jedan svijet. Napravi pravu stvar, otkrit ćeš tajnu žezla i postati dijelom čarolije, zauvijek.

Tvoj otac Kotur

„Tvoj otac mi je rekao da ti predam ovo pismo samo ako se dogodi nešto ovakvo. Čitala sam pismo nekolicinu puta, ali mi ništa nije bilo jasno, sve do ovoga trenutka."

„Zbog čega je sve ovo vrijeme to morala biti tajna?" upita Ana.

„To je bila želja tvoga oca", odgovori Flora. „Prvi dio poruke i bez kristala otvara portal. Nikako nije smio biti otvoren bez velika razloga. Sve i da nisam obećala, nisam ti do sada smjela dati poruku. Ni on sam nije znao što će biti. Nažalost, nije uspio dočekati ovaj trenutak."

Flora obuhvati Anina ramena i nastavi joj govoriti.

„Moraš znati da te neizmjerljivo volim. Iskreno, nadala sam se da ovaj trenutak nikada neće doći. Naravno da sam protiv toga da ideš

ondje gdje te možda čeka pogibelj, ali kako da te ne pustim kada te treba cijeli jedan svijet?"

Zatim Flora sjede na krevet.

„Zapravo, za svu ljubav koju sam iskusila mogu zahvaliti tom istom svijetu. Ujedno, kao kraljevoj kćeri, to ti je i dužnost. Također, više je nego očito što si odlučila. Uvijek si bila nezaustavljiva, a naš te svijet sigurno neće još trebati. Iako se bojim, ponosna sam na tebe.“
„Flora, tako mi je drago što sve razumijete“, oglasila se Alvernia.

Flora pogleda prema zrcalu pa reče.

„Naravno da razumijem, a i da ne razumijem, zar može drugačije?“

Svjesna je Flora da ne može biti drugačije, jer je taj svijet uzrok onome što je imala, što ima i što bi mogla imati. Spoznala je da ne možeš nešto primiti, a ne biti spreman jednako toliko i vratiti. Htjela to prihvatiti ili ne, zna da Ana kao princeza ima dužnost prema tom svijetu.

„Ana, kada budeš spremna, možemo krenuti“, pripomenu Alvernia.
„Sve što trebaš je toplija odjeća i nešto hrane, jer ono što ulovimo - ako ulovimo - neće biti dovoljno.“
Ana se počela žurno spremati.

„Alvernia, ne znam što vas čeka“, reče Flora.

„Ne znam želim li to i znati. Želim samo da čuvate jedna drugu. I svakako te moram upoznati prije nego krenete.“

„Bojim se da vam se ne bi svidjelo ono što biste vidjeli“, odvratio Alvernia. „Ali mislim da zaslužujete vidjeti u meni bar dio onoga zbog čega Ana riskira sve.“

„Ako je Ana prihvatila ono što je vidjela, zašto ne bih i ja?“ upita Flora.

„Nisam samo ja u pitanju, ali dobro“, odgovori Alvernia.

Upravo spremljena za put, Ana zgrabi ruksak, pa majku za ruku i povede je na drugu stranu. Alvernia stoji nekoliko koraka od prolaza, zaklanjajući lice rukom. Preko ruke stidljivo gledaju velike crne oči, pune tuge i srama, tek malo sjajnije od tame. Flora samo nijemo promatra Alverniu. Na licu joj se odražava nešto između užasa i sažaljenja.

„Evo, ovo sam ja, ili bar ono što je ostalo“, reče Alvernia, polako spuštajući ruku.

Flora tiho, zamuckujući progovori:

„Ali, ali, tvoj glas, tvoje tijelo, tvoje lice!? Za Boga miloga, gdje smo to? Jednom sam bila s ove strane, ali nije bilo ni slično ovomu. Kakvo je to zlo zavlдалo Bezimenom?“

„Znam“, potvrdi Alvernia. „I što se toga tiče, gdje smo? Kada se pogleda oko sebe, prije smo nigdje nego negdje. Vidite sada koliko i zbog čega trebam Anu. Ovo što vidite tek je mali dio zla koje nas je snašlo. Tamo gdje završava pogled počinje pakao“, pokazuje Alvernia rukom u pravcu tame. „Voljela bih kada bih vam mogla reći što nas čeka, ali ne znam. No i da znam, za to vjerojatno ne postoje riječi“, reče Alvernia snuždeno.

Flora je šutjela još nekoliko trenutaka, gledajući uokolo, a zatim upita:

„Alvernia, misliš li da će ti Ana uspjeti pomoći da promijenite ovaj svijet?“

„Iskreno se nadam“, odgovori Alvernia riječima punima nade.

„Ana, ako si sve uzela, trebali bismo krenuti“, požuruje Alvernia jer zna da svakoga trenutka mogu naići tragači.

„Možemo krenuti“, potvrdi Ana nabacujući ruksak na leđa, očito već prije pripremljen.

Potom se ponovno oglasi Flora, popravljajući ruksak na Aninim leđima.

„Strah me bilo puštati te van, a sada te puštam u drugi svijet.“

„Mama, ne brini se“, tješi Ana majku. „Znaš da se znam čuvati. Jasno mi je da idem u nepoznato i opasno, ali čuvat ćemo jedna drugu.“

„Ana, vrijeme je“, ponovno se oglasi Alvernia.

Nakon oproštajnog zagrljaja s Anom, Flora priđe Alvernii.

Dlanom joj dotače lice i reče:

„Nadam se da ćete uspjeti i da ću vidjeti tvoje pravo lice. Sretno!“

Ana još jednom snažno zagrlji majku i reče: „Duguješ mi odgovore.“

„Naravno“, potvrdi Flora. Zatim Alvernia priđe Flori i reče:

„Flora, trebam Anu kao život, ali ću je životom čuvati.“

„Ne sumnjam u to“, odvrati Flora.

Nakon oproštaja krenuše na put. Flora još nekoliko trenutaka promatraše u pravcu u kojem iščeznuše. Vrati se natrag u sobu, a portal se zatvori, možda i posljednji put. Uza sve što znaju, ni

zamisliti ne mogu što ih čeka. Pred Anom je izazov života, za koji ju je otac dobro pripremio, a da to nije ni znala.

Zasada su problem tragači. Nipošto im ne smiju pasti u ruke. Nedaleko od mjesta gdje se nalazi portal Alvernia priđe jednoj šikari. Sagnu se i razmaknu hrpu granja, pod kojim je sakrila oružje.

„Brzo, Ana, mač je za tebe. Opaši se“, nestrpljiva je Alvernia s razlogom.

„Mač je tvoj. Ne mogu ga uzeti“, odbija Ana uzeti mač.

„Naravno“, potvrdi Alvernia. „Moj je, ali s obzirom na moje stanje, zaslužuje brže i jače ruke.“

Potom Alvernia iz šiblja izvuče luk i tobolac sa strijelama. Ana je već pripasala remen na kojem se nalazio mač.

„Znaš li koristiti mač?“ upita Alvernia dok prebacuje remen tobolca preko glave.

„I bolje nego što misliš“, potvrdi Ana. „To možeš zahvaliti kra... ovaj, mojemu ocu“, htjede Ana reći kralju, pa se brzo ispravi.

Nakon što Ana izvuče mač iz korica i malo zamahnu njime, reče:

„Sada mi je jasno za što me je otac pripremao. Mač je tako lagan.“

„To je vilinski mač“, objašnjava Alvernia. „Vile su ih nekada kovale od posebne legure, poznate samo njima. Ne postoji lakša i oštija kovina. Danas ih je vrlo malo.“ Zatim doda: „Taj sam mač dobila od djeda prije nekoliko godina. Pripadao je kralju. Nema toga što može odoljeti oštrici tog mača.“

„Kako misliš da nema toga što može odoljeti ovom maču?" upita Ana.

„Mislim tako da je to, između ostalog, i čaroban mač", odgovori Alvernia.

Ana još jednom dobro promotri mač prije nego ga vrati u korice. Mač je srednje duga sječiva, plavkasta sjaja, a dijagonalno su utisnuta neobična, drevna slova. Shvatila je da će se od sada susretati s neobičnim stvarima.

„Brzo, idemo!" požuruje Alvernia po tko zna koji put. „Moramo ići težim putem, da se lakše skrijemo. Bit će teško, ali manje opasno", hrabri Alvernia Anu.

„Ne očekujem da će išta od onoga što nas čeka biti lako", odvratila Ana.

„Drago mi je da se razumijemo", zadovoljna je Alvernia.

„Čeka nas put kroz Beskrajnu šumu."

„Beskrajnu šumu? Kakva je to šuma?" radoznala je Ana kao i do sada.

„Beskrajnu šumu čuvaju patuljci iz porodice vilenjaka", objašnjava Alvernia. „Priča se da su nekoć bili nevidljivi. O njima govore samo rijetki koji su ih vidjeli za posjeta kraljevstvu te oni koji su u šumi zalutali pa su im patuljci pomogli. U šumi se teško orijentirati jer su drveće i okoliš nevjerojatno slični. Sada je još teže zbog tame. Zato je zovu Beskrajna šuma. U vrijeme prije mog odlaska kružila je priča kako tom šumom lutaju strašna stvorenja. Od tada je svi zaobilaze.

Ne znam što je istina, jer nisam imala priliku proći šumom, osim što sam povremeno morala zaći u nju zbog skrivanja ili lova. No znam da

sada moramo kroz nju, nama nam druge. Šuma će nam pružiti potreban zaklon. Bit ćemo manje uočljive, ali svejedno moramo paziti da ne naiđemo na tragače ili nešto još opasnije. Sve je više uhoda."

Kroz blato i vlažan okoliš žurno nastaviše dalje. Slijede raštrkani šumarci s oskudnim raslinjem. Krajolik se, u kombinaciji s tamom, doima gotovo sablasnim. Sve djeluje jednolično, prožeto smrtnom tišinom. Najednom se oglasi Alvernia, shvativši da moraju zametnuti trag koji jasno ostavljaju iza sebe u mekom tlu.

„Trag će nas brzo otkriti", upozorava Alvernia. „Poći ćemo prema vodopadima jer će oni prigušiti buku koju stvaramo. Uz rijeku je kamenito pa tragači neće moći lako slijediti trag. Neće biti sigurni jesmo li prešle s druge strane rijeke, a znam da će provjeriti. To će ih, nadam se, dovoljno usporiti dok se ne uhvatimo šume."

Ni jedna od njih ne sluti da su im tragači za petama. Susret je moguć svakoga trenutka.

Ana ne može ne primijetiti ljepotu vodopada i slapova koji se prelijevaju iz jezera u jezero.

„Vidjela sam koješta, ali nešto ovako lijepo nikada", divi se Ana.

„Nije to ništa u usporedbi s onim što ćeš tek vidjeti", reče Alvernia. „Ako bude sreće, vidjet ćeš slapove onakvima kakvi doista jesu, kada se zvijezde vrate u vodu. Ako te zanima, zovemo ih Nebeske oči."

„Kako god da im je ime, predivni su", odvrati Ana. „Ako sam dobro čula, majka je spomenula *Bezimenu*. Zar je dimenzija bezimena?"

„Ne, nije bezimena", odvrati Alvernia. „Ime joj je Bezimena."

„Zašto Bezimena?“ upita Ana.

Potom Alvernia poče objašnjavati.

„U vrijeme kada su svi prešli u ovu dimenziju, dogovorili su se da dimenzija nosi ime Bezimena kako samo ime ne bi upućivalo na pripadnost dimenzije bilo kome.“

„Sada mi je jasno“, reče Ana nakon Alverniina objašnjenja.

Nakon jednog dana iscrpljujućeg hoda kamenitim putem stigoše do visoke, guste, mračne šume. Ana se zagleda u šumu pa reče:

„Moram li pitati?“

„Ne moraš“, odvrati Alvernia. „Upravo stojimo ispred Beskrajne šume. Znam da ti se ne sviđa, ali moramo kroz nju. Kao što vidiš, na Pustoputu smo na brisanom prostoru, izložene i nezaštićene.“

„Dobro, idemo kroz šumu pa što bude“, složi se Ana s Alverniinim prijedlogom.

Ušavši u šumu, nađoše se pod okriljem nepoznatoga. Nikakva posebna orijentira pred njima nema. Tama sve dodatno pogoršava. Svako je drvo slično drvetu do sebe. To je krajnje neobičan krajolik, pomiješan mjestimice s visokom paprati, visećim puzavicama i skršenim stablima.

Prvoga dana lutahu šumom nastojeći držati pravac prema jugu, ali se ne mogahu orijentirati. Krošnje drveća uz tamu djeluju poput crnog kišobrana. Ne nazire se nebo.

Uz povremene odmore uspijevaju malo odspavati u visokoj paprati.

Drugoga dana pokušavaju naći neko uzvišenje, ne bi li uspjele pogledom uhvatiti nebo, ali ne uspijevaju. Kamo god pogledaju, pogled završava u tami. Nakon lutanja i lutanja, nesigurne kreću li se uopće u pravom smjeru, tišinu prekide Ana:

„Čini mi se da se vrtimo ukруг. Čini mi se kao da je šuma... moram ovo reći... beskrajna.“

Po tko zna koji put pogleda na ručni sat koji je ponijela, pa reče:

„Ne znam je li noć ili dan, ali sat već šesti put pokazuje isto vrijeme. Ako to uzmem u obzir, tri dana i tri noći lutamo ovom šumom. Već počinjem sumnjati da je bilo pametno krenuti kroz šumu.“

„Krošnje su previše guste“, kazuje Alvernia uprta pogleda u visinu. „I van šume teško se nazire je li dan ili noć“, spusti Alvernia pogled. „Povremeno se može zamijetiti da je dan jer sunce tamnim oblacima daje crvenkastu boju. Mislila sam da ćemo negdje povremeno uspjeti uhvatiti tračak neba da se orijentiramo, ali sam se prevarila. Preostaje nam nastaviti ili čistinom ili šumom. Na Pustoputu bismo sigurno odavno naišle na tragače, no ovako još uvijek imamo šanse.“

„Šššš“, oglasio se Ana držeći prst na usnama. „Čini mi se da nas je počeo pratiti šum sličan našem koraku, ili to umišljam?“

„Ne čini ti se“, potvrdi Alvernia. „I ja sam nešto čula. Što god bilo, drži se uza me. Budi spremna na borbu. Znam samo da nisu tragači, jer bi nas već napali. Nešto nas, ili netko, motri i prati. Teško je u sjenama u daljini bilo što bolje vidjeti. Kada stignemo na pogodno mjesto, uhvatit ćemo se zaklona i malo odmoriti. Možda i otkrijemo tko su tajanstveni promatrači.“

Nastaviše osvrćući se oko sebe, ne misleći na pravac kojim se kreću. Sada traže samo pogodno mjesto za zaklon. Nedaleko naiđoše na stjenjak i odlučioše stati. Skloniše se u jednu udubinu.

„Tu ćemo odmoriti“, reče Alvernia. „Ovdje nam mogu prići samo s frontalne strane. Nismo u zavidnu položaju, ali bar nas ne mogu opkoliti pokušaju li nas napasti. Naizmjenice ćemo stražariti, a u međuvremenu ćemo nešto pojesti. Znam da ti je hladno, ali ne smijemo upaliti vatru.“

„Dobro mi je“, odvrati Ana spuštajući ruksak.

Izvadi iz njega mesne konzerve koje je spremila za put. Zbog polutame vidljivost je loša, a šuma, mračna i gusta, može u sebi skrivati svakojaka stvorenja. Mogu samo čekati što će uslijediti. Najprije Alvernia preuze stražu uz jedan veći dio stijene. Ana u međuvremenu otvara konzervu i uzima nekoliko zalogaja. Potom otvara još jednu konzervu za Alverniu. Priđe joj uz stijenu i ponudi je.

„Uzmi“, nudi Ana Alverniu.

„Što je to?“ upita Alvernia gledajući što joj to Ana nudi.

„Ne pitaj“, odvrati Ana. „Unutra je meso. Ne brini, samo jedi. Evo ovako.“

Zareza nožićem dio i nabode na vrh. Alvernia uze komadić i proba.

„Mmm, nije loše. Vani se ništa ne događa, ali imam loš predosjećaj“, govori Alvernia preko zalogaja.

„Ne znam kako je vaš svijet izgledao prije, ali ne mogu vjerovati da sada izgleda ovako. Čini mi se kao da sanjam“, komentira Ana.

„Da, čudno je to“, nadoveza se Alvernia.

Još je nekoliko trenutaka bilo mirno, a onda iz šume doleti crna strijela. Fijuknu tik uz Anu i pogodi stijenu. Bez mnogo iznenađenja, obje se sagnuše iza stijene. Alvernia dohvati luk i odape strijelu u pravcu iz kojeg su napadnute.

„Samo da znaju da smo naoružane“, reče.

Tek što dovrši, iz istog pravca doletje još nekoliko strijela.
„Bilo je i vrijeme. Konačno su nas pronašli.“

„Tragači?“ upita Ana.

„Da“, potvrdi Alvernia. „Jedino oni izrađuju crne strijele. Ne znam koliko ih je, ali ako su nas pronašli, bit će ih još. Visterii sada neće dugo trebati da dozna gdje smo.“

Sigurna sam da će dati sve od sebe da dođe do nas, ako se izvučemo žive.“

U jednom trenutku u grmlju nastade komešanje. Poslije toga začu se nekoliko krikova. Potom tišina ponovno postade glasnija od ičega. Objе iznenađeno proviriše iza zaklona. Ne znaju što se dogodilo.

„Čini mi se da su tragači napadnuti“, pretpostavi Alvernia.

„Ako jesu, tko ih je napao i zašto?“ upita Ana.

„Čini se da su tragače napali upravo oni koji su nas putem pratili“, odgovori Alvernia. „Mislim da ćemo uskoro doznati i zašto.“

Objе nestrpljivo, strepeći, čekaju da to nešto ili netko napravi sljedeći korak. Proviruju iza stijena kao kakve dvije uplašene zvjerke.

„Da nam žele zlo, ne bi napali tragače“, oglasi se Alvernia. „Ali opet, ne znam što žele od nas.“

„Misliš?“ upita Ana. „Pa nosimo ono što možda želi polovica tvoje dimenzije.“

„Znam, znam“, tiho odvrati Alvernia. „Ali nitko ne zna da to nosimo.“

Samo što dovrši rečenicu, na njihovo iznenađenje iz šume izađe pet neobičnih stvorenja. Svojom vanjštinom potpuno su bili prilagođeni okolišu, zbog čega se jedva nazirahu. Veličinom i oblikom tijela nalikovahu medvjedima. Njihovo kretanje odaju jahači - mali šumski ratnici, simpatična izgleda, izduženih ušiju koje vire ispod kaciga te gotovo dječjih lica. Na njima je smeđa odjeća, načičkana brončanim pločicama.

Priđoše na dvadesetak koraka. Ne djeluju neprijateljski. Jedan sjaha, skide kacigu, otkri kratku, smeđu razbarušenu kosu pa reče:

„Izađite, ne bojte se! Ne želimo vam nauditi!“

„Alvernia, znaš li tko su?“ upita tiho Ana.

„Kao što sam ti pripovijedala“, odgovori Alvernia. „Rijetki su ih vidjeli. Meni je ovo treći-četvrti put da ih vidim.“

Zatim Alvernia povika glasnije: „Tko ste vi?! Što želite od nas?!“

„Mi smo šumski patuljci, gospodari i čuvari Beskrajne šume!“ odgovori onaj koji je netom sjahao. „Ja sam Bergron, a ovo su moji prijatelji!“

Potom patuljak predstavi ostale, koji nepomično sjedjahu u sedlima. Među njima jedino je Bergron bio golobrad.

„Da smo nešto htjeli, već bismo to pokušali uzeti!“

„Vi nas slijedite neko vrijeme?!“ upita Alvernia.

„Istina!“ potvrdi Bergron. „Slijedimo vas još od ulaska u šumu! Želimo znati tko ste i što vas dovodi ovamo! Nakon napada tragača razlog više da to doznamo! Sigurno su imali velik razlog da vas napadnu. Uostalom, imamo zajedničkog neprijatelja!“

Patuljak bijaše razgovorljiv te prijateljski nastrojen. Zasad nemaju razloga da im ne vjeruju, no ipak su na oprezu. Polako krenuše iz zaklona. Najprije izađe Alvernia, a zatim Ana. Još drže oružje u pripravi. Ne zna se tko je više iznenađen - susret je to dviju, zapravo triju vrsta. Polako prilazeći patuljcima i čudesnim stvorenjima, držeći se jedna uz drugu, progovori Alvernia:

„Ja sam Alvernia iz kraljevstva kralja Kotura, a ovo je Ana.“

„To južno kraljevstvo...“ oglasi se Bergron, koji sada oči u oči promatra Anu i Alverniu. „Neki su stariji nekoć, u vrijeme saveza, pohodili Kamengrad. Među ostalima i moj otac, ali prošla su ta vremena. Mi nismo imali tu priliku. Većina nas o tom kraljevstvu zna samo ono što je čula iz priča starijih, ali smo zato svi zbog tog kraljevstva osjetili zlo. Otkada je prekinut savez s ljudima, ovo je tek drugi susret s vašom vrstom. Kako god bilo, zbog tog nas je kraljevstva snašlo mnogo nevolja.“

„Nas dvije vjerujemo da možemo spasiti kraljevstvo, a tako i ovu dimenziju“, reče Alvernia prekinuvši Bergrona.

Vidjevši da im ne prijete opasnost, Alvernia preko ramena vrati strijelu u tobolac. Potom i Ana vrati mač u korice. Patuljci se počеше komešati, gundajući među sobom s podsmijehom.

„Starica i djevojčica idu spašavati kraljevstvo?“ podrugljivo mrmljaju patuljci.

Zaista, njih su dvije pomalo čudan dvojac. Alvernia se doima staro i izmoreno, a izgled joj narušava sivi prljavi plašt s kapuljačom. Ana je odjevena tinejdžerski - kožna crna jakna s krznom, svijetle, sada prljave traperice, čizme do koljena na vezanje, na leđima ruksak, a o pasu joj visi mač koji ni najmanje ne pristaje takvu izgledu.

„Mir!" obrati se Bergron ostalima. „Doista, vas ste dvije ili lude ili hrabre. Ne znam je li to žalosno, smiješno ili pohvalno", reče Bergron čudeći se. „Zbog povremenih borbi, ne samo s Visteriinom vojskom nego i s odmetnutim Koturovim vitezovima, sumnjam da Koturovo kraljevstvo još postoji. Tko zna, možda ste već dugo posljednje od ljudske vrste, a da toga niste ni svjesne. Sumnjam da su ljudi uspjeli sve ovo vrijeme pružati otpor."

„To još ne znamo", preuze Alvernia riječ. „Prije četiri godine u tajnosti sam otišla u potragu za kraljem. Od tada ne znam ništa, ali znam da se ne bi lako predali. Što se tiče našeg izgleda, on nema veze s onim što pokušavamo. Što god o nama mislili, jedno je sigurno - nismo lude. Razlog tomu je ovo."

Potom ispod plašta izvuče stisnutu šaku. U tom trenutku u Aninim očima bljesnu zelen sjaj. Iznenađeni, patuljci malo ustuknuše. Alvernia ispruži ruku i otvori šaku.

„Mislim da ovo objašnjava sve što biste htjeli znati", reče Alvernia pokazujući kristal.

Kada vidje kristal, Bergron ushićeno promrmlja:

„Kristal svih tajni života! Kristal svih tajni života!" ponovi zapanjen, ne vjerujući što mu je pred očima. I ostali brzo sjahaše da poblize vide kristal. Iza tih ludih, bradatih lica pršti oduševljenje.

„Tvoje oči", reče Bergron gledajući Anu. „Ako je nju potraga dovela do tebe, to može značiti samo jedno..."

„Da, da", prekide ga Alvernia. „Ana je kći kralja Kotura."

„To znači da si ti princeza?" nadoveza se Bergron.

„Recimo da je tako", skromno potvrdi Ana.

„Ana, pokaži im drugi kristal", reče Alvernia.

Ana izvuče iz kragne lančić i pokaza im kristal.

„To je dokaz da je Ana princeza", reče Alvernia.

Blago se svi nakloniše. Bergron promatra Anin izgled, ali šuti. Trenutak je više nego ozbiljan.

„Znao sam", reče Bergron. „Morali su imati velika razloga da vas napadnu. Oni ne gube vrijeme uzalud. Sva sreća da smo vas pratili. Kristali su jedino što nas može spasiti. No, što je s kraljem?"

„Kralj, nažalost, više nije među nama", odgovori Alvernia.

„Žao mi je", reče Bergron. „Ako kralj nije uspio zadobiti moć žezla, nadam se da Ana hoće. Mislio sam da je kristal koji je nestao s Koturom potpuno izgubljen, a time i cijela dimenzija. No sada, kada su kristali tu, sve se mijenja. Imamo priliku pobijediti tamu i skinuti kletvu kojom nas je Visteria sve kaznila", vedro će Bergron.

„Zašto je i vas kaznila?" upita Alvernia.

„Pružili smo utočište kralju", pojašnjava Bergron. „Zalutao je u šumu izmoren i ranjen. Bez obzira na prekinuti savez, pružili smo mu pomoć. Ponovno nas je pokušao uvjeriti u ono što mu, nažalost, ni prije nismo vjerovali. Jednoga je dana jednostavno nestao. To je posljednje što o njemu znamo.

Visteria je to doznala i stigla je kazna. Otada je sve počelo."

Potom uzjaha i reče: „Vrijeme je da se povučemo dublje u šumu. Ovo su bili tragači lutalice. Ako je i jedan pobjegao, sada hita Visterii da je izvijesti o svemu."

I ostala četvorica patuljaka uzjahaše neobična stvorenja. Okrenuvši se u smjeru iz kojega su došli, Bergron se oglasi zviždukom. Iz šume izađoše još dva stvorenja i polako priđoše.

„Uzjašite", reče Bergron. „Ne bojte se. Neće vam ništa."

Ana i Alvernia pažljivo uzjahaše šumnjake. Ubrzo prođoše pored dvaju goblina koji su netom prije stradali u napadu. Ležahu tijela probodenih strijelama. Pored njih stajaše crvenooki konj, crnji od same tame.

„Znači, to su tragači?" oglasi se Ana. „Što s konjem?"

„To nije pravi konj", odgovori Bergron. „To je utvara koja je povezana sa svojim gospodarom. Za koji će trenutak samo planuti i nestati u pepeo."

Prizor izaziva jezu koja prožima kosti. Tako jašući, nakon nekoliko trenutaka Bergron nastavi:

„Jednostavno, nismo vjerovali Koturu da smo u tako velikoj opasnosti. Visteria je bila tek obična čarobnica. Poslije se ispostavilo da nije tako. Nešto je umnažalo njezinu moć.

Priznajem, trebali smo se suprotstaviti davno prije. Sada je Visteria jača nego ikada, ali što je - tu je. Govori se da je prešla na tamnu stranu. Zbog toga njezina moć svakim danom jača.

Vidite i same što je učinila od našega svijeta. Više ne posjedujemo moć nevidljivosti, a ova nekada mila stvorenja sada izgledaju poput zvijeri. Tako nam se osvetila zbog Kotura.

Stoga svi zaobilaze šumu i rijetko koga srećemo.

Uto ga prekide Alvernia:

„Moramo otkriti kako je sve to krenulo baš iz našega kraljevstva.“

Na to će Bergron:

„Tako je. Napokon nam život, nakon dugo vremena, daje razlog za put prema jugu. Sada smo tu, a vrijeme će pokazati zašto nas je sudbina spojila. Zbog pobjede ili zbog kraja svih krajeva.“

I tako sudbonosna grupa krenu svojim putem, dok dva tragača, koja su neprimjetno pobjegla, hitaju Visterii. Tragači su, prateći trag onoga tko je pobjegao iz kraljevstva, naišli na nešto što ni sama Visteria ne očekuje.

Bergron družinu vodi dublje u šumu prema njihovu naselju. Putem razgovaraju o svemu što se u međuvremenu zbilo. Odlučni su, no obnove li savez, trebat će još pomoćnika u borbi protiv Visterie. Tada Bergron doda:

„Alvernia, put kroz Močvaru vila nije lak, ali je to sigurniji put do Koturova dvorca. Pustoput je prohodniji, ali je i veća vjerojatnost da se naiđe na tragače.“

„Iz istoga smo razloga krenule šumom“, napomenu Alvernia.

„Pustoput uz rijeku čista je pogibelj. Sva sreća pa ste nas odmah primijetili. Put kroz močvaru ne poznajem; izbjegavala sam ga zbog teške prohodnosti.“

„Ne znam ga ni ja", prizna Bergron. „Ali se nadam da će vile pomoći. One poznaju put kroz močvaru. Zasada je na nama da vam pomognemo i pružimo utočište."

„Hvala vam na svemu", zahvali Ana.

„To je najmanje što sada možemo učiniti za vas", odvrati Bergron.

Nastavljajući put, Bergron pristupi iskreno Ani:

„Ana, bio sam ganut kada sam ugledao iskru u tvojim očima, obilježje koje je odavno izgubljeno. Nestala je ta čarolija drevnih ljudi čuvara. Iskreno se nadam da niste posljednje od svoje vrste. Otkako nas je snašlo zlo, sve je na rubu izumiranja.

Nas je ostala nekolicina. Ono što ne vidimo našlo je neki svoj kutak tame i pokušava preživjeti skrivajući se, poput nas. Odavno je sve utonulo u tišinu. Osluhnete li, u ovoj sablasnoj tišini mi smo jedino što se čuje."

Dok se novonastala družina jašuci kreće prema naselju patuljaka, tragači neumorno hitaju prema Visteriinoj utvrdi. Što je družina bliže naselju patuljaka, šuma je sve gušća. Ubrzo naiđoše na usku stazu.

„Nismo više daleko", oglasi se Bergron. „U ovaj kraj šume od ljudske vrste zašao je samo kralj Kotur. Sada i vi imate tu čast. Ni Visteria ne zna gdje je točno naše naselje, ali mislim da će se potruditi da nas pronađe zbog vas dviju. Ako je netko od tragača pobjegao, preostaje nam svega dva-tri dana dok ne stignu do Visteriine utvrde i vrate se natrag. Ne znamo jašu li konje-utvare, sjenovite ili su pješaci. Skrovitost našega naselja daje nam prednost, barem zasada."

Tek što Bergron dovrši rečenicu, izbiše na prorijeđen dio, koji je neobičniji od svega što su do sada vidjeli.

„Evo ga. Dobro došli u Rakov Potok!”

Rakov Potok je još jedan trijumf prirode, čarolije i ruku njegovih stanovnika. Krije mnoge stvari koje ovaj svijet čine čudesnim. Nisko, debelo drveće svojim granama, poput ruku, drži valjkaste kućice. Izrađene su od kore drveća i mahovine, a ispred svake sija kristalna svjetiljka. Iako na umoru, priroda djeluje čudesno.

Graditeljsko umijeće stanovnika Rakova Potoka očuvalo je čaroliju. Nestala je ona mrtva, mračna i nijema pustoš. Taj svijet u malom uspijeva opstati unatoč kazni koju trpi. Kada mala, simpatična bića ugledaše koga je Bergron doveo u selo, nastade žamor. Stoga ih Bergron odluči povesti kroz naselje kako bi ih stanovnici upoznali. Usput pojašnjava što se u međuvremenu zbilo i što ih dovodi ovdje.

Zatim povede pridošlice u jednu podzemnu prostoriju. Silazeći niz kamene stepenice, Ana slučajno okrznu glavom drvenu gredu na ulazu.

„Uh”, ispusti Ana bolan glas držeći se rukama za glavu.

„Ta greda baš tjera na razmišljanje, zar ne?” doskoči Bergron.

Nato se i ostali nasmijaše. Čak se i Ana nasmiješi, praveći bolnu grimasu. Smijeh se nije odavno čuo. Budući da je sve prilagođeno stanovnicima, prostor je niži od uobičajena prostora za ljude. Kružna prostorija s kupolom ozidana je sivim kamenom. Dodatno je učvršćena drvenim potpornjima, koji su bogato ukrašeni.

Ulazna vrata, kao i ona na suprotnoj strani prostorije, također su izrađena od masivnog drva. Unutrašnji prostor osvijetljen je pomoću

posebnih kristala. Bergron s goščama sjede za okrugli drveni stol, prikladan prostoru.

„To je to“, pokazuje Bergron prostoriju. „Kućice su premale za vas. Ovdje možete odmoriti i okrijepiti se.“

„Kamo vode ova vrata?“ upita Alvernia znatiželjno.

„Ne brinite“, odgovori Bergron. „To su vrata za bijeg u slučaju opasnosti. Cijelo je selo spojeno tunelima. Nikada dosta opreza otkako su se naši svakodnevni životi promijenili.“

„Čini se da smo svi nešto izgubili“, doda Alvernia. „Ana je, po svemu sudeći, ključ promjene. Ne budem li u prilici da je zaštitim, vi ćete morati pružiti pomoć i dovesti je do kraljevstva. U mom će kraljevstvu jedna osoba sigurno znati što dalje.“

„Nikomu se neće ništa dogoditi!“ odlučno će Bergron, lupivši sitnom šakom o stol. Ustade od stola i raspiri vatru. Razmisli nekoliko trenutaka. Potom se okrenu i nastavi:

„Držat ćemo se zajedno. Sve će ostalo u pravo vrijeme doći na svoje. Moj narod stvoren je da štiti i pomaže. Učinit ćemo sve da obje stignete na cilj i da svi zajedno ponovno ugledamo zvjezdani sjaj. Sada je vrijeme da se odmorimo kako bismo znali što nam je činiti.“

„Varam li se“, nastavi Alvernia, „ili ostali baš i nisu najsretniji što nas vide?“

„Ah“, odvrati Bergron šireći ruke. „Možete li im zamjeriti?“

Zadnji susret s čovjekom koštao nas je mnogo. Ne brinite, treba samo malo vremena da se priviknu.“

Nakon što poslužiše skromnu večeru, pridružiše im se Bergronova žena Rian i još dva patuljka. Kada završiše s jelom, Bergron iznese plan.

„Moramo krenuti što prije. Mislim da je teže, ali sigurnije ići kroz Močvaru vila. Vile su iznimne ratnice i koriste se čarolijom koja nam može pomoći. Možda bismo mogli obnoviti savez s njima.”

„Kako ćemo kroz močvaru?” upita Ana. „Šuma je i na suhom i tvrdom teško prohodna, kako ćemo tek kroz močvarno tlo?”

„Ana ima pravo”, ubaci se Alvernia. „Pješice je nemoguće kroz močvaru, a tko zna što nas sve čeka putem.”

„Močvara nije samo muljevit, neprohodan dio”, objašnjava Bergron. „Ima i plovnih putova, ali naravno da ih nitko od nas ne poznaje. Pomoći mogu jedino vile. Stoga će kroz močvaru poći samo odabrani, a ostali neka povedu žene i djecu u rudnik Kristalne planine. U selu ne smije ostati nitko. Samo je pitanje vremena kada će ga tragači pronaći.”

„Nemamo puno izbora”, preuze Alvernia. „Ako misliš da je tako najbolje, onda dogovoreno. Budući da ne poznajem put, teško mogu nešto drugo predložiti.”

„Onda neka bude tako”, reče Bergron. „Odmorite se sada. Tu vam je nekoliko pokrivača. Mi ćemo vani sazvati vijeće. Iznijet ću plan i pokušati postići dogovor s ostalima.”

„Naravno”, složi se i Rian. „Vrijeme je učinilo svoje. Sve nas čeka kraj ne ujedinito li snage.”

„Tvoja nada daje mi snage za dva života”, obrati joj se Bergron. „No dužnost je pitati i ostale što misle. Ostavimo sada goste da se odmore. Nažalost, nema kreveta, ali je toplo i sigurno.”

„Hvala“, zahvališe obje.

Ana i Alvernia ostadoše same. Spremajući ležajeve na podu, Ana upita Alverniu:

„Kako si uopće pronašla portal?“

„Lutala sam posvuda skrivajući se od tragača“, odgovori Alvernia. „I ne samo od njih - više se nikomu nije moglo vjerovati. Sve što sam imala bio je kristal i riječi koje mi je ostavio kralj. Razmišljala sam o onome što je rekao i kako pronaći rješenje. Odlazila sam na mjesta na koja je možda mislio, no nije bilo uspjeha. Nada me napuštala. I jednom kada sam pomislila da je svemu doista kraj, odlučila sam otići do Mrtvog vodopada.“

„Mrtvog vodopada?“ prekide je Ana.

„Da“, potvrdi Alvernia. „To je kamena uzvisina ispod koje smo prošli kroz portal. Nekada je tu bio vodopad. Kako je rijeka presušila, tako je nestao i vodopad. Zato to mjesto zovemo Mrtvi vodopad. To je bilo posljednje mjesto koje sam posjetila dok sam jahala s kraljem. Stoga sam ga odlučila posjetiti kako bih bila bliže kralju, barem u mislima. Tada sam u podnožju slučajno otkrila portal. Nisam mogla vjerovati da sam toliko vremena lutala, a riječi su mi sve govorile. Kralj je znao da ću, dođe li do ovoga, posjetiti ovo mjesto zbog ljubavi prema njemu.“

„O kojim se riječima radi?“ upita Ana opet.

„Rekao je djedu da mi kaže: *Tamo je gdje gledaš ono što više nije, a možeš zamisliti što je nekad bilo.* Ne znam kako mi nije palo na um da misli na presušeni vodopad. Govorili smo upravo o njemu kada smo posljednji put bili ondje. Sigurno me nije bez razloga poveo

tako daleko od kraljevstva. Vjerovao je u mene više nego ja u njega. Rekao je djedu da ću to mjesto naći ako poželim biti tamo."

„Nije istina", suprotstavi se Ana. „Da i ti nisi jednako vjerovala u njega, sada ne bismo bili ovdje. Zar ne?"

„Možda imaš pravo", prihvati Alvernia.

Potom se obje sklupčашe i usnuše. Dok one snivaju, a patuljci pripremaju vijećanje, na drugom mjestu sprema se opako zlo. Tragači su stigli do Visteriine utvrde, koja se uzdizala iznad tamne doline. Ispred velikih, dvokrilnih vrata stražarila su dva bića zaogrnuta crnim plaštovima. Lice im je bilo potpuno tamno, a nazirahu im se samo plamteće oči. Stoga ih nazivaju bezlicima. Jedan se od njih oglasi dubokim i jezivim glasom:

„Kraljica nestrpljivo čeka."

Zatim se oba okrenuše te poput duhova prođoše kroz vrata. Nakon nekoliko trenutaka podigoše metalnu kapiju, a onda zaškriпаše velika okovana vrata kako bi goblini mogli ući.

„Pođite za mnom", reče bezlik.

Tragači sjahaše s konja-utvara i pođoše za bezlikom, dok drugi bezlik ostade zatvoriti vrata. Prelaze široko dvorište, a u tami se nazire samo podnožje kule kamo ih vode. Uđoše u kulu te prođoše prostorijom do kamenog stepeništa koje kružno vodi prema vrhu. Svaka je stepenica posebno usidrena u kameni zid. Stepenište se čini beskrajnim.

Vlada takva tišina da se čuju samo koraci goblina. Iako pripadaju divljim bićima, prolaze ih trnci. Napokon, na samom vrhu stubišta - vrata. Bezlik ih otvori te im se ukaza most koji vodi u kulu s druge strane. Snježne pahulje lepršaju, no ne zadržavaju se na tlu. S mosta

se tek nešto bolje vidi kako je utvrda postavljena. To su četiri ogromne, visoke kružne kule postavljene u četverokut i povezane prijelazima. Izgledaju kao da su nikle iz samog oblaka tame. Sve je opasano visokim, debelim kružnim zidom.

Na vrhovima kula stražare sjenoviti, tj. utvare zmajeva. Pitanje je zapravo čemu tolika pripravnost? Tko bi uopće imao razloga napasti tako strašno i beživotno mjesto? No iako se radi o zlu mjestu, zaslužuje strahopoštovanje. Bezlik dovede tragače do kraja mosta, pred druga vrata.

„Pričekajte“, izgovori i uđe.

Polovicu prostorije osvjetljava slaba baklja, a drugi dio nalazi se gotovo u tami. Na središnjem dijelu nalazi se dug masivni stol. Na njegovu kraju sjedi osoba kojoj se slabo nazire bijeli obris. Bezlik nije ni izustio zašto je ušao, a čarobnica reče:

„Neka uđu.“

Glas zazvuča anđeoski. Bezlik se ponizno pomaknu unatrag i izađe.

„Kraljica vas očekuje“, reče bezlik, te uz drugoga stade pored vrata.

Tragači pođoše u prostoriju. Nečujno koračaju, osjećajući jezu i strah. Uđoše na samo dva koraka od vrata. Visteria i dalje nepomično sjedi. Nekoliko trenutaka nijemo je šutjela, a onda tiho upita:

„Do koga vas je odveo trag?“

„Kraljice, nećete vjerovati“, odgovori Rivosek bojažljivim glasom.

„Iskušaj me“, znatiželjna je Visteria.

„Trag nas je doveo do jedne obične starice i jedne djevojčice. Svaka posjeduje jedan kristal. Tko zna kako su kristali dospjeli u njihove ruke.“

Visteria je sjedila i šutjela još nekoliko trenutaka, a onda učini pokret rukom. U istom trenutku baklje jače osvijetliše prostoriju. Na kružnom zidu nalaze se tri otvorena prozora, no unutra se ne osjeća hladnoća. Sve je podređeno njezinu životu, ali joj je srce prazno i zlokobno. Nasmija se tiho i cinično.

Potom ustade i okrenu se. Iza bijelog plašta zabljesnu neviđena ljepota. Njezino lice krasile su zelene oči, a niz ramena spuštala se duga, plava kosa. Njezinu vitku tijelu nedostajala su jedino krila da izgleda poput anđela.

Tko bi rekao da se iza te predivne pojave krije zlo, od kojeg sama srca drhte. Polako priđe goblinu. Pomilova njegovo strašno, tamno lice, na kojem se igrahu sjenke od treperenja baklji.

„Vjerni moj Rivosek, ništa nije samo obično i ništa nije samo slučajno.“

„Kako vi kažete“, potvrdi goblin prestrašeno.

Visteria laganim korakom priđe jednom prozoru i baci pogled na dolinu na kojoj se skupljaše vojska goblina i bezlika. Tiho poče sebi govoriti:

„Starica nije nikakva starica. Tko god da je, dugo nosi kristal. Sigurna sam da ga ne nosi slučajno. Djevojčica, ako posjeduje kristal, može biti samo kraljev potomak. Ako je sve kako mislim, jer činjenice same govore, onda je netko pronašao portal i dao mi priliku da uništim i njih i kristale.“

"Napokon."

Okrenu se, i kao da je odmah zaboravila, upita:

„Arrok, kako je moguće da one sada ne stoje ovdje?”

„Oprostite, kraljice. Nismo mi krivi", pravda se drugi goblin.

„Ušli smo im u trag kod Beskrajne šume, ali su nas napali patuljci. Iznenadili su nas. Nismo znali da su im i oni na tragu. Skrili smo se nakon napada i dobro promotrili što će se dogoditi. Tako smo vam uspjeli donijeti vijest o kristalima.”

„Ti mali vragovi!" prekide ga Visteria. „Izgleda da ih nisam dovoljno kaznila. Imaju drskosti opet se umiješati. Nema veze. Tko zna gdje bi i kod koga kristali završili. Uspjele su u onome čemu se nisam nadala, ali time sam dobila dodatnu priliku da uništim cijelo žezlo. Ništa više nije kako je bilo, a neće ni biti. Ispalo je neočekivano, ali dobro.”

Naglo se okrenu. Iako niskim tonom, u kojem se osjetio sav bijes ovoga svijeta, izda zapovijed:

„Na vrhu kule nalaze se dva sjenovita. Izviđajte i izvještavajte. Usput pokupite ostale tragače. Nađite selo te uništite patuljke i sve koje zateknete. Ostalima ne priječite put prema dvorcu.

Ne upozoravajte stražu goblina kod Koturova dvorca. Želim znati snagu onih koji će ih napasti.

Pobrinite se da svi do zadnjega stignu u dvorac. S kristalima, naravno - želim žezlo cijelo. Tada ću jednim udarcem dobiti sve. Slobodni ste", odmahnu rukom i pokaza goblinima da idu.

Tragači se nakloniše i žurno napustiše odaju. Trkom se uputiše preko nekoliko stepenica koje vode iz hodnika u vrh kule. Ondje ih čekaju utvare zmajeva, dvije crne sjenke koje su na granici ovog svijeta i

onostranog svijeta. Uzjahaše ih i poletješe u pravcu Beskrajne šume, gdje su prekinuli potragu.

Visteria je znala da će naići na otpor, ali ne muči je samo to.

Dok je žezlo bilo razdijeljeno, nije bilo straha da će netko uspjeti zadobiti moć. Sada je ta prijetnja opet tu, veća nego ikada, a da prije toga nije uspjela u svom naumu. Kako god bilo, i ona je dobila novu priliku da uništi žezlo i oduzme priliku spasa, svima i zauvijek.

U Rakovu Potoku Bergron je okupio vijeće. Sazvani su svi stariji i iskusniji patuljci, ali nisu zaobiđeni ni mladi ratnici, o kojima pak ovisi provedba večerašnje odluke.

U središtu sela postavljen je stol, na čijem čelu sjedi Bergron. Neko vrijeme samo pogledava prisutne, a onda se oglasi:

„Najprije da se ispričam što vijećamo na otvorenom, ali kao što znate, gosti su u vijećnici. Drugo, mislim da ovo neće biti vijećanje, nego brzo glasanje. Poštovanje i razum govore mi da vas moram saslušati, što ću i učiniti.

Pa, da vas čujem. Ima li tko što reći?”

„Imam ja", oglasi se mladi ratnik Efron.

„Slobodno kaži. Nije vrijeme da se u sebi zadržava bilo što", odvrati Bergron. „Što se više rekne, više će se znati."

„Ima li smisla ovo navodno vijećanje, tj. glasanje?" upita Efron. „Čini se da si ti već donio odluku."

„Upravo tako", potvrdi Bergron. „Dobro pretpostavljaš. Nisi bez razloga jedan od najboljih ratnika. Naravno da znam što treba činiti,

no prepustit ću vama da odlučite. Zato na početku napomenuh da će ovo biti samo brzo glasanje."

Stariji se vijećnici na sve rečeno samo šutke gledaju. Ili su svjesni situacije, pa nemaju što dodati, ili čekaju što će to Bergron reći.

„Imam samo nekoliko pitanja, na koja očekujem vaše odgovore", nastavlja Bergron. „Prvo, misli li tko da nam u borbi protiv Visterie slijedi jednak ishod budemo li se borili s ljudima ili bez njih?"

Vlada tajac.

„Tako sam i mislio", reče Bergron. Očito je njihovom šutnjom dobio što je očekivao.

„Drugo pitanje: Tko misli da su nam kristali posljednja prilika da spasimo sebe i ovaj svijet?"

Svi podigoše ruke, slažući se s Bergronom.

„Budući da smo svi jednoglasni, ostaje mi još jedno pitanje. Imamo li izbora? Odnosno, neka digne ruku onaj tko misli da nemamo."

Svi ponovno do jednoga podigoše ruku. Potom Bergron ustade, pogleda Efrona pa reče:

„Kao što vidimo, bez obzira na to što ja mislio, vi ste odlučili o svemu. Vjerujte, pristao bih na svaku vašu odluku."

Potom nastavi: „Najbolji ratnici neka se do ujutro sprema za pokret prema Kraljevstvu Zvijezda. Ostali će pratiti starije, žene i djecu do rudnika kristala. Jedino su ondje sigurni. Nadam se da je vrijeme na našoj strani. Ako nitko nema više što dodati, raspuštam vijeće i nadam se da nam ovo nije zadnji put."

Budući da više nitko nije imao što reći, vijeće se razide. Posljednji za stolom ostadoše Efron i stari vijećnik Fjord. Efron pogleda Fjorda, pa mašući glavom reče:

„Taj patuljak me izluđuje.”

Nato se Fjord nasmija, jer zna da Efron rečenim nije mislio ništa loše.

„Istina”, potvrdi Fjord. „I mene nekada zna sluditi, ali zato je on to što jest, kao i ti. Istini na volju, taj nam patuljak nastoji spasiti živote.”

„Znam”, potvrdi Efron.

„Doista te poštuje”, objašnjava Fjord. „Bergron samo duboko o svemu promišlja, ali nikada ne bi nametao bilo kakvu odluku. Time pokazuje da nas sve poštuje, što je odlika pravog vođe. Iako ga mi ponekad ne razumijemo, kao večeras.”

„Bergron kao Bergron”, reče Efron nasmiješivši se. „Idem pripremiti ostale ratnike.”

„Naravno”, složi se Fjord.

Dignuvši se od stola, Efron se uputi prema ostalima, koji već započеше pripreme za sutra.

Svanu jutro, koje ni po čemu ne odavaše da se radi o novom danu. Ana i Alvernia dobro su spavale i već se spremaju. Ostali čekaju vani i opraštaju se od onih koji polaze prema Kristalnoj planini. Zanimljivo, vlada opći red i sklad među patuljcima i šumnjacima. Samozatajna su to i organizirana stvorenja.

Nakon što izađoše, Anu i Alverniu dočeka pravi ratnički prizor. Patuljci su naoružani sjekirama, bodežima, mačevima i lukovima. Nisu previše iznenađene jer su već bile svjedokinje tim malim ratnicima. Bergron dojaha u pratnji još dvaju šumnjaka.

„Uzjašite, pa možemo krenuti“, reče.

Nakon što uzjahaše šumnjake, oglasi se Ana:

„Šteta što nitko ne može ostati štititi selo.“

„Tako mora biti“, odgovori Bergron. „Obrana bi bila uzaludna. Selo možemo izgraditi, ali živote ne možemo vratiti.“

Jedan dio patuljaka, u pratnji nekolicine ratnika, krenu put Kristalne planine. Drugi dio - njih stotinjak - zajedno s Anom i Alverniom krenu put Močvare vila. Tako jašući, oglasi se Bergron:

„Vidite, kao što rekoh. Nije bilo upitno jesu li i drugi za to da iskoristimo posljednju priliku, da spasimo ono što se spasiti dâ. Htjeli-ne htjeli, nemaju izbora.“

„Jako sam vam zahvalna na svemu“, reče Alvernia. „Očekivala sam burnu raspravu.“

„Svjesni smo svega“, nastavi Bergron. „Znamo da smo pogriješili u prošlosti. Raspravi nema mjesta. Bitno je samo naše sutra.“

Iako je šuma vrlo gusta, mala se vojska probija kroz šikaru i grmlje. Konačno, izbiše na blatnjavo zemljište s oskudnom travom. Bergron ih pozva da stanu na trenutak. Pokaza desnom rukom prema dolini i reče:

„Ovo ispred nas je Srebrna dolina. Dakako, ostalo je samo ime od toga. Nekada su cvjetne vile skupljale prah s čarobnog cvijeća, pa bi

dolina bila ispunjena srebrnim sjajem. Po tome je i dobila naziv. Već dugo nitko ih nije vidio. Strašno je i pogledati."

Na trenutak se snuždi, spusti pogled pa nastavi:

„Naš je svijet bio predivan svijet ljepote i čarolije. Krajolik se neprestano mijenjao. Sa svakom promjenom prirode otvarao se novi svijet. Naravno, i sada su dijelovi dimenzije razlikuju, ali nestalo je ona ljepota. Pogledajte samo."

Ana dojaha bliže Bergronu. Stavi mu ruku na rame i reče:

„Došlo je vrijeme da to promijenimo. Dat ću sve od sebe da tako i bude. Moramo nastaviti dalje."

„Da, moramo dalje", potvrdi Bergron i povika: „Moramo što prije prijeći dolinu! Izloženi smo opasnosti, a još se ne smijemo upustiti u sukob!"

Iako pomalo umorni, žurno krenuše preko doline, dajući sve od sebe da budu korak ispred goblina. Blato prska na sve strane. Nedugo zatim izbiše pred nešto bujniji krajolik. To im zasad pruža malu skrovitost.

„Ne pitah, Bergrone", ogласi se Ana, „koliko je još do kraljevstva ovim putem?"

„Iza Crvenog gorja, u onom pravcu, prema jugu", pokazuje Bergron rukom. „Kao što vidiš, mogu samo pokazati pravac. Planine je nemoguće vidjeti od tame. Nekada je mnogo putova vodilo prema Koturovu kraljevstvu, ali sada više ne.

Vjerujem da godinama nitko nije prošao tim putovima, što znači da su zapušteni i zarasli. U svakom slučaju, moramo preko planine. Okolo bi put bio dvostruko duži, a mi vremena imamo sve manje. No

sada je to manja briga. Čeka nas prije tih planina još močvara prema jugoistoku. Do nje imamo još barem dva dana, ako usput ne naiđemo na probleme.

Uzmemo li sve u obzir, do kraljevstva nam treba između šest i sedam dana. Oduvijek sam se pitao jesu li stijene doista crvene boje, kao što kažu oni koji su prelazili gorje."

„Eto nam prilike da se svi u to uvjerimo", doda Alvernia.

„Zar ti nikada nisi prešla preko planina?" upita Bergron.

„Jesam, davno, nekoliko puta", odgovori Alvernia snuždeno. „Ja se pak pitam, jesu li stijene još uvijek iste boje? Toliko se sve promijenilo da poželim vidjeti nešto što je ostalo isto." Bergron samo ušuti, svjestan Alverniinih osjećaja.

Skupina napreduje neobičnim krajolikom već gotovo dva dana, uz povremene odmore. Za to vrijeme ne naiđoše na tragače. Najednom se oglasi Bergron:

„Ovo mi je jako čudno. Do sada sam već očekivao da ćemo naići na tragače. Nikako mi ovo ne sluti na dobro."

„Ništa ovdje ne sluti na dobro", nadoveza se Ana.

„I meni je ovo čudno", slaže se Alvernia. „Napali su nas u šumi, a u ova dva dana njima ni traga ni glasa. Nešto se gadno sprema."

„Visteria sigurno ima neki plan", reče Bergron. „Ako nas sada ne napada, onda zna za kristale. Sigurno čeka da svi budu na jednom mjestu, jer zna da ih nosimo u kraljevstvo. Namjerno nas pušta kako bi bila sigurna da su svi kristali na okupu. Tada bi se na nas mogao sručiti sam pakao."

Početakom trećeg dana poče se nazirati Močvara vila. Radi se zapravo o potopljenoj šumi, kojoj samo vrhovi stabala vire iz tame i magle koja se diže iznad vode. Barem se takvim čini ono što se može vidjeti. Već sam pogled na nju izaziva jezu. Što su bliže, pogled je sablasniji.

Teško je zamisliti da u takvu krajoliku nešto obitava. Kada stigoše pred močvaru, iz nje ravno prema njima pohrli bijelo krdo konja. Prije nego što i pomisliše uzmaknuti, krdo sâmo prođe kroz njih, tiho kao vjetar, i potom nestade u magli. Svi ostadoše skamenjeni.

„To je bilo upozorenje“, reče Alvernia. „Vile nikada nisu bile zle.“

„To znam i ja“, potvrdi Bergron. „Samo, sada se sve promijenilo. Nadam se da će sve proći dobro.“

Bergron se okrenu prema ostalima i reče:

„Skrijte se uz rub močvare! Magla će vam pružiti skrovište! Efrone - Ana, Alvernia, još dvojica patuljaka i ja idemo dublje u močvaru. Ako se uskoro ne vratimo, vjerojatno smo upali u nevolje. Ti si sada odgovoran za ostale.“

„Ne brini“, odvrati Efron. „Samo se nadajmo najboljem. Nadajmo se da u ovom svijetu ima još onih koji mogu pomoći.“

„Pravo zboriš“, potvrdi Bergron. „Alvernia, mislim da nećemo morati dugo tražiti. Već smo primijećeni. Nadam se samo da će nam vile pružiti savezništvo. Kao što smo vidjeli, još su iznimno moćne. Magnore, Artane - vas ćete dvojica poći s nama.“

„U redu“, odvrati Magnor.

Magnor i Artan nešto su krupniji patuljci. Bergron ih nije izabrao bez razloga - vjerojatno su mnogo toga prošli zajedno. Nabaciše obojica

kacige i dohvatiše mačeve. Patuljci se počinju skrivati u magli uz rub šume, a petorka krenu pješke u močvaru. U tom živom labirintu kopna i vode, pokrivenom zelenom lećom, vlada tajac. Ništa se ne miče.

U neizvjesnosti junacima snagu daje nada da će pronaći saveznika u borbi protiv Visterie. Stara srušena stabla pojačavaju dojam nelagode. Tako napola zaronjena u vodu izgledaju kao da su zapela između dvaju svjetova. Grupa se kreće preko stabala i kopnenih dijelova ne bi li izbjegla vodu. I ona se doima jezivom, nepoznatom. Bergron se sagnu i zagrabi rukom malo vode, koja mu procuri između prstiju poput žive. Kapljice se spojiše s vodom nečujno, ne uznemirivši površinu vode.

„Nikada nisam vidio nešto ovakvo“, reče.

Pogledaše se međusobno, bez riječi. Nastaviše dalje znajući da nemaju izbora. Očima pretražuju svaki kutak, iako se teško bilo što razaznaje. Potom ih iznenadi vranin skelet na koji naiđoše. Čini se da lebdi u zraku, malo iznad njihovih glava.

„U mom bi svijetu ovo svakako bilo upozorenje da ne idem dalje“, ogласi se Ana.

„Da ne idemo dalje?“ upitno će Bergron. „Moramo dalje makar nas ispred čekali zmajevi! Moram priznati da dugo nisam vidio crnovrane. Bile su Visteriine uhode u početku, ali smo ih istrijebili. Ako se ne varam, ovo je svojevrsna stupica u koju se jedna od njih uvalila.“

Priđe polako i podignu mač kao da želi nešto dohvatiti pored vranina skeleta. Uistinu, ne vidi se, ali nešto dotaknu jer se skelet zatrese.

„Kao što sam i pretpostavio“, reče. „Uhvatila se u nevidljivu mrežu. Ne moramo se zbog toga brinuti, očito su i vile imale s njima problema.“

Iako nastoji riječima odati ravnodušnost, dâ se naslutiti da mu nije svejedno, kao ni ostalima. Pogledi govore više od riječi. Nakon sat vremena lutanja izbiše na jedno suho proširenje.

Odlučiše stati kako bi malo odahnuli. Tada Ana prošaputa:

„Zar je cijela dimenzija ovako jezovita i pusta?“

„Ono što još postoji negdje je oko nas, u tami i uplašeno“, odvrati Alvernia.

„Ne mogu shvatiti“, čudi se Ana. „Što je natjeralo čarobnicu na ovakvo nešto?“

Odjednom se iz magle začu ženski glas.

„Da. Ni nama to nije jasno.“

Isukavši mačeve, brzo formiraše krug očekujući napad. Izbezumljeno se okreću, tražeći pogledom izvor nepoznata glasa. Ne vide nikoga.

„Zar ni jedna stvar u ovoj dimenziji ne može biti bez iznenađenja?“ zapita se Ana naglas.

Napetost se može rezati nožem. Ponovno se oglasi miran ženski glas.

„Trebalo biti velik ratnik da se prijete vilinskim mačem.“ Alvernia i Ana odmah shvatiše da misle na mač u Aninim rukama.

„Ne želimo neprilike“, odvrati Ana.

„Po onome što smo čule, ne bi se reklo da ne tražite neprilike.“

„Vratite oružje u korice!“ zapovjedi Alvernia. „Kao što vidite, ne želimo neprilike.“

Nakon nekoliko trenutaka pred njima se ukazaše vile, prelazeći iz koprene u tjelesni oblik. Crnooka ženska stvorenja duge kose odjevena su u crne haljine i urešena nakitom. Nisu naoružane, nego se služe posebnom čarolijom. Istupi jedna pjegava, crvenokosa vila te se predstavi:

„Ja sam Fioria, a ovo su moje prijateljice. Oprostite na ovakvu dočeku. Nikada dosta opreza.“

„Ja sam Alvernia, a ovo su...“

„Znamo tko ste“, prekide je Fioria. „Vijesti se brzo šire.“

Potom iz šake pusti malu cvjetnu vilu, koja poput krijesnice nestade u tami.

„Odavno ti mali glasnici proljeća nisu viđeni“, reče Bergron isprativši pogledom sjaj.

„Da. Žaloso je što odavno ne služe svrsi, nego sada moraju biti uhode“, reče Fioria. „Moram priznati da sam sretna što vas vidim.“

Fioriin je pristup vrlo topao, zbog čega se ostali pogledavaju. Nitko nije očekivao takvo ponašanje.

„Konačno je netko uspio podići prašinu i pomrsiti Visteriine planove“, nastavi Fioria. „Sada možete odahnuti. Nitko vas ovdje ne može otkriti zbog magle kojom dodatno štitimo močvaru. Pitanje je samo zna li tko da ste krenuli ovamo? Još od Srebrne doline cvjetne

su vas vile u tajnosti pratile, ali zasada nisu zamijetile nikoga neposredno iza vas. Jedino su na sjeveru primijetile sjenovite. Znete li što o tome?"

„Znao sam!" reče Bergron. „Uhode i samo uhode, kamo god kreneš. Nigdje nisi sam i nisi siguran. Imali smo susret s tragačima u Beskrajnoj šumi, ali su bili na konjima."

„Očito Visteria ne gubi vrijeme", reče Fioria. „Goblini vas intenzivno traže. Sada je poslala i utvare zmajeva. Ovdje ste bar privremeno sigurni. Ali, nemamo puno vremena. Bergrone, pošalji svoje vjerne pratiocice po ostale, pa idemo dalje."

„Magnore, Artane - vratite se istim putem po ostale, pažljivo i bez žurbe."

„Ne brini", odvrati Artan Bergronu te krene s Magnorom po ostale.

„Očito još puno toga ne znam", reče Ana. „Zar postoje još strašnija stvorenja od goblina?"

„Naš je svijet velik", odvrati Fioria. „Mnogo je kraljevstava, rasa i vrsta, ali je vladao sklad. Bila je to harmonija čudnog, neviđena ljepota prožeta čarolijom. Sve se promijenilo kada je čarobnica Visteria počela koristiti crnu magiju i uvećala svoju moć. Time je začarala sve što bi u pitanje moglo dovesti njezinu vlast. Prizvala je goblina i tko zna kakva druga bića iz tko zna kakve dimenzije. Pomno je birala utvare željne osvete.

Sjenoviti su šala naspram bezlika. To su grešnici porodice vilenjaka, osuđeni na tamnu stranu."

„Nešto kao pakao?" nadoveza se Ana.

„Da, nešto kao pakao, ali mnogo gore", potvrdi Fioria.

„Posjeduje li se svojevrsna moć i znanje, moguće je određena bića ponovno vratiti na našu stranu, još moćnija, ali u drugom obliku. Mi se još uvijek opiremo toj čaroliji, ali ponestaje nam vremena. Sve je snažnija. Ostalo su samo dva pitanja: kako je Visteria u tome uspjela i koji je istinski razlog svemu tome?

Ono što sigurno znamo jest to da je bila stanovnica Koturova kraljevstva. Potom se odmetnula na sjever, čarolijom stvorila svoj svijet i otada nastoji uništiti sve oko sebe.”

„Ako itko išta zna o tome, onda je to moj djed”, ubaci se Alvernia.

„Bit će nam drago čuti što tvoj djed ima reći o svemu ovome?” reče Fioria.

„Ako je ovo početak novog saveza, bit će nam čast da sudjelujemo u njemu.”

Iz Fioriina iskaza očito je da za savezništvo nije ni potrebno pitati. Vile su također svjesne u kakvim se okolnostima nalaze, čime je izbor odavno predodređen. I njima je ovo posljednja prilika.

„Ako ništa drugo, bar nas je sve to ujedinilo”, nadoveza se Ana.

Nakon što se svi okupiše, vile ih povedoše dalje, birajući samo put koji im je poznat. Kamo god se okreneš, tamno je i maglovito. Fioria krenu prva, a za njom u koloni svi ostali.

„Samo pratite mene”, reče Fioria. „Ne brinite se.”

„Zar ćemo kroz ovako duboku vodu?” oglašao se Bergron zabrinutim glasom. „Nije mi smetala dok je bila do koljena, ali u ovu ne ulazim. Tko zna što se krije u toj dubokoj vodi. Možda živi pijesak ili kakva vodena zvijer?”

Svojom reakcijom gotovo svima izmami osmijeh na lice.

„Nisam znala da je vaša rasa i duhovita!" osmjehnu se Fioria.

„Ako će ti biti lakše, voda od našeg naselja prema ovamo jest mrtva voda. Mogli ste to primijetiti na početku močvare."

Sagnu se, razmaknu leću i zahvati rukom malo vode, koju propusti kroz prste. Kapljice su tamne, a njihov udarac o površinu neprimjetan.

„Vidiš", reče Fioria. „Kao što rekoh, mrtva. U njoj nema nikakva života, pa se nemate čega ni bojati. To možemo zahvaliti Visterii. Stoga ne brinite. Stojim točno na mostu, a samo mi za njih znamo. Tik su ispod površine, no ne vide se od leće. Što se tiče živog pijeska, prije ćeš izgubiti glavu zbog goblina nego zaglaviti u živom pijesku."

„Ma ne bojim se..." odvrati Bergron uz blag osmijeh. „Ali, čemu riskirati glavu? Naravno da smo primijetili da je voda neobična, no odavno više ne znamo razlučiti neobično od opasnoga", ozbiljno će Bergron.

Nakon toga nastaviše u pravcu vilinskog naselja. Magla se ispred njih razilazi kao da je živa. Iako krajolik i dalje djeluje zastrašujuće, putovanje uz vile ulijeva sigurnost.

U međuvremenu su Rivosek i Arrook već pronašli Rakov Potok. Nadlijeću šumu na sjenovitima i navode postrojbu goblina, koja jašući na utvarama hita ravno prema selu. Stvoreni su samo za jedno - služiti zlim gospodarima. Tako služe i čarobnici.

Uđoše u selo poput uragana, ali ne nalaze ništa osim tragova napuštena sela. Iz bijesa srušiše i zapališe selo.

S Kristalne planine patuljcima nije lako promatrati što se događa, no nisu iznenađeni. Dobro poznaju goblinsku narav. Stoga se samo povukoše dublje u rudarska okna i zatvoriše ulaz debelim, neprobojnim vratima. Morat će ostati u oknima i pokušati preživjeti sa zalihama koje imaju. Nestane li Visteria, s njom će nestati i sve zlo. Jedan dio goblina krenu tragom patuljaka, prema planini, a drugi dio nastavi prema Kraljevstvu Zvijezda.

No ni druga strana ne gubi vrijeme. U blizini vilinskog naselja naiđoše na jedan povišen kameni most. Tada reče Fioria:

„Pogledajte dolje. Ovdje se razdvajaju živa i mrtva voda, ali granica se neprestano pomiče i sve je bliže naselju. Ovdje napuštamo svijet sijena.”

Svi koji se nađoše na mostu priđoše ogradi da pogledaju o čemu je riječ. Voda djeluje kao da se sudaraju tamni i svijetli oblaci, ali se ne miješaju. U bistrom dijelu naziru se ribe.

Prelazeći na tamniju stranu, mijenjaju boju.

„Vidite”, reče Fioria. „Nemoguće je ovo zaustaviti.

Nemilosrdno napreduje. Cvjetne vile čarobnom prašinom održavaju naselje živim, ali granica se pomiče. Budući da je Srebrna dolina odavno mrtva, a nebo tamno, znate da smo na izmaku snaga. Kako god bilo, dobro došli na Silbu.”

Bez riječi ulaze u naselje, smješteno na otoku usred močvare. Drveće svojim iznenađujuće zelenim granama čini objekte, što u podnožju, što u svojim krošnjama koje se gube visoko u tami. Ništa nije načinjeno rukom.

Poput pravog majstora stabla su nastambe povezala prijelazima, visećim mostovima i terasama. Nigdje nema čavala ili konopaca.

Objekti ispleteni živim granama nižu se poput divovskih okruglih lanterni, iz kojih isijava bijela svjetlost. Ana i Alvernia koračaju zadivljena pogleda, okrećući se oko sebe, diveći se onome što vide. Iz bogata zelenila virka pokoji cvijet. S vremena na vrijeme čuje se ptičji pjev. S okolnih stijena buče slapovi, stvarajući smaragdnu izmaglicu koja se miješa s tamom.

Cijelo naselje popločano je sedefastim kamenom. Na površini jezerca spokojno pluta lopoč. Voda je toliko bistra i mirna da ribe žarkih boja izgledaju kao da lebde. Leptiri leluju od cvijeta do cvijeta, u punoj raskoši svojih boja. Neizostavan je i ples mnoštva cvjetnih vila. Kao da su se same zvijezde spustile u naselje. Sve svjetluca od čarobne prašine koju rasipaju. Sada je svima jasno gdje su se cijelo vrijeme skrivale.

„Ana, Alvernia - dođite!” pozva ih Fioria i povede prema jednoj kućici. Zaustavivši se ispred, reče:

„Znam da se čudite našem naselju, osobito nakon svega što ste vidjele. Tko bi rekao da je i ovaj svijet na izmaku! Kućica nije velika, ali će vam pružiti prijeko potreban odmor. Na raspolaganju nemamo više od jednoga dana, stoga se pokušajte urediti i okrijepiti. Blato i hrana izvan naselja neće vam biti ni na kraj pameti. Ovdje smo na sigurnom, ali zato nam izvan naselja prijete opasnost. Moramo požuriti kako bismo bili korak ispred.”

Fioria je prekaljena ratnica, zna više od ostalih. Zasigurno može predvidjeti što ih uskoro čeka.

„Najvažnije je da vrijeme do polaska iskoristite za odmor - čeka nas težak put.”

„Kako ćemo kroz ovoliku vodu?” upita Alvernia. „Koliko vidim, dalje je skoro sve pod vodom. Teško da ćemo moći pješke.”

„Mislim da to neće biti problem“, odvrati Fioria. „Samo se vi odmorite, ostalo je naša briga. Uostalom, vi ste sada naši gosti!“

Uto im priđe Bergron i reče:

„Rasporedit ću svoje suborce oko sela. Nikad se ne zna.“

„Sve ti je jasno?“ upita Fioria.

„Naravno“, potvrdi Bergron. „Početak svijeta sijena početak je stražarskih mjesta.“

Bergron pođe organizirati stražu, ostavljajući ostale u razgovoru.

Prije nego što uđoše u kuću, Ana upita:

„Fioria, kako je moguće da Visteriina moć seže ovako daleko? Kakvom to čarolijom vlada?“

Fioria zatraži kristal od Ane.

„Ne brini“, reče, „želim ti samo nešto pokazati.“

Ne oklijevajući, Ana joj doda kristal. Fioria malo razmače mlade izdanke drveća i otkri ružino stablo crnog cvijeta.

„Možda vam sve izgleda divno, ali kao što vidite, ni mi nismo lišene Visteriina utjecaja. Vidjele ste posljedice začarane vode, a i ovaj primjer može vam pokazati koliko je Visteria snažna.“

Primače kristal cvijetu, te on polako poprimi crvenu boju. Ruža svojom granom obuhvati Fioriinu ruku, kao da joj zahvaljuje na malo udahnuta života. Ana i Alvernia promatraju neobičan prizor.

„Rijetko je uopće vidjeti cvijet. I ovaj polako umire.“

Pokazujem vam kako Visteria posjeduje snagu gotovo jednaku snazi ovoga kristala. Uvidjele ste pojedinačnu moć kristala, a možete tek zamisliti kolika je moć cijelog žezla. Nadam se da će cjelovito žezlo uspjeti pobiti moć koju Visteria crpe iz nečega nepoznatog. Još nam samo nedostaje pravo srce koje će steći naklonost žezla.

Visteria je sklopila savez sa silama tame, ali mora postojati još nešto što je čini tako moćnom. Sumnjam na nešto, ali zasada ne mogu sa sigurnošću reći što je to. Visteria je svjesna što nam tama čini i da smo svakim danom sve slabiji. Polako se zatvara njezin krug tame. Sve je to došlo kao kazna otkada je nestao kralj Kotur. Izvor Visteriina bijesa očito je u tvom kraljevstvu, Alvernia."

„Nadam se da ćemo ubrzo razjasniti sve u vezi moga oca", reče Ana.

„A ja se nadam da u srcu nosiš ono što će ti otkriti tajnu žezla", reče Fioria.

„Iskreno", reče Ana, „nadam se tome koliko i vi."

Nato se ubaci u riječ Alvernia.

„Žao mi je što je došlo do ovoga zbog nas."

„Nisi ti kriva", odvrati Fioria. „Podnijela si najveću žrtvu. Učinila si mnogo i uspjela u nečemu u čemu možda nitko ne bi uspio. Sigurna sam u to. Nositi kristal sve ovo vrijeme i ostati živ mogu samo rijetki. Zaista rijetki. Treba imati neizmjernu hrabrost i želju da se u tome uspije. Treći kristal je ovdje, a to znači da si uspjela. Istina, još nas čeka neizbježna borba, ali nada je tu."

Pri posljednjim riječima pojavi se Bergron i doda:

„Zar samo to?"

Fioria se nasmiješi, dotaknu Bergronovo lice i reče:

„Koliko li je samo srce u tom sitnom tijelu. I najveći bi se borili uz tebe.“ Zatim dodá: „Sada je vrijeme je da se svi odmorimo, poslije ćemo se pripremati.“

Bergron se vrati suborcima i brizi oko šumnjaka. Fioria napusti društvo, neobična izraza, kao da samu sebe nešto pita. Ana i Alvernia uđoše da se okrijepe i odmore.

Unutrašnjost kućice također ne čini ništa drugo osim živih grana. Svaka kućica ima jedan ulaz i jedan prozor; na zidovima se nalazi ista kristalna svjetiljka kao i u selu patuljaka. Na sredini prostorije nalazi se okrugli stol, a uz njega dvije stolice. Doima se poput kaleža ispunjena vodom. Na njemu je zdjela puna voća. Tko bi rekao da će ga uopće više ikada vidjeti, a kamoli jesti.

Izađoše potom van da se umiju i osvježe pod slapovima.

Nakon povratka okrijepiše se voćem. Potom legoše na krevete od živog lišća, te ih umorne brzo svlada san. Sa svakim korakom dalje stvari su čudnije i čudesnije. Koliko su vile otvorene, toliko su i tajnovite.

Vile uspavaše patuljke i šumnjake te se baciše na čaranje. Sve iskri od čarobne prašine. U trenutku se preobraziše u ratnice, s predivnim brončanim oklopima koji savršeno prijanjaju uz njihova elegantna tijela. Naoružaše se mačevima, bijelim okruglim štitovima s trima crvenim krugovima u sredini te lukovima i strijelama. Strijele su bijele boje, a na krajevima se nalaze crvena pera. Vrhunac svega predstavlja krdo bijelih konja. Sada je to prava vojska predivnih bića, spremna dati život za bolju budućnost.

Svanu jutro. Fioria pozva sve na okupljanje. Vile donesoše pravokutne brončane štitove i tobolce sa strijelama te ih podijeliše patuljcima.

„Ovo nisu obične strijele“, objašnjava Fioria. „Za ono što nas čeka vaše su strijele nemoćne. Svoje koristite za gobline, a ove za utvare. Štitovi također nisu obični, jedino oni mogu zaustaviti protivničke strijele“, upozorava Fioria. „Budući da smo sada svi na okupu, vrijeme je da kažem ono što se kazati mora. Ana, molim te mač.“

Ana izvuče mač iz korica i dodaje ga Fiorii. Ona ga zabode u tlo i započne govor.

„Ovaj mač bijaše iskovan za velikog ratnika i kralja. Sada ga nosi osoba koja se mora boriti protiv onoga za što nije ni najmanje kriva. Da smo poslušali kralja Kotura, danas bi sigurno sve bilo drugačije. Najteže je izgovoriti velike riječi, koje sada zvuče tako male.“

Pokušava Fioria opravdati kralja Kotura i biti skromna, priznajući da su pogriješile što mu nisu vjerovala.

„Istina“, ubaci se Bergron. „Tada Visteria nije bila ni približno moćna kao danas; teško je bilo povjerovati u ono što je Kotur govorio. Vrijeme je da vratimo povjerenje u savez i skinemo ljagu s ljudske časti.“

Fioria vrati mač Ani i reče:

„Bit će nam čast jahati uz vas, a još veća boriti se.“

„Meni je drago što smo svi dobili priliku“, odvrati Ana.

„Konačno, ovo je uspjeh moga oca. Bio bi presretan da može biti ovdje s nama.“

Kada svi uzjahaše, Fioria ih pozva da krenu.

„Vrijeme je! Hoćemo li?“

„Kroz vodu?“ upita Ana.

„Po vodi“, odgovori Fioria.

„Kada su vile u pitanju, sve je moguće“, nabaci Bergron uz smiješak.

Ispred njih poletješe cvjetne vile, sipajući po vodi čarobnu prašinu. Fioria potjera svoga konja, a ostali krenuše za njom. Prava mala vojska, doduše neobična sastava, odlučno krenu put Kraljevstva Zvijezda. U njima tinja nada da će uz Anu i žezlo pobijediti tamu i rasvijetliti dio prošlosti. Slijedi početak teškog puta, i još teže borbe.

Pod kopitima konja i nogama šumnjaka ne vidi se ni kapljica vode. Vodu kao da dotiče perje, praveći kružnice vodenom površinom. Zbog uzbuđenja ni ne slute da je počela čarolija svih čarolija.

Goblini su stigli do Kristalne planine, ali prekasno. Patuljci su se već zabarikadirali. Stoga dio goblina ostade čekati ispred rudnika - kad-tad patuljci će morati izaći. Ni patuljcima nije lako - propadne li borba protiv Visterie, čeka ih siguran kraj.

Zasada su na sigurnom, ali neizvjesnost im je neprijatelj.

Ostali goblini krenuše natrag u dolinu. Tjerajući konje kroz tamu, blato i umiruća stabla, ponovno traže trag poput bijesnih pasa. Paklenu tišinu para siktanje, vrištanje, režanje, kao da se sam pakao spustio. Nisu daleko, ali mala junačka vojska neprestano je korak ispred.

Visteria je svjesna da se ničega neće moći domoći bez borbe, stoga planira skratiti zbivanja. Zna da ih sve put vodi u Kraljevstvo Zvijezda, a ondje ih može srediti jednim udarcem.

Trag koji goblini nađoše u Srebrnoj dolini odvede ih do Močvare vila. Sve su bliže i bliže. Sada im je jasno da su saveznici jači za jednog člana, i to iznimno moćnog. Nemaju razloga da ulaze u teško prohodnu močvaru. Znaju da su vile i ostali korak ispred njih, pa nastaviše oko močvare, u oba pravca.

Iako se čini kako Visteria gubi sa svakim novim savezom na suprotnoj strani, to će joj samo privremeno otežati put do konačnog cilja. Visteria je svjesna svoje moći i vojske kojom raspolaže. Ipak, ne podcjenjuje neprijatelja - njegovu mudrost pozna i više nego što sam sluti.

Zemlja se trese od silnog broja nogu. Sprema se užas. Dimenzija kao da nikada nije bila dio rajske ljepote. Sada nalikuje vražjoj jazbini. Što se Visterie tiče, rat može početi.

Dok pakao kuje mač smrti, našoj vojsci pravednih preostaje samo dva-tri dana do Kraljevstva Zvijezda. Na jednu uzvisinu naglo doletje mala cvjetna vila. Fioria je primi na dlan i osluhnu kakvu joj vijest nosi. Naglo se okrenu te pozva da svi stanu.

„Imam lošu vijest“, reče. „Bez panike. Prosljedite ostalima da nas s bokova već neko vrijeme prati dio Visteriine vojske. Očito su brži nego što smo očekivali. Vjerojatno će čekati pogodan trenutak da nas napadnu. Nasreću, to su zasad samo goblini. Možda će prići vrlo blizu. Ne dajte povoda za borbu, ali budite pripravnici ako nas napadnu. Nastavljamo istim putem.“

Nadali su se da će prije susreta s Visteriinom vojskom stići do kraljevstva, ali nisu uspjeli. Prvog dana ne vidješe nikoga.

Povremeno se čuje rzanje konja i komešanje u tami.

Neprijatelj je blizu, ali nevidljiv, skriven u magli i tami. Napetost je na vrhuncu. Kada naiđoše na pogodno mjesto, stadoše kako bi se odmorili. Ruševine starih postaja za odmor daju im kakvu-takvu zaštitu. Stražu uvijek postavljaju uokolo jer napad je moguć svakoga trenutka.

Drugoga dana povremeno se mogla ugledati tamna silueta jahača, koji su jahali sve bliže. Katkada se u mraku mogla vidjeti baklja ili sjaj crvenih očiju konja-utvara. Nakon još jednog predaha ništa se nije promijenilo. Zapravo ih opterećuje sâmo iščekivanje.

„Fioria, ovo me izluđuje. Da bar napadnu“, nervozna je Ana.

„Sigurna sam da od toga nema ništa“, uvjerava Fioria.

„Kako to misliš?“ priupita Alvernia jašući pored njih.

„Dva dana je puno vremena“, objašnjava Fioria. „Već smo prešli pola planine. Prilika za napad bilo je koliko hoćeš. S njihove strane nije dopro ni glas. Prate nas poput duhova. Ima ih dvjestotinjak, a ni nas nema više. Mogu nas napasti bez ikakva oklijevanja. Kao što vidim, žele se uvjeriti da ćemo svi stići do Koturova dvorca. Sigurno ne žele da se kristali izgube. Uvjerena sam da nas samo to zasada spašava.“

Uto ih sustiže Bergron, te upita Fioriu:

„Misliš li što i ja? Zasada samo izviđaju? Čini se kao da nas sprovode na gubilište.“

„Što je - tu je“, odvrati Fioria. „Bar znamo da ćemo do gubilišta živi. Nastavite kao i do sada, svakako spremni na sukob. Nikad se ne zna.“

Prije nego nastaviše, Bergron dojaha do Alvernie i reče:

„Alvernia, stani na trenutak. U jedno sam posve siguran.“

„U što, Bergrone?“ upita Alvernia obuzdavajući konja. Bergron sjaha i polako spusti baklju prema tlu. Svjetlost otkri crvenkastu boju stijena. Alvernia se nagnu, stavi dlan na Bergronovo rame i reče:

„Hvala.“

„Nije velika stvar“, skromno će Bergron.

„Znam“, potvrdi Alvernia. „Ali tvoje srce čini je velikom.“

„Nema na čemu“, odvrati Bergron i uzdahnu.

Bergron uzjaha šumnjaka te nastaviše za ostalima. Nakon četiri dana naša mala vojska, prešavši planinu, stiže do šumarka ispred zidina Koturova dvorca. Oko zidina stražare goblini, ništa ne sluteći. Prolaz do ulaznih vrata nije moguć. Ipak, tama koliko odmaže toliko i pomaže. Alvernia, Ana, Bergron i Fioria prišuljaše se šumarku udaljenu stotinjak metara od ulaza u dvorac. Odatle vide dobro organizirane goblino - jedni se nalaze uza zidine, a drugi se kriju okolo u tami. Moraju nekako isplanirati proboj i napasti dvorac.

„Bergrone, organiziraj svoje ratnike“, reče Alvernia. „Pripremi s Fioriom napad. Onda ćeš sa mnom i Anom do tajnog ulaza koji tunelom vodi u odaje dvorca, točnije - u djedovu sobu. Za tunel znam samo ja. Tako sam se i iskrala. Napad će im odvući pozornost pa bismo trebali nesmetano do prolaza.“

„Kada krene napad, jedan dio mojih ratnika odbit će mogući protunapad“, reče Fioria. „Što nas više preživi u borbi, to bolje.“

Ovo neće biti ništa u usporedbi s onim što nas čeka kada napadnu ostali Visteriini stvorovi."

„Ako ovo do sada nije ništa, što je onda ono što nas čeka?" pita se Ana naglas. „Što to moje srce nosi da se može nositi s onim što dolazi?"

„Ne brini", smiruje Bergron Anu. „Nećemo dugo čekati da to saznamo."

„Ne znam što je gore", odvrati Ana, „znati sve ili ne znati ništa, a k tomu stalno biti u iščekivanju?"

Tiho se povukoše natrag prema ostalima. Patuljci se s dijelom vila raspoređiše ukруг oko dvorca, približivši se puzeći na prikladnu udaljenost. Dio vila raspoređi se u pozadinu kako bi bio spreman za napad.

Uslijedi borba. Goblini padaju kao pokošeni, ali počinju i uzvraćati. Nastade bezglavo komešanje. Krvi je posvuda, ponajviše one goblinske. Goblinima ne ide na ruku to što su na čistini, između napadača i zidova utvrde, praktički u zamci.

Nakon napada strijelaca suparnici potrčaše jedni prema drugima, sukobivši se prsa o prsa. Iskre oštrice u tami udarajući jedna o drugu. Dok traje borba, trojka se nesmetano iskrada do tajnog prolaza.

„Pomozite mi da pomaknem ovo deblo", pozva Alvernia.

„Nemam snage kao kada sam zadnji puta prošla ovuda."

Sve troje poguraše deblo. Alvernia kleknu i razgrnu lišće rukom. Uхвати za ručku pa podiže drveni okovani poklopac koji zatvara

prolaz. Oprezno stepenicama siđoše u mračni prolaz. U prostoriji se ne vidi ništa.

„Ostanite na mjestu“, upozorava Alvernia. „Pričekajte da dođem do drugog otvora.“

Dok Ana i Bergron čekaju, Alvernia pipa u mraku. Po sjećanju traži put do otvora. Napokon, tiho škripanje. Tračak svjetlosti ispuni prostoriju.

„Dođite“, tiho ih pozva Alvernia.

Slabo se vidi kako prolaz stepenicama vodi u podrum, pa zatim ponovno stepenicama prema stropu koji tajnim vratima vodi u prostoriju u prizemlju.

„Pazite glavu. Otvor je odmah ispod kreveta. Budite jako tiho.“

Polako se jedno po jedno provukoše kroz otvor pa ispod kreveta. U trenu se nađoše u većoj prostoriji. Debele svijeće obasjavaju veliki krevet, a na suprotnoj strani stol i stolicu. Na stolu je otvorena velika knjiga debelih korica. U krevetu leži starac, duge sijede brade. U njemu jedva da ima života. Alvernia sjede na krevet i pomilova mu lice.

„To je moj djed, Beldon“, reče. „Hvala Bogu, još je živ.“

„Drago mi je što nisi posljednja od svoje vrste“, radostan je Bergron.

U tom trenutku starac polako otvori oči i tiho upita:

„Jesam li mrtav?“

„Nisi djede, nisi“, odgovori Alvernia i zaplaka. „Ja sam. Tvoja Alvernia.“

Starac ne uspijeva suspregnuti suzu.

„Moja nada napokon je poprimila oblik", reče Beldon. „Ne znam kako je to moguće, ali presretan sam što sam to doživio." Usmjeri pogled prema Ani i Bergronu te upita: „Tko je djevojka i odakle s vama jedan Podgorski?"

„To je Bergron, a kao što vidim, nije ga potrebno posebno predstavljati. A ova djevojka je Ana", pokazala Alvernia. „Znam da ti nije jasno. Objasnit ću ti poslije. Sada odmaraj."

„Kako znate da sam Podgorski?" upita Bergron iznenađeno.

„Nož za pasom te odao" odgovori Beldon. „Davno sam ga poklonio Eirliku.

„Da, to je bio moj otac", potvrdi Bergron.

„Još je živ?" upita Beldon.

„Nije", odgovori Bergron. „Napustio nas je prije dvije godine."

„Šteta", izrazi Beldon žaljenje. „Bio je ljudina od patuljka."

Potom Beldon nastavi, ne obazirući se na Alverniinu zabrinutost: „Alvernia, sve se promijenilo otkada si otišla.

Molim vas, pomozite mi da se uzdignem."

Pomogoše starcu podići uzglavlje. Zatim nastavi govoriti Alvernii:

„Nitko te ne očekuje. Tko bi im to i mogao zamjeriti nakon toliko vremena. Mislim da te više ne krive za izdaju, kao ni tvoga oca. Čim si nestala, već si bila osuđena. Puno je vremena prošlo, a ovo je zlo

priпомoglo da se sve zaboravi. O, kako će se samo iznenaditi. Jedva čekam da im vidim lica."

Dok Alvernia razgovara s djedom, Ana i Bergron stoje uz prozor koji gleda prema dvorištu. Vidljivo su zabrinuti. Iako znaju da se vani vodi žestoka bitka, od debelih zidina ništa se ne čuje ni ne vidi.

„Ali, ali... kakva izdaja?" upita Alvernia iznenađeno. „Pa samo sam otišla potražiti kralja u trenutku kada se nitko nije usudio ni proviriti izvan zidina. Zar sam se trebala kao i ostali prepustiti čarobnici na milost i nemilost, čekajući smrt, ne znajući ni zbog čega sve ovo oko nas?"

„Znam, znam", potvrdi Beldon. „Oprosti. Nitko nije znao zbog čega si otišla, i zato ih ne treba kriviti što su to pretpostavili. I da su znali razlog tvog napuštanja, tko bi ih onda u to mogao uvjeriti? Osobito stoga što si ponijela kristal." Potom doda: „Nisi našla Kotura? Dakle, nisi našla ni kristal koji je odnio?"

„Našla sam portal, ali Kotura nisam našla jer, nažalost, nije više među nama", odgovori Alvernia. „Žao mi je."

Starca vijest jako rastuži. Oči i sijede obrve ne mogu sakriti što srce osjeća.

„Ali kristal sam našla", reče.

„Kako je to moguće?" upita Beldon iznenađeno.

„Mislim, djede, da je vrijeme da najprije ja dobijem odgovore. Ako me prepoznaješ ovakva izgleda, onda imaš i sve odgovore."

„U pravu si", potvrdi Beldon. „Više ne postoji opasnost da se skriva ono što se treba znati. Nitko ne zna sve, osim mene, a ti znaš samo ono što sam ti smio reći."

„Zar sve mora biti tako zagonetno?“ upita Alvernia.

„Žezlo ima veliku moć“, odvrati Beldon. „Spašavalo nas je samo to što su kristali razdvojeni. Samo sam ja znao gdje su. Sve do sada. Sada vjerojatno i Visteria zna da su kristali ovdje. Čak i oni koji svojataju žezlo ne znaju da svojataju ništa.“

Alvernia će na to:

„Znači, sve je bilo na meni, a imala sam najmanje izgled?“

„Izgledi?“ podsmjehnu se Beldon. „Veći su izgledi da Visteria postane anđeo nego što bi kristal imao izgleda u rukama nekoga drugoga.“ I opet se podsmjehnu. Svi ga gledaju iznenađeno. Nikomu nije jasno zašto se Beldon podsmjehuje.

„Alvernia, nitko osim tebe nije mogao ponijeti kristal i preživjeti.“

„Znači, to je ono što nisam smjela znati?“

„Tako je“, potvrdi Beldon. „Oprosti. Kotur je tvoj otac - mislim - tvoj pravi otac, ali nisi čiste krvi.“

Ana i Bergron šutke slušaju što Beldon govori.

„Znači, zato me žezlo nije ubilo, nego je na mene djelovalo ovako? Imala sam svu ljubav ovog svijeta, a cijelo sam vrijeme mislila da sam usvojena. Zapravo, sve se podudara. Odlazak moga oca, tajne, borba oko prava na žezlo i jedino ja kao mogućnost da ponesem kristal i pronađem oca - slučajno?“

„Istina“, potvrdi Beldon. „Sasvim smo slučajno dobili priliku za spas. Da tvoje srce nije to što jest, već nas odavno ne bi bilo. Samo odabrani mijenjaju svijet, a ti pripadaš njima.“

Alvernia, shrvana i ljuta, skoči s kreveta i ode do prozora. Malo zastade, okrenu se i reče:

„Ako je kralj Kotur moj pravi otac... onda je... Ana moja sestra, moja prava sestra.”

„Rekla si - sestra?” upita Beldon iznenađeno.

„Nisam našla kralja, ali sam našla više od kristala. Našla sam njegovu kćer. Gledaš u Ani svoga sina.”

Pogled mu zastade na Ani nekoliko trenutaka, kao da mu cijeli život prolazi pred očima. Pribravši se malo, pozva Anu da sjedne. Prišavši, Ana sjede na krevet pored Beldona, gdje je maloprije sjedila Alvernia.

„Daj mi ruku, dijete”, zatraži Beldon.

Ana pruži lijevu ruku, a Beldon je primi te reče:

„Koliko sam sada tužan, toliko sam zbog tebe i sretan. Prošlo je dvadeset godina otkada je Kotur otišao. Alvernia je bila otprilike tvojih godina. Znao sam da ga možda neću nikada više vidjeti, ali ne postoji u čovjeku nešto što bi se pomirilo s time.”

„Vjerujem”, reče Ana. „Alvernia i ja nismo znale ono što smo trebale znati, te napokon, otkrivamo istinu kao sestre. Tko bi nas na to mogao pripremiti?”

Potom skide lančić na kojem je kristal i pokaza ga Beldonu.

„Dobila sam ga na dar od oca, netom prije smrti.”

„Draga Alvernia“, reče Beldon. „Nitko nije mogao pretpostaviti gdje će te i do koga kristal odvesti. Pitanje je bilo koliko ćeš daleko stići, a najmanje hoćeš li pronaći portal i vratiti moga sina. Ali evo, uza sve teškoće, ispalo je dobro. Žao mi je zbog svega, ali jednostavno nisi smjela znati, zbog svih nas, a ponajviše zbog sebe.“

„Sada kada sam saznala tko mi je otac i da imam sestru, smijem li znati tko mi je prava majka?“ upita Alvernia.

„Uskoro ćeš saznati“, odgovori Beldon.

Uto se naglo otvoriše vrata. U sobu uđoše dva naoružana vojnika. Ostali se latiše mačeva.

„Sve je u redu“, smiruje Beldon vojnike.

„Van zidina vodi se bitka“, reče jedan od vojnika. „Netko je napao goblina.“

„Napokon“, zadovoljno će Beldon. „Idite na zidine i pomozite.“

Vojnici na zapovijed istrčaše iz sobe. Dok vani bitka jenjava, unutar zidina zaplet tek počinje. Klupko se polako odmotava.

„Molim vas, pomozite mi“, reče Beldon. „Pomozite da odem do glavne dvorane, do trona.“

Bergron i Alvernia pomogoše Beldonu da ustane i obuče se. Potom pođoše prema glavnoj dvorani. Beldon usput zapovijeda da se okupe dvorani. Vidjelo se da su zbunjeni zbog svega što se događa. Nikomu nije jasno o čemu je riječ.

Glavna se dvorana polako ispunjava. Beldon sjeda na drveni masivni tron. Zdesna mu stade Alvernia, a slijeva Ana. Bergron pogledava kroz prozor - brine ga bitka. Uz veliki, dugi stol sjedi nekoliko

vitezova, dvorana i dvoranki. Svi su pogledi uprti u Anu, Alverniu i Bergrona, koji nervozno šeće uz prozor dvorane. Uto u dvoranu uđe žena kraljevskoga izgleda - Koturova sestra Izabela. Bila je Alvernii kao majka, no ipak je ne prepoznaje. Prije nego što će sjesti, upita:

„Uza sve što se vani događa, što je sada toliko važno?”

Samo što izgovori rečenicu, u dvoranu utrča jedan vojnik.

„Bitka je gotova”, reče zadihani vojnik.

„Bar ćemo u miru moći raščistiti neke stvari”, ustvrdi Beldon.

„Otvorite glavna vrata. Imamo još gostiju. Pomozite i ranjenima.”

„Na zapovijed”, odvrati vojnik i ode.

Pošto se situacija malo smirila, a Beldon uzeo trenutak predaha, nastavi govoriti:

„Svi znamo da ne zaslužujem sjediti na mjestu svoga sina. Također znam da većina misli da je izdao kraljevstvo i pobjegao. No to nije istina. Isto tako nije istina ni ono što mislite o Alvernii.”

Izabela se obrati ocu:

„Ako to nije istina, zašto smo svi morali čekati baš ovaj trenutak da to doznamo?”

„Do sada nije bilo razloga za to”, odgovori Beldon. „Okolnosti nisu bile prave, ali sada je došlo vrijeme za to.”

Nastade došaptavanje i negodovanje. Očito da nitko nije zadovoljan onime što je snašlo kraljevstvo.

„Nitko nije smio znati istinu jer je Alvernia morala otići u najvećoj tajnosti - zbog kristala koji je ponijela.“

Zatim Izabela ustade i upita:

„Zar ni ja nisam smjela znati?“ suza joj kliznu niz lice.

„Čak ni ti, drago dijete“, odgovori Beldon. „Znam koliko vam je teško zbog svega. Zamislite samo kako je meni gledati ovo zlo koje nas je zateklo, a plemenita krv uzburkala se od pohlepe za kraljevim mjestom. Neki su brzo zaboravili dobrotu kralja Kotura i odmah počeli misliti na sebe. Bez obzira na sve, morate shvatiti da smo osuđeni na propast ako ne upotrijebimo žezlo.“

Sada svi utihnu.

„Zbog Visterie stroga je tajna morala ostati zbog čega je Alvernia otišla i što nosi sa sobom. Ne kažem da među vama ima itko tko bi bilo što odao, ali ovako sam bio siguran. Tako smo dobili na vremenu. Kotur je morao napustiti kraljevstvo kako bi nas sve spasio od sigurne smrti.“

Ponio je sa sobom jedan kristal u drugu dimenziju, otkrivši sasvim slučajno portal koji vodi u svijet koji je nekada bio i naš. U tom trenutku žezlu je već bila umanjena moć, za koju su si neki bili spremni skinuti glavu i dočepati se trona. Žalosno je što se nitko nije tako otimao u pokušaju da se suprotstavi Visterii. Osim ove osobe, koja je imala dovoljno vjere u moga sina“, te pokaza prstom u Alverniu.

Dvorani sada ponovno počеше međusobno mrmljati:

„Ona? Zar ta spodoba?“

„Ta spodoba je princeza Alvernia!" nadglasa Beldon žamor u dvorani.

Dvorani se skameniše od iznenađenja. Svi utihnuše. Prošle su četiri godine otkada je netragom nestala. Nitko nije znao gdje je, zbog čega je nestala, a odavno su se prestali nadati da je i živa.

„Jednom me pitala", nastavi starac, „postoji li način da se nešto promijeni, jer više ne može gledati sav taj jad i pohlepu.

Rekoh: ‚Postoji, ali pitanje je koliko si spremna učiniti.' Ona mi na to reče: ‚Spremna sam učiniti sve, samo ne ovdje čekati smrt.' Znao sam da je spremna. ‚Ovo je sve što trebaš', rekoh joj te joj dadoh kristal. ‚Ne smijem ti više ništa reći. Kristal će ti otvoriti portal ako ga pronađeš.' ‚Ali, gdje ću ga tražiti?' pitala me. Tada sam joj prenio poruku koju joj je ostavio kralj.

‚To je sve?' upita. ‚To je sve', rekoh. ‚Nosiš sa sobom našu nadu i našu propast. Nadam se da ćeš se vratiti s nadom.' Ispratio sam je na put u tajnosti. Što je manje znala, manje smo bili u opasnosti. ‚Kada odeš', rekoh, ‚prepuštena si sama sebi.' Nisam joj smio više ništa reći. Nositelj kristala mora sam zaslužiti njegovu naklonost.

Znam da se sada svi pitate, kako je to moguće? Došao je trenutak da se konačno kaže cijela istina: Alvernia je Koturova kći. Njegova prava kći." Dvoranom se prolomi žamor. „Drugi kristal nosi ova djevojka, njezina sestra", te pokaza rukom prema Ani.

Tada se neki ustadoše i počеше negodovati. Jedan od nezadovoljnih vitezova upita:

„Zar na kraju svega netko iz druge dimenzije treba doći na čelo našeg kraljevstva?"

„Našeg kraljevstva?" upita starac. „Ove kamene ruševine?"

Kraljevstvo je odavno nestalo, no vrijeme je da se nešto promijeni. Njih dvije daju nam tu priliku."

Koliko god negodovali, svjesni su starčevih riječi. Starac nastavi:

„No kada spominješ kraj, Vanbrak, tu imaš pravo. Bližimo se svome kraju, za koji smo dijelom i sami krivi. Drugi dio krivice snose pohlepa onih poput Visterie i onih koje više ne spominjemo.

Moć žezla stoljećima je slabila. Visteria je toga bila svjesna i zato je obmanom htjela doći do njega. Kada je već bilo kasno da se nešto popravi, kralj ju je protjerao. Uostalom, svi znate što je bilo u prošlosti. Visteria se odrekla ovog djeteta, ali ne i moj sin. Bilo je opasno obznaniti da je Alvernia Visteriina kći; zbog toga je moj sin odlučio da to ostane tajna."

Potom ustade vitez Rotar i upita:

„Beldone, može li biti gore?"

Starac ustade s trona, malo zastade, te ih sve pogleda i reče:

„Zapravo, može biti i gore. Puno, puno gore! Tako strašno da se borimo samo za živu glavu. Zar vam nije jasno? Bez žezla smo nemoćni u borbi protiv Visterie. Borba bi bila uzaludna. Visteria nas ne želi samo pokoriti; cilj joj je uništiti kristale. To bi joj otvorilo portal u Demoniju. Bezimena bi tada postala zauvijek predvorje pakla."

Potom Beldon ponovno sjede i nastavi mirnijim tonom.

„Dok je Kotur još bio ovdje, nije bio trenutak za veći otpor.

Bilo je nemoguće naći saveznike i uvjeriti ih da nam svima prijete opasnost. Sami smo krivi što su vilenjaci u nas izgubili povjerenje, no i oni su tvrdi pregovarači. Zato je Kotur razdvojio kristale i otišao. Nije pobjegao, nego otišao. Bio je siguran da će ta vijest stići i do Visterie. Znao je da cjelovito žezlo za nas znači smrt, jer je u našim rukama bezvrijedno. Razdvojivši kristale, nadao se privremeno Visteriu odvratiti od rata. Nije bilo drugog načina nego dovesti u pitanje cijelu dimenziju. Znao je da samo novi savez može donijeti spas. Samo smo zbog njega još uvijek živi, a on, nažalost, više nije među nama. Otada se promijenilo mnogo toga. No sada smo ponovno ujedinjeni."

Zatim se okrenu prema Alvernii, uprije prstom u nju i reče:

„Zar ona nije ponijela najveću žrtvu? Što se mene tiče, obje punim pravom zaslužuju tron."

„Ne trebam nikakvo kraljevstvo ni moć", odvrati Ana iznenadivši sve. „Dobila sam i više nego što sam očekivala. Dobila sam istinu o svome ocu, a i novu obitelj. To je i više nego dovoljno."

Neki se nezadovoljno iskradoše, a onda istupi vitez Gorin:

„Moć zna zaluditi", reče. „Valjda zato nije svima dano da nose teret te odgovornosti." Uprije prstom u njih dvije i reče:

„Dokaz su ova dva slabašna stvorenja, koja nisu dala da ih to promijeni. Žrtvovali su se za novi početak svih nas. Sada shvaćam kralja. Možemo li ga i dalje kriviti što je otišao? Ne trebamo li možda kriviti sebe što živimo ovakvim životom?"

Vrati se do stola, zgrabi pokal, podignu ga u zrak i uzviknu:

„Za kralja Kotura, za princezu Alverniju i za Anu, princezu od zvijezda!"

Oni koji ostadoše počeo zadovoljno nazdravljati novom početku. Ostaje još pitanje, što sada kada Alvernia zna cijelu istinu? Dok se dvorana umiruje, Beldon odlazi po žezlo skriveno u jednoj odaji. Potom se vrati sa žezlom na kojemu je samo jedan kristal.

„Vrijeme je da kristali naprave svoje“, reče. „Vrijeme je da nam vrate bar dio onoga što smo imali. Ana, Alvernia - molim vas kristale.“

Došlo je vrijeme da se obje odvoje od kristala, koji su im obilježili živote čim su ih stavile oko vrata. Skinuše kristale i dadoše ih djedu. Čim se kristali prisloniše jedan uz drugi u starčevoj ruci, zasjaše zelenom svjetlošću.

Potom se odvojiše zmajevi kojima su kristali bili okovani.

Poletješe dvoranom i iščeznuše. Veličanstven svjetlosni prizor dogodi se u potpunoj tišini. Kao da je polarna svjetlost ispunila prostoriju. Nazočni ostadoše zatečeni viđenim.

„Konačno su kristali na okupu“, reče Beldon polažući kristale na žezlo.

Žezlo je izrađeno od posebna drva i dugo oko dva metra. Vrh žezla čini mala kruna s tri vrha na kojima je mjesto za kristale.

Dok žezlo svojim izgledom privlači pažnju okupljenih, nitko ne primjećuje da je već počelo djelovati. Vratilo je Alvernii njezin pravi izgled. Ubrzo ugledaše ispred sebe mladu ženu u predivnoj, bijeloj haljini. Žezlo je nagradilo sav njezin trud.

Alvernia u prvi mah nije svjesna što se dogodilo, no zamijeti poglede na sebi. Prisutni svjedoče tjelesnoj metamorfozi, ali i moći koju žezlo posjeduje. Sada je svima jasno zašto ga se Visteria želi dočepati i zašto je kralj strahovao da ne padne u krive ruke.

Alvernia obrati pogled na sebe, dotače si lice i pusti suzu. Bez riječi istrča iz dvorane. Za njom pođe Ana, svjesna kroz što prolazi. Sada kada Alvernia zna tko joj je majka, otvorenim ostaje kako dalje?

„Dosta smo vidjeli i dosta toga rekli“, reče Beldon. „Nada je ponovno rođena.“

Dvorana se poče prazniti, sada u nešto vedrijoj atmosferi. Beldon, iako zadovoljan što je žezlo tu i što se Alvernia vratila, sjede za kraljevski stolac i zagleda se zabrinuto u prazno. Zna kakva ih borba čeka. Brine ga i Alvernia - što će učiniti sada kada zna da joj je majka oličenje zla.

Ana slijedi Alverniu niz jedan hodnik. Dođe do sobe u koju je ušla i odškrinu vrata. Alvernia stoji pred zrcalom i plače. Ana joj priđe.

„Oprosti što smetam“, ispriča se Ana. „Čini mi se da smo jako slične. I ja sam mnogo vremena provodila sama i pred zrcalom.“

Trebaš li moju pomoć, tu sam. Ostavljam te da razmisliš.“

Ana krenu van, a u tom trenutku oglasi se Alvernia:

„Sjećam se dok smo bile na suprotnim stranama.“

„Da?“ upitno će Ana.

„Tvoja je majka rekla kako joj se čini da će tvoj odraz jednog dana samo oživjeti i iskočiti iz zrcala. Čini se da nam se objema dogodilo isto, pa sada ja imam tebe, a ti mene.“

Iako je Alvernia starija od Ane, nemoguće je ne vidjeti sličnost među njima: zlatna kosa, vitak stas, zelene oči.

„Da, imaš pravo“, odvrati Ana i izađe.

Alvernia ostade sama. Morat će donijeti još jednu važnu životnu odluku. Koliko god bila čvrsta, misao na majku lomi u njoj svaku snagu. Vani se bitka smirila; čuje se tek pokoji jecaj ranjenih. Borba je bila kratka, ali žestoka, no to nije ništa u usporedbi s onim što ih čeka.

Ana prolazi uskomešanim dvorištem. Ljudi pomažu ranjenicima, traže svoje bližnje, sagledavaju štetu. Anu sustignu Bergron.

„Ana, bitka je bila teška“, reče. „Dosta je ranjenih. Nadam se da će nam žezlo donijeti ono što trebamo.“

„I ja se tomu nadam“, potvrdi Ana.

„Moramo pronaći Fioriu, što prije sanirati štetu i dobro se pripremiti za ono što dolazi“, reče Bergron.

Svi znaju što ih čeka, i kao da se svatko sprema za vlastitu životnu bitku. Ana se upravo u gužvi sudari leđa o leđa s Fioriom.

„Ah, tu si“, odahnu Ana. „Jedva sam te pronašla.“

„Nikakvo čudo“, odvrati Fioria. „Puno nas je. Sve će biti jasnije kada se prostor raščisti.“ Zatim doda: „Čula sam što se zbilo sa žezlom.“

„Da. Žezlo je opet cjelovito“, odvrati Ana. „I svakako moćno. Vidjeh to svojim očima. Pitanje je samo - kako njime ovladati?“

„To nitko ne zna“, odvrati Fioria.

Ana malo zastade pa reče:

„Dobili smo žezlo, ali mislim da bismo mogli izgubiti Alverniu. Srce joj je slomljeno. Tko zna kakvu će odluku donijeti. Ipak joj je Visteria majka.“

„Sada bar ima tebe“, reče Fioria.

„Znam“, potvrdi Ana. „Što god odluči, bit ću uz nju. Samo se nadam da će sve ovo imati smisla - u bitci su mnogi izgubljeni.“

„Teško je u ovom trenutku reći što je smisljeno“, reče Fioria.

„Uzmi samo kralja Kotura. Ono što je učinio, mnogo je vremena bilo neshvaćeno i krivo tumačeno. Tek sada njegovi postupci imaju smisla.“

„Da“, potvrdi Ana. „Imaš pravo.“

„Čim sam vidjela Alverniu, znala sam da nije obična“, reče Fioria.

„Samo posebni mogu preživjeti noseći kristal. Sumnjala jesam da je vilenjačkog ili čarobnjačkog roda, ali ipak, Visteriina kći... To nikako. Kako god bilo, nemamo razloga sumnjati u njezine odluke. Najtežu je donijela kada je krenula s kristalom u potragu za Koturom. Što god odlučila, čeka nas teška bitka.“

Dok Ana i Fioria razgovaraju, u Alvernii se već odigrava velika bitka. Zna da o njezinoj odluci ovisi cijeli jedan svijet, i da sada uza se ima druge koji će joj pomoći, ali ipak - mora protiv vlastite majke. Uostalom, da joj Visteria nije majka, ni ona ne bi bila to što sada jest.

Najviše je boli što ju je majka odbacila. Kralj Kotur ju je zaštitio i dao joj ljubav. Iako Alvernia nije znala da joj je kralj pravi otac, znala je da je iskreno voljena. Pronašla je i sestru, Anu, koja je nesebično pristala da joj pomogne. Primila je toliko dobra, a sve je opet vodi k zlu. Razapeta je između onoga što joj se dogodilo i onoga što se ima

dogoditi. Ponovno mora donijeti odluku, odluku koja će utjecati na opstojnost čitava ovog svijeta.

Dok je Alvernia na mučilištu, počinje i treća bitka - bitka s vremenom. Prema Visterii putuje vijest o zbivanjima u utvrđi. Ostaje svega nekoliko dana da se pripremi obrana.

„Što je s goblinima u šumi?" upita Ana.

„Ni pomakli se nisu", odgovori Fioria. „Vjerojatno su samo htjeli vidjeti našu moć. Sigurna sam da čekaju ostatak vojske."

Alvernia je i dalje u sobi. Čini se da je sama, ali nije tako. Mnogi suosjećaju s njom. Pribravši se, priđe zrcalu. Mirno promatra svoj odraz. Dugo se nije vidjela onakvom kakva je krenula u neizvjesnost. Prenu je kucanje.

„Uđi", reče.

Uđe Evelin.

„Žao mi je što si sve morala ovako saznati", reče Evelin odmah s vrata.

„Pusti sada to", ravnodušna je Alvernia. „Tko zna što bi bilo da sam prije znala. Možda bi bilo još i gore. Žao mi je što sam samo nestala."

„O, Alvernia, tako mi je drago što si se vratila", reče Evelin i zagrlji je.

Alvernia čvrsto uzvratila zagrljaj. Ne trebaju im riječi. Evelin je najvažnije da se Alvernia vratila i da je dobro.

Fioria u međuvremenu traži Beldona. Djeluje kao da je još nešto muči. Lutajući po dvorcu, pronađe starca u njegovoj sobi, uz knjigu.

„Smetam li?“ upita Fioria.

„O, ne, ne, nikako“, odgovori Beldon, iako još zamišljen i udubljen u knjigu.

„Ja sam - Fioria.“

„O, Fioria, drago mi je što te vidim“, odvrati Beldon i nastavi:

„Prošlo je mnogo vremena otkako smo se zadnji put vidjeli.“

„Da“, potvrdi Fioria. „Uza sva zbivanja, djeluje kao da se nismo vidjelu cijelu vječnost.“

„Knjiga je ovdje, ali nema onog najvažnijeg“, mrmlija Beldon sebi u bradu.

„Čega nema?“ upita Fioria, prenuvši Beldona koji se ponovno zamislio.

„Nedostaju stranice koje su možda razlog tolikoj Visteriinoj moći. Davno su uklonjene. Mislili smo da više nisu potrebne, jer govore o onome čega više nema.“

„O zmajevu srcu?“ upita Fioria, pobudivši starčevu sumnju.

„Kako znaš?“ upita Beldon podignuta pogleda.

„Ne znam, ali pretpostavljam“, odgovori Fioria. „Ako nešto može pobiti našu čaroliju onda je to zasigurno zmajevo srce.“

„I ja sam razmišljao o tome... Ali to je ne moguće“, zaključi Beldon. „Davno je taj kamen bačen s ruba u bezdan. Tako davno da je

zaboravljen. U ovoj dimenziji ne postoji ništa što bi pomoglo u potrazi za zmajevim srcem."

„U ovoj dimenziji ne postoji, ali u drugoj svakako da", reče Fioria i nastavi: „Očito je nađen, a znamo i tko ga je našao.

Visteria je imala vremena napretek, a kao što vidimo, nije ga gubila. Dugo je i pomno birala u svijetu utvara. Birala je one koji i sami imaju razloga za osvetom."

„Toga sam se i bojao. Imamo li šanse?" upita Beldon.

„Ana nam je jedina nada. Ne ovlada li moćima žezla, ništa nas neće spasiti."

„Znam", potvrdi Beldon. „Ima li naznaka da je Ana srconosac?"

„Koliko sam čula od Alvernie i Bergrona, još su u Beskrajnoj šumi zamijetili da je srconosac."

„Moramo je čuvati po cijenu vlastita života", reče Beldon.

„Krene li bitka loše, moramo vas negdje skloniti", zabrinuta je Fioria za starca.

„Kamo bih ja ovako star?" svjestan je Beldon da neće još dugo živjeti te da ga starost sprečava da napusti dvorac.

„Ne morate nikamo", odgovori Fioria svjesna situacije. „Mora postojati neko mjesto u dvorcu gdje vas možemo skriti."

„Postoji samo tunel kojim se Alvernia iskrala", reče Beldon.

„Bit će dovoljno", reče Fioria. „Kakvu god ishodu bitka vodila, morat ćemo u proboj, pa u pravcu sjevera prema Visterii.

Sigurno će svi krenuti za nama. Vi ćete ostati skriveni na sigurnome."

„Nadam se", reče Beldon.

„Moramo zaustaviti Visteriu i riješiti se nevolje koja nas je snašla", reče Fioria.

„Znam", potvrdi starac. „No što ćemo s Alverniom?"

„Ja ću s njom razgovarati", odgovori Fioria. „Što god odluči, bit ćemo uz nju. Mi smo se odavno odrekli svega, a ona je odlučila preuzeti svu odgovornost."

„Slažem se", potvrdi Beldon. „Mi smo ionako stigli do svoga kraja, ona ima pravo odlučiti o novome početku."

Novi dan, iako taman, rasvijetlio je mnogo toga. Ponos je nešto o čemu se više ne misli, a oprost pogađa srca poput munje.

Dvorac je strateški dobro postavljen. Vanjski kružni zid i unutarnji dio dvorca koji se izdiže pružaju odličnu preglednost. Očito je smišljeno građen da posluži i kao utvrda. Unutar dvorca nalaze se katapulti. Teško im je otkriti položaj jer se izvana ne vide. Stanovnicima je zapriječen put prema van, stoga kamenje za katapulte prikupljaju rušenjem slabijih i manjih zidova.

Vrijedni radnici maljevima i klinovima odvajaju kamen po kamen. Ratnici moraju računati s iznenađenjem jer su malobrojniji i slabiji. Nekolicina kraljevih vitezova pojačana je vilama, patuljcima i šumnjacima te ih je ukupno tristotinjak.

Obrana je postavljena u tri kruga. Prva linija strijelaca, koju čine ljudi, vile i patuljci, postavljena je uz vanjski zid; drugu liniju čine

samo ljudi, a postavljena je u dvorište uz katapulte; treća linija postavljena je uz visoki unutarnji zid, a čine je također mješoviti strijelci. Šumnjaci su opremljeni posebnim bodljikavim oklopima, a skriveni su u velikoj dvorani. S njima ratnici kane krenuti u proboj.

Sve što je nekada bilo oličenje dobrote i ljepote, sada je postalo smrtonosni stroj. Nakon pripreme obrane ponovno zavlada sablasna tišina. Mrtvi pogledi, ukočeni od iščekivanja, streme u pravcu šume. Znaju što ih čeka, ali ne znaju kada će to doći. Doima se kao da će zlo svakoga trenutka zakucati na vrata. Budući da je smjena noći i dana za stanovnike Kamengrada odavno izgubljen pojam, teško je očuvati prirodan osjećaj za vrijeme.

Takva vremenska zarobljenost dodatno pojačava neizvjesnost. Preostaje čekati i pitati se kakvu tajnu skriva žezlo, zbog kojeg je i pokrenuta čitava borba.

Već drugi dan Rivosek donosi vijest u Visteriinu utvrdu.

„Kraljice”, reče, „svi su u Koturovu dvorcu. Ponovno su sklopili savez i obnovili svoju moć.”

Visteria nije iznenađena.

„Nisam očekivala ništa drugačije. Sve se opet ponavlja. No ovaj put ne smijem pogriješiti.” Zatim doda: „Rivosek, vodit ćeš vojsku najkraćim putem.”

„Naravno, kraljice”, potvrdi Rivosek.

Njezina je vojska spremna. Nekoliko tisuća goblina i stotine bezlika samo čekaju zapovijed. Sjenoviti letači kruže oko utvrde, spremni sletjeti i ponijeti ratnike. Oko dvorca se komeša samo zlo. Od pogleda na dolinu zastaje dah. Čim Visteria izađe na vrh jedne kule, sve utihnu. Nastade komešanje pred strahom od gospodara.

„Konačno!" obraća se Visteria vojsci. „Dođe i ovaj trenutak!

Neka osveta počne! Uzet ćemo ono što nam odavno pripada! Vrijeme je da krenete!"

Uto se prolomi pakleni zvuk metala. Zveckaju se svim oružjem.

Zatim gomila povika: „Za pobjedu i kraljicu Visteriu!"

Horda, poput crne vijugave rijeke, krenu u pravcu Kraljevstva Zvijezda. Smrt samo čeka miris krvi. Visteria se obrati goblinu koji je iza nje sedlao sjenovitog:

„Ne nađete li žezlo, to znači samo jedno - netko je s njime pobjegao. U tom slučaju potjerajte sve prema meni."

„Iskreno se nadam da do toga neće doći", odvratila goblin i uzjaha sjenovitog. Prije nego poleti, ponovno mu se obrati Visteria:

„Rivosek!"

„Recite, kraljice."

„Ne podcjenjuj protivnika, ma tko bio."

„Kako vi kažete", potvrdila goblin, pomalo iznenađena, i potjera sjenovitog.

Unatoč silnoj vojsci kojom raspolaže, Visteria je na oprezu. Nije ni sanjala da će njezini postupci djelovati suprotno njezinim željama i sve ponovno ujediniti. Nova prilika da uništi žezlo, nakon toliko čekanja, dovela ju je na kušnju.

Dani prolaze neočekivano mirno. Iz šume ispred Koturova dvorca povremeno izlazi crni konjanik. Kruži oko dvorca, dajući do znanja da

se zlo miče. Sedmi dan u zraku se osjeti hladnoća. Počeše frcati snježne pahulje, nagovještujući da je Visteriina vojska blizu. Bijeli stjegovi s trima crvenim krugovima jedan u drugome ponovno se zavijoriše. Svi se tada strčaše na zidine. Stigavši na donji zid, oglasi se Fioria:

„Smrt dolazi. Samo što je nismo pogledali u oči.”

„Ako je vrijeme, ja sam spreman”, odlučno će Bergron stojeći pored Fiorie. „Nadam se da će Alvernia uskoro donijeti odluku što dalje”, reče Ana.

„Što god odlučila, morat će protiv sebe”, nadoveza se Bergron.

Dok oni razgovaraju, uljevajući si snagu, zlo nečujno guta šumu. Dolazi tiho i podmuklo, pod bijelom koprenom. U jednom trenutku iz šume se pojavi bezlik noseći dva ubijena patuljka iz odstupnice na planini. Njihova beživotna tijela lamataju poput krpa. Bergron samo izusti:

„To su... iz odstupnice. Vjerojatno su htjeli krenuti za nama. Nadam se da su ostali sretno stigli do rudnika.”

Lice mu na trenutak otkri tugu, a onda se zgrči od bijesa. Bezlik baci mrtva tijela u blato pred sobom. Potom pogleda prema zidinama i ispruži buktinju, kao da želi reći: *Vidite našu moć, vi ste sljedeći!*

Dok trepnuše, iz šume se pojaviše bezlici i goblini. Jedni kao pješaci, drugi kao konjanici. Nadiru poput plime od katrana. Vijore se crne i sive zastave, na kojima su oslikani zmajevi i crnovrane.

„Suvišno je sve što ću reći, ali moram”, oglasi se Ana.

„Gledajući ovo, čovjek bi mogao zamrziti život. Više se ne pitam kako je u paklu.”

„I mene je strah“, doda Fioria.

„Fioria“, oglasi se ponovno Ana, „ako bitka krene naopako, nastoj izvući Alverniu. Što ti je činiti dalje, znaš i sama. Ako nitko od nas ubrzo ne naiđe, krenite prema Visteriinoj utvrđi. Neka vas vodi žezlo i nada da će vas u međuvremenu netko od nas sustići.“

„Ali, ali...“ zamuca Fioria iznenađena Aninim prijedlogom.

„Znam“, reče Ana dajući do znanja kako razumije što joj Fioria želi reći. „Alvernia je rođena prva, i kako god bilo, ima potpuno pravo na sve, bez obzira na mene. Ako je uspjela u svemu do sada, onda ne sumnjam da će uspjeti i ubuduće.“

Naposljetku, vrijeme je da počnemo jedni drugima vjerovati, jer sada postoje samo dvije strane.“

Isuka mač, a zatim to učiniše i ostali.

„Ići ćemo prema sjeveru“, objašnjava Fioria. „Čekat ćemo vas kod Paklenice. To je klisura davno usahle rijeke. Bergron zna gdje se nalazi.“

„Dobro“, složi se Ana.

Nato se ubaci Bergron:

„Ne sumnjam da ćemo se razdvojiti. Dođe li do proboja, nastojat ćemo većinu povesti na drugu stranu. Tako ćemo tebi i Alvernii osigurati koliko-toliko sigurniji put do klisure. Ako preživimo, nađemo se kod Paklenice.“

Dvorac je praktički neosvojiv, ali vatrena moć i brojnost neprijatelja je velika. Napad će sigurno biti silovit, no da bi dobili bitku, morat će

izaći van i boriti se. Morat će doći do Visterie. Samo njezino uništenje može prekinuti ovaj pakao.

Na zidinama su svi osim Alvernie, no bitka koju vodi nije ništa lakša. Pripremljeni vojnici čekaju da se neprijatelj približi i zbije oko dvorca kako bi obrana bila učinkovitija. Na trenutke je toliko tiho da se može čuti disanje.

U trenutku kada se neprijatelj dovoljno približi zidinama, iz dvorca se oglasi rog. Strah se izmiješa s uzbuđenjem. Fioria prva mahnu rukom, dajući znak da se započne s napadom. Kako je nastavljeno signaliziranje duž zida, tako krenu katapultiranje, koje poput lepeze završi u krug. Poleti mnoštvo vatrenog kamenja koje osvjetli tamu.

Visteriina je vojska iznenađena, ali ne uzmiče ni koraka. Tek se tada nemani razbjesniše i potrčaše prema zidinama uzvikujući:

„Pobijte ih sve!”

Kamenje melje vojsku goblina, ali bezlicima ne može nauditi. Vatra kamenih kugli osvjetljava bojište, pa se sa zidina vojska vidi kao na dlanu. Kada bezlici dođu na prikladnu blizinu, Fioria naredi da se upotrijebe čarobne strijele. Uto utvrdu počеше nadlijetati goblini na sjenovitima. Svojim strijelama iz zraka otežavaju situaciju na tvrđavi, a strijelci svoje čarobne strijele moraju štedjeti za sjenovite i bezlike.

„Ne trošite strijele uzalud!” upozorava Fioria. „Ođapnite strijele kada ste sigurni u pogodak!”

Sjenoviti pri pogotku nestaju poput dima, pa goblini padaju iz zraka kao pokošeni. Zrakom odzvanjaju bolni krici, a tama, krv i pahulje izmiješaše boje. Bezlici se probijaju do zidina i navaljuju na vrata. Prolaze u dvorište kao da nema zidova, kao da su vrata utvrde otvorena. Nemoguće ih je zaustaviti bez čarolije, pa vile sada nastoje najveći otpor prebaciti na glavna vrata.

„Vraataa, vraataa!" povika Fioria, pozivajući da se dio borbe usmjeri na vrata.

Unatoč strijelama, bezlici se probijaju u dvorište. Vile tada pohitaše prema vratima nastojeći spriječiti njihovo otvaranje. Njihovi mačevi režu bezlike, koji nestaju kao koprena od žara, ali brojnost bezlika prevladava.

Vile daju sve od sebe, ali ne uspijevaju spriječiti ulazak. Otvorivši glavna vrata, bezlici probiše crtu obrane. Goblini pohriše unutra. Kiša strijela ne bira. Iako štitovi gutaju strijele, one koje pronađu put siju smrt. Goblini se raspršiše dvorištem i krenuše stepenicama na zidine.

U trenu se povede borba prsa o prsa. Bergron, iako omalen, vlada mačem poput pera. Patuljci goblina najprije dohvaćaju po nogama, a kada od zadana udarca pokleknu, sijeku im glave. Snalažljivost i upornost patuljaka izjednačava njihove snage s goblinskim.

Ana također vrlo umješno barata mačem. Raznovrsnošću pokreta savladava snažnijeg protivnika. Njezine mačevalačke sposobnosti konačno dolaze na naplatu. Ubrzo neprijateljska brojnost prisili vile da se s ostalima povuku prema drugim velikim vratima unutarnjeg zida.

Vidjevši to, Bergron i Ana zaključe da je vrijeme za proboj. Pozvaše strijelce s gornjih zidina da ih zaštite. Potrčaše preko jednog zida u unutarnji dio utvrde, gdje spremni za proboj čekaju patuljci sa šumnjacima. U trku, Anu pogađa jedna strijela u lijevu nadlakticu, zbog čega izgubi ravnotežu i pade.

„Bergroonee!" povika Ana.

Bergron se okrenu na Anin poziv i potrča natrag. Kleknu pored nje i zakloni je štitom.

„Jesi li dobro?“ upita Bergron.

„Mislim da jesam“, odgovori Ana. „Ali moja ruka...“

„Pridrži malo štit“, reče Bergron.

Ana preuze štit desnom rukom. U tom trenutku Bergron prelomi strijelu. Ana ispusti bolan juk i reče:

„Ah, zato si tražio da pridržim štit.“

„Možeš li dalje?“ upita Bergron.

„Pa... Sada kada si odlomio dio tereta, mislim da mogu“, odvrati Ana.

Pridigoše se i potrčaše dalje zidom. Uspijevaju sigurno stići na drugu stranu. Nakon što Ani nabrzinu izvadiše ostatak strijele i podvezaše ranu, pripremiše se za proboj. Patuljci uzjahaše svoje šumnjake. Stigavši do vrata, vile ih otvoriše. Iza vrata, predvođeni Anom i Bergronom, nagruše patuljci na šumnjacima. Sitna tjelešca jašu bijesnu životinjsku silu, čiji oklopi doslovno deru tijela goblina, koji i dalje ne uzmiču. Patuljci padaju pod silinom udaraca. Probijajući put, pridružuju im se ostali. Vidjevši što slijedi, Fioria potrča po Alverniu.

Zna da sada žezlo mora iznijeti van kako bi smanjila broj žrtava. Što prije Visteriina vojska shvati da žezlo nije u utvrdi, to će prije krenuti u potragu da ga nađe. Fioria najprije pođe do Beldonove sobe po žezlo. U tom trenutku u prolaz silaze posljednji vojnici. Uz otvor je i Borjana, jedna od vila. Fioria priđe otvoru i upita:

„Svi ste dolje?“

„Da“, potvrdi Beldon. „Evelin i nekoliko vojnika su sa mnom.“

„Odlično“, zadovoljna je Fioria. „Ne izlazite dok netko od naših ne dođe po vas, a iskreno se nadam da hoće.“

Fioria zatvori poklopac te s Borjanom ponovno pogura krevet na isto mjesto.

„Borjana, ti ćeš sa mnom po Alverniu.“

Zatim otrčaše. Ušavši u Alverniinu sobu, zatekoše je kako sjedeći zuri u zrcalo. Očito se odluka u njoj i dalje prelama. Čini se kao da se nije pomakla s istog mjesta još od prvog dana. Odjevena je kao da će poći u bitku, no bitku neće vidjeti.

„Alvernia, brzo, moramo van! Obrana je probijena. Alvernia!“

Alvernia ne odgovara na Fioriin poziv. Kao da je u transu. Nemaju izbora - moraju van što prije. Fioria je zgrabi za ramena i prodrma. Ponovno isto. Vidjevši da nema koristi, reče:

„Nismo odrasle zajedno i znam da mi ovo nećeš oprostiti, ali...“

Opali joj iznenada šamar. Uspjevši je malo uzdrmati, Alvernia podiže uplakan pogled. Vidjevši da je na trenutak došla k sebi, Fioria je uhvati za ruku i povede van, skoro vukući.

„Borjana, pomози, ne mogu sama.“

Potom Borjana priđe i uhvati Alverniu pod drugu ruku. Znaју da s njom u tom stanju ne mogu kroz dvorište. Stoga krenuše stepenicama prema krovu. Stigavši na vrh kule, vide da Alvernia nije potpuno pri sebi. Otkopčaše s nje oklop da je olakšaju. U istome trenutku dva goblina odapeše strijele prema njima.

Borjanu strijela smrtno pogodi, no ipak uspije pronaći djelić snage da obori goblina. Spusti se na koljena, a Fioria priskoči da je pridrži. Fioria u tišini promatra vrh strijele koja strši iz Borjaninih prsa. Lice joj se zgrči od bijesa.

„Pusti me“, izgovara Borjana grcajući u krvi. „Spasi Alverniu. Spasi Bezimenu. Bježite!“ izgovori stišćući desnom šakom Fioriin ovratnik.

Za nekoliko trenutaka glava joj klonu te joj se tijelo

prepusti zagrljaju smrti. Fioria je nježno spusti na pod. Suze joj klize niz lice. Borjanino tijelo rasplinu se u zvjezdanu prašinu. Fioria ustade, zgrabi žezlo, podignu ga u zrak i povika:

„Ako ovo tražite, znajte da ste ga našli!“

Sva sluđena, daje svima do znanja da je žezlo kod nje. Zna da će tako sukob povući izvan zidina i spasiti dio životâ. Pomoću čarolije raširi bijela krila, zgrabi Alverniu za pojas i vinu se s njome u zrak. Zbog težine ne može dugo letjeti, stoga odluči doprijeti što dublje u šumu.

Uspijevaju umaknuti kroz kišu strijela. Prema dogovoru, odluči se pritajiti dok se netko ne probije kroz obruč. Alvernia je i dalje izvan sebe, a žezlo mrtvo. U daljini odzvanja bitka, no one moraju dalje. Moć žezla nije upitna, ali nije u pravim rukama. Dok mirno ležase u jednom gustišu, Alvernia se trgnu kao iza sna.

„Fioria...“ izgovori mučno, „zar je moguće da sam potomak i dobra i zla? Nosim li u sebi istodobno zlo svoje majke i dobrotu svoga oca?“

„Oprosti, ali mislim da je dosta tog sažaljenja“, odgovori Fioria. „Što je - tu je. Nikomu u ovome trenutku nije lako. Mnogi bi, unatoč svemu, bili počašćeni da budu na tvom mjestu. Uostalom, život je borba. Ako se pak ne borimo protiv zla, onda se borimo da očuvamo

dobro. No, prije svega, važno je da se pribereš. Vjerojatno su posvuda Visteriini ratnici, a tko zna u kojem se smjeru odvija bitka."

Alvernia se malo pribra i reče:

„Moramo doći do Visterie bez obzira na sve. Unatoč tomu što mi je majka, bez njezina uništenja ne možemo spasiti ovaj svijet."

„Još ćemo malo pričekati", odvrati Fioria. „Možda naiđe netko od naših. Veća je mogućnost da uspijemo bude li nas više. Žezlo moramo zadržati po cijenu života."

Borba više nije samo borba prsa o prsa. Uspjevši u probou, svi se rastrkaše po tami šume. Povremeno odjekuje krik smrti. Fioria gubi strpljenje.

„Moramo krenuti", reče Fioria. Svjesna je da je veći rizik čekati nego biti u pokretu. „Nadam se da nećemo naići na goblino, ili još gore - na bezlike."

Sada novi dvojac nosi čitav teret, sudbinu jednog svijeta, i čini upravo ono što Visteria očekuje. Iako nisu pale u bitku, srljaju pravo u njezine ruke, noseći sa sobom žezlo. Međutim hrabrost ispunjava njihova srca. Znaju da samo tako mogu spasiti svijet i sve ono što im je dano postojanjem u ovoj dimenziji. Proboj iz dvorca bio je uspješan, ali ništa nije gotovo. Tama i šuma istodobno pružaju i skrovište i priliku da se padne u opasnost. Goblino i bezlice lutaju posvuda. Kako god bilo, putom kojim je došlo zlo sada hodi dobrota i traži svoju priliku da ispravi nepravdu.

Na drugoj strani Ana uspijeva s nekolicinom izvući živu glavu. Sve se svodi na bijeg i izbjegavanje neprijatelja. Nikako ne smiju istim putom kao Fioria i Alvernia - i ovako su dovoljno u opasnosti. Moraju svraćati pažnju na sebe, a pritom i vješto izbjegavati bezlike i goblino. Ostatak Visteriine vojske širi se prema istoku i zapadu,

tvoreći poluobruč, tako da se može samo na sjever, što Visteria i očekuje.

Dok Fioria i Alvernia neumorno napreduju prema klisuri, Ana i Bergron s nekolicinom vila, patuljaka i ljudi kreću prema istom cilju. Povremeno se sukobljavaju s nemanima koje vrebaju.

„Nadam se da su njih dvije dobro i da su na putu prema klisuri“, oglasi se Ana zabrinuto.

„Ako sam išta želio“, nastavi Bergron, „onda je to vidjeti jesu li njih dvije dobro. Smrt nam je neprestano za petama. Mora se dogoditi nešto što će probuditi moć žezla i spasiti nas ovoga zla. Ne dogodi li se nešto uskoro, ovo će uistinu biti naš kraj.“

„Neće biti nikakva kraja, osim ovomu zlu!“ odlučno će Ana.

Već je počelo novo vrijeme, no nitko toga nije svjestan. Fioria se osvrnu provjeravajući je li netko iza njih. Sustigne Alverniu, dohvati je za rame i tiho reče:

„Alvernia, okreni se i pogledaj iza.“

„Što je?“ upita. „Ništa ne vidim“, reče tiho i uplašeno, prebirući pogledom sjene. „Netko nas prati?“

„Ma ne“, odgovori Fioria. „Pogledaj u podnožje onog drveta“, i pokaza prstom.

„Varaju li me vlastite oči“, ushićeno će Alvernia, „ili upravo gledam nešto o čemu samo sanjam posljednjih godina?“

Obje pažljivo krenuše prema drvetu. Vodi ih treperavi sjaj.

Prešavši tridesetak metara, dođoše pod drvo. Upravo svjedoče pravom malom čudu. Biljčica, slaba sjaja, trsi se da procvjeta.

„Počelo je!“ reče Fioria radosno. „Napokon je počelo. Priroda se budi!“

Ushićeno se zagriše.

„Sada znam da sva ta smrt nije bila uzalud“, reče Fioria.

Podoše još malo natrag da vide ima li i drugdje tragova života. Očito je da se priroda nanovo rađa.

„Koliko god ovo bilo čudesno i lijepo, otkriva nas jer ostavljamo trag“, upozorava Fioria. „Sada je vrijeme da uzjašemo vatrene i damo sve od sebe.“

Fioria upotrijebi čaroliju. Pred njima se stvoriše dva vatrena konja.

„Ne boj se“, reče Fioria. „Nisu vrući, ali vatreni jesu. Slobodno ga uzjaši. Svaka je čarolija dio nas.“

Uzjahaše vatrene, a Fioria se na trenutak ponovno okrenu iza sebe. Osjeća da ih netko promatra, ali nikoga niti vidi niti čuje.

Fioriu osjećaj rijetko vara. I ovaj put ima pravo, mada toga nije svjesna. U tami se krije nepoznati konjanik koji ih nijemo i mirno promatra.

Znaju da je pitanje vremena kada bi ih mogli otkriti i sustići Visteriini ratnici. Zatim potjeraše vatrene do krajnjih granica. Nakon što njih dvije odjahaše, tajanstveni se konjanik uputi u suprotnom smjeru, prema jugu, očito uvjeren u ono što ga je zanimalo.

Na drugoj je strani slično. Što su Ana i Bergron bliže klisuri, to je teže ne presjeći put kojim idu Fioria i Alvernia. Za sobom vuku pratnju, a nerijetko se sukobljavaju i s goblinima. U jednom trenutku nađoše se u neprijateljskoj stisci. Ana se obrati Bergronu:

„Jučer sam bila rječita. Podsjeti me, ako preživimo, da biram skromnije riječi.”

„Obećavam ti”, odvrati Bergron.

Iza njih nalazi se gustiš, a iza njega malo uzvišenje.

„Pokušajmo stići do uzvišenja!” glasno povika Bergron. „Na uzvišenju ćemo biti u boljoj poziciji!”

Svi potrčaše prema brdu. Oni koji pohitaše prvi sudariše se iza gustiša s crnim konjanicima. Konjanici ostadoše mirni.

„Bezlici”, prošapta Ana zadihanim glasom.

„Sada je stvarno kraj”, promrmlja Bergron.

Svi kao da su se pomirili s onim što predstoji. Vidjevši da se ipak ništa ne događa, vila Erna krenu prema konjanicima. Uto Bergron povika:

„Ne, Erna, ne!”

„Ne obazirući se, Erna priđe konjanicima kako bi ih promotrila.

Na štitovima zamijeti stare oznake nekadašnjih kraljevih vitezova. Blijedi štitovi obilježeni su trima crvenim krugovima jedan u drugome. To su stare oznake saveza. Svi nijemo promatraju Ernu. Sekunde traju kao minute. Jedan konjanik zabaci kapuljaču i otkri vitešku kacigu. Polako je skide i pokaza lice. Erna tiho prozbori:

„Esbjorn." Zatim trgnu mač iz korica i napravi korak unatrag.

Vitez je i dalje miran. Prijeđe pogledom tu šačicu hrabrih i odmahnu glavom. Izraz lica odaje kajanje. Potom, mahnuvši rukom, dà znak desnom krilu konjanika da pođe pred goblina koji su u potjeri. U tom trenutku dojaha jedan konjanik.

„Esbjorne, počelo je, čak i prema sjeveru!" reče sav razdragan, jedva smirujući konja. „Žezlo nose Alvernia i Fioria."

Očito je to tajanstveni konjanik koji ih je uhodio.

„Moramo im osigurati siguran put, što god naumile!" reče Esbjorn odlučno. „Vrati se u vrstu", zapovjedi konjaniku. „Tko želi odstupiti, slobodan je."

Vitezovi šute i djeluju kao jedan. Ostali zatečeno i zbunjeno gledaju konjanike, iščekujući što slijedi.

Konjanici su kraljevi vitezovi koji su se u jeku kratkog rata za prijestolje odmetnuli. Njihovo spominjanje bijaše zabranjeno. Nitko otada nije znao što je s njima. Jedino što se čulo jest to da su povremeno boravili na zapadu u starom razrušenom gradu Rota, koji je bio njihovo posljednje uporište tijekom rata.

„Erna, ne morate se brinuti", ogласi se Esbjorn. „Možeš vratiti mač u korice. Ne dolazimo kao neprijatelji, ali valja reći da odavno nismo ni prijatelji. Ovdje smo samo da se iskupimo."

Erna htjede nešto reći, ali Esbjorn je prekide.

„Uistinu, mrtvomu riječi neće pomoći. Preživite li, bit će dovoljno samo da nas spomenete. Riječi ne moraju biti velike, neka samo budu istinite. Borit ćemo se do posljednje kapi krvi kako biste

zadobili što više vremena. To je najmanje što možemo učiniti." Zatim se prodera: „Bježite, bježite, hrabre budale!"

Svi se, pomalo zbunjeni, dadoše u bijeg, ostavivši iza sebe pedesetak vitezova. Esbjorn samo mirno vrati kacigu na glavu.

Ponovno čelikom sakri prosijedu kosu i izmučeno lice prošarano borama prošlosti. Ostali zabaciše kapuljače i potjeraše konje u tamu ispred sebe.

Prva skupina vitezova već je sustigla goblina. Čim dojahaše ostali vitezovi s Esbjornom, isukaše mačeve. Smrt zadrhta od zvuka čelika i njihova izgleda. Goblini znaju da nemaju izgleda protiv oklopljenih i ratom prekaljenih vitezova, stoga se dadoše u bijeg. Konjanici spretno jašu i ubijaju goblina zamahom mača. Potjera trajaše dok ne naiđoše na veću skupinu bezlika. Smrt ispusti krik.

Približavajući se Visterii, Fioria i Alvernia iza sebe ostavljaju sve manje traga. Čarolija kao da slabi. Fioria odjednom povika:

„Stani, Alvernia! Moram se vratiti natrag."

„Što je?" upita Alvernia, obuzdavajući vatrenog. „Nešto nije u redu?"

„Samo da pogledam", reče Fioria.

Odjaha desetak metara unatrag i razgleda uokolo. Ne nalazi više traga prirodi koja se budi. Razmišlja treba li to kazati Alvernii. Upravo se dogodilo ono što je naslućivala još dok je razgovarala s Beldonom. Odluči ništa ne govoriti Alvernii kako je ne bi razočarala ili pokolebala.

„Idemo dalje. Nije ništa. Učinilo mi se da sam nešto vidjela", reče Fioria.

Potjeraše vatrene dalje. Fioria se trudi licem ne otkriti da nešto nije u redu. Nakon nekoliko minuta jahanja vatreni ugasnuše. Obje padoše kao pokošene.

„Oh“, ogласi se Alvernia, hvatajući se za lijevo rame. „Mogla si me upozoriti da je i ovakvo nešto moguće.“

Fioria, dolazeći k sebi, reče:

„Mogla sam da sam znala. Nešto poništava čaroliju. I to nešto mnogo jače od mene.“

Podigoše se i pođoše dalje u pravcu kojim su jahale. Iza brežuljka vijuga kamena usjeklina. Napokon su stigle do Paklenice. Pažljivo krenuše uz duboko, usahlo riječno korito.

Nakon dva kilometra izađoše na čistinu s koje se vidi dolina. Iznad doline uzdiže se utvrda, tamnija od noći.

„Sada je jasno“, reče Fioria. „Imamo veelikii problem.“

„Što je to jasno i kakav problem?“ upita Alvernia.

„Što se više približavamo Visterii, to je moja čarolija slabija.

Od sada nam ona više neće biti od pomoći. Visteria je prejaka. Posjeduje ono za što smo mislili da odavno nije dio ovoga svijeta.“

„Što nam onda preostaje?“ upita Alvernia.

„Nisam sigurna“, odgovori Fioria. „Malo ćemo se pritajiti.

Sigurna sam da nas ovdje neće tražiti Visteriini ratnici, jer nas ovdje najmanje očekuju. Ipak, moramo biti pažljive. Na vratima smo

samog pakla. Moram dobro razmisliti kako se najlakše domoći utvrde."

Skloniše se u škrto grmlje. Vrijeme odmiče u tišini. Ništa ne dopire iz daljine.

„Iako smo prošle mnoge nevolje, još se ježim od svega", prekide tišinu Alvernia.

„Razumijem te i više nego što misliš", odvrati Fioria.

Vrijeme sporo odmiče. Alverniu hvata san; čvrsto držeći žezlo uspijeva malo odspavati. Fioria zasada odolijeva umoru.

Odjednom se začu pucketanje. Fioria tiho ustade, priđe Alvernii i nježno joj rukom poklopi usta. Prodrma je da se probudi.

„Ššš", uštkava Fioria Alverniu. „Tiho. Moli se da nisu bezlici", reče šaptom.

Izvuče strijelu i kleknu u pravcu iz kojeg dolazi šum grančica na tlu. Čvrsto nape luk. Žezlo u Alverniinim rukama počinje svijetliti. Što je zvuk pucketanja bliži, svjetlost je sve jača. Alvernia ga pokušava prekriti kako ih svjetlost ne bi odala. Napetost postaje sve veća. Odjednom pred Fioriu istrčaše Ana, Bergron i Erna. Samo je djelić sekunde nedostajao da Fioria otpusti strijelu.

„Erna, Ana, Bergrone! Tako mi je drago što vas vidim", reče Fioria tiho, ali ushićeno. „Alvernia, izađi, naši su." Potom se okrenu Erni: „Kako ste nas pronašli?"

„Put nas je vodio u istom smjeru", odgovori Erna. „Slučajno smo naišli na ono što je ostajalo iza vas. Tako smo znali da ste još žive. Domogli smo se klisure, a šumnjaci su nanjušili vaš trag. Priroda se napokon budi, ali..."

„Znam, znam“, reče Fioria. „Nedaleko odavde sve prestaje.

Visteriina čarolija ne jenjava. Tama je i dalje postojana.“

„To znači da smo blizu Visteriina dvorca“, zaključuje Bergron.

„I bliže nego što mislite“, odvrati Fioria. „Gdje su ostali?“

„Ostali nastoje odvratiti pažnju od nas“, odgovori Ana.

„Nemamo mnogo vremena.“

„Fioria, što misliš na koga smo naišli?“ upita Erna.

„Na koga bi pak mogli naići?“ upita Fioria začuđeno.

„Ako si ti iznenađena, zamisli koliko smo tek bili mi?“ odvrati Erna.
„Susreli smo Esbjorna i odmetnute vitezove.“

„Esbjorna?! Samo nam je još on nedostajao“, reče Fioria.

„Iskreno govoreći, da nije bilo njega, ne biste nas sada gledale“, objašnjava Erna. „Bili smo stjerani u kut i malo je falilo da stradamo, a onda smo u jednom šipražju, bježeći od goblina, naletjeli na Esbjornovu konjicu. Prepali smo se da nisu bezlici. No oznake na štitovima otkrile su da se radi o vitezovima. Bilo ih je pedesetak. Kao da su pratili cijelu situaciju i pojavili se kada nam je bilo najpotrebnije. Nisam uspjela pošteno ni progovoriti, a Esbjorn je samo spomenuo da mrtvima ne koriste riječi i da su tu da se iskupe.“

„Poznajem Esbjorna“, nastavi Fioria, „tu staru tvrdoglavu budalu. Ne čudim se. Napokon je pogazio ponos. Znam da su izabrali smrt

umjesto sramote. Iskupili su se, ali možda prekasno. A vi možete zahvaliti Borjani što smo nas dvije još uvijek žive."

„Borjani?" upita Erna. „Je li..."

Ne uspijeva dovršiti pitanje, a Fioria samo odmahnu glavom.

Svi se snuždiše.

Fioria šućaše još nekoliko trenutaka, kao da svim bogovima zahvaljuje na vitezovima jer su im priskrbili još malo vremena i na Borjani jer im je spasila živote. Onda se prenu i pozva ostale: „Dođite."

Povede ih na uzvišenje s kojeg se jasno vidi dolina iznad koje se uzdiže Visteriina utvrda. Prizor izaziva strahopoštovanje.

„To je znači to?" reče Ana pogleda usmjerena prema utvrdi. „Ima li netko plan? Kako doći do utvrde, ili još gore - kako ući?"

„Vratimo se u zaklon šume", predloži Fioria. „Onda ćemo vidjeti što ćemo."

Nije lako donijeti odluku. Ulog je velik, a prostora za pogrešku malo.

„Mislim da nas treba voditi Ana", oglasi se Alvernia.

Svi se šutke pogledaše.

„Zašto ja?" upita Ana iznenađeno.

„Evo zašto", reče Alvernia prilazeći Ani.

Prišavši joj, primače žezlo tik uz nju. Svjetlost žezla podivlja.

Potom malo odmaknu žezlo, a sjaj oslabi.

„Kada ste se približavali, žezlo je počelo svijetliti“, objašnjava Alvernia. „Što ste mu bili bliže, tj. što mu je Ana bila bliže, žezlo je svijetlilo snažnije. Iako smo obje princeze, ja nisam srconosac. Ana je za to predodređena, njoj pripada žezlo.“

Uostalom, tražila sam spas za našu dimenziju i našla ga. Bez Ane sada možda ne bismo bili tu.“

Teško je na to bilo što reći. Ana priđe Alvernii i zagrlji je.

Potom joj reče:

„Možda je zbilja tako. Možda žezlo pripada meni, ali što god uradile, uradit ćemo zajedno - kao sestre.“ Pusti je iz zagrljaja, pogleda je u oči i nastavi: „Ne kao vođe bilo čega, ne kao princeze nekog kraljevstva, nego jednostavno kao sestre.“

Ostali, duboko dirnuti, samo šute i promatraju. Osjetiše prisutnost zajedništva snažnije nego ikada.

Sada valja donijeti ispravan plan. Problem predstavlja neprimjetan dolazak do utvrde, jer njih petero nema nikakve šanse protiv Visteriine vojske. No čak i da dođu do utvrde, pitanje je kako u nju, a potom kako do Visterie.

Bergron se naglo skoči iz sjene drveta i poče hodati ukrug, mrmrljajući nešto sebi u bradu.

„Možda sam najmanji, ali u mom srcu sada zmaj riga vatru. Ako smo stigli dovdje, više mi nije bitno što će biti sa mnom. Spreman sam dati sve da Beskrajnoj šumi i ostalom dijelu Bezimene vratim život, mir i blagostanje.“

Tako usplahiren i rječit, svima izvuče osmijeh na lice. Potom mu priđe Alvernia:

„Ne brini“, reče. „Ni meni nije ništa lakše. No ponovno si nam izmamio osmijeh na lice, što znači da stvari idu nabolje. Naše jedinstvo pokrenulo je čaroliju - to je najvažnije. Na pravom smo putu da zlo privedemo kraju. Fioria ima pravo - čast je imati priliku sudjelovati u takvu činu. Moja vas je krv razjedinila, ali i ponovno ujedinila.“

Nadam se da je cijena plaćena. Ostaje još moja majka.“

Poslije tih riječi, vidno shrvana, povuče se dublje u sjenu. Za njom se uputi Fioria. Priđe joj i reče:

„Zanimljivo kako ista krv u miru može razjediti, a u ratu ujediti. Toliko je toga palo na tvoja leđa - divim se tvojoj snazi. Nikakva čarolija nije ravna onomu što osoba nosi u svome srcu.“

„Hvala“, odvrati Alvernia suznih očiju.

„Hvala tebi“, uzvratila Fioria. „Kada mogneš, dođi da odlučimo što dalje“, i povuče se natrag.

Utvrda nije daleko, vide je pred sobom, no put do nje ipak nije lak. Dolina je mračna, i unatoč brojnosti Visteriine vojske, pusta. Možda se nemani nisu nadale da će princeze i ostali imati odvažnosti krenuti pravo prema Visteriinoj utvrdi.

Pribravši se, Alvernia se vrati k ostalima. Tišina je tako glasna. Svi se okupiše ukrug, osim Bergrona - on sjede ponovno pod drvo. Nitko se ne usudi uputiti prijedlog. Neizvjesnost prekide Fioria:

„Dopustite da nešto kažem. Prvo, nije važno tko nas vodi - ionako nas sve čeka ista sudbina. Drugo, otkako smo se makli iz dvorca,

napadi goblina i bezlika bili su bezazleni spram njihove stvarne snage. Iako nije bilo teško pronaći put, čini mi se da su nas smišljeno usmjeravali prema Visteriinoj utvrđi."

„Ako su nas mogli svladati prije, zašto nisu?" upita Alvernia.

„Možda do sada i nisu mogli", odgovori Fioria. „Možda bi borba trajala predugo i pretvorila se u beskrajnu potjeru. Ne posjeduje samo Visteria moć čarolije."

„A sada to sve prestaje točno ovdje", zaključio Bergron.

„Tako je", potvrdila Fioria. „Prestaje ovdje."

„Onda je ovo svojevrsna zamka u koju smo se sami ulovili", zaključila Alvernia.

„Što dalje?" upitala Ana.

„Ne znam što Visteria smjera", odgovorila Fioria. „No što god bilo, nije dobro. Dolina se čini pustom, ali to je samo prividno. Mislim da su Visteriini ratnici posvuda, ali su djelovanjem čarolije skriveni. Proboj bi bio sulud bez naših moći, a i premalo nas je. Stoga moramo pronaći rješenje sljedećem: kako nesmetano doći do utvrde, ući u nju i pronaći Visteriu?"

„Što time hoćeš reći?" upitala Alvernia.

„Što hoću reći?" odvratila Fioria. „Ne želim reći ništa posebno, nepoznanica je zapravo vrlo malo."

„To što si rekla sigurno mora nešto značiti", znatiželjna je Alvernia.

„I što sada?" upitalo zbunjeno Bergron. Svi se okrenuše

prema njemu. „Da se vratimo?“ počeša si glavu, prividno djelujući ravnodušno.

„Naravno da nećemo odustati“, odlučno će Fioria dok pogledava ostale. „Odustajanje bi značilo naš kraj. Žrtva je prevelika. Pravda mora biti zadovoljena, a zlo zaustavljeno. Možda se nećete složiti sa mnom, ali zapravo imamo samo jednu mogućnost.“

„A to je?“ upita Alvernia.

„Ostaje nam jedino da se predamo“, reče Fioria.

Njezine riječi odjeknuše poput groma. Svi se skameniše. Nitko nije očekivao da bi to mogao biti prijedlog.

„Predati, kažeš, predati?!“ bijesno skoči Bergron i baci kacigu na tlo. „Ako je to sve u što možemo položiti naša nadanja i podnesenu žrtvu, mogli smo to odmah učiniti! Neću ni spominjati sav Alverniin trud, i to što je dovela Anu u svijet uz koji je ništa ne veže, ako me razumijete. Naspram njih, mi smo dali premalo! Moram spomenuti i Esbjorna, koji nakon svega dade život nadajući se da ćemo uspjeti. Uostalom, na čijoj si ti strani, Fioria?“

„Nisam ni očekivala da ćete me razumjeti“, odvrati Fioria smireno. Priđe Bergronu i reče:

„Da, Bergrone, u pravu si. Ali ako želimo dati sve od sebe, moramo to napraviti.“ Okrenu se zatim prema ostalima:

„Visteria je sve ovo dugo planirala, za razliku od nas. No nije očekivala da će nas sve ovo ujediniti. To smo iskoristili i to nas je dovelo ovdje. Iskreno, ni tomu se nisam nadala. Je li itko od vas?“ upita šireći ruke. „Uza svu pamet, hrabrost i čaroliju, moramo priznati da smo imali i sreće. Danu priliku sada ne smijemo ispustiti. Vrijeme je da ponovno učinimo ono o čemu Visteria ni ne sluti.“

„A to je - predati se?“ napomenu Ana.

„Da, predati se“, potvrdi Fioria. „Uđemo li u okršaj, unaprijed ćemo se osuditi na propast. Ostalo nas je vrlo malo. Borbom ne možemo ništa više promijeniti, a Visteria vjerojatno u to i polaže svoje nade. No predaja bi je svakako iznenadila. Imamo priliku iskoristiti njezinu taštinu i zbuniti je. A nakon toga moramo dati sve od sebe, uistinu sve. Plan je jasan, ako ga prihvatite. Ostaje jedino da Alvernia odluči tko će dići ruku na Visteriu.“

„Majku prepustite meni“, odvrati Alvernia. „Bude li razloga za bilo što, znat ćete kada je trenutak.“

„U životu nisam čuo ništa luđe“, reče Bergron začuđena lica, podižući kacigu s tla. „No možda ima nekog smisla u tome. Otvoreno ćemo se izložiti pogibelji, ali i približiti Visterii.“

Teško mi je to izgovoriti, ali ja sam za!“

„Ne znam što bih rekla“, oglasila se Erna. „Izgubimo li ovu bitku, izgubit će je i svi ostali koji su živi. Stoga nemam izbora nego vam se pridružiti.“

„Ako je to sve, onda se krenimo hrabro predati“, reče Ana.

„Znam da to zvuči suludo, ali drugi oblik borbe je uzaludan“, objašnjava Fioria, sada vidno smirenija. „Već sada je jasno da smo bespomoćni, a nismo ni blizu Visterie. Predaja nam je posljednja prilika da joj se približimo.“

Svakoga trenutka svima je jasnije da Fioria ima pravo. Izbora, nažalost, nema.

„Ako ste spremni, možemo odložiti oružje i krenuti prema utvrđi“, predloži Fioria.

„Čemu sve ovo? Zar zbog ove glupe stvari?!“, reče Alvernia ljutito gledajući prema žezlu. „Da nije ono što jest, bacila bih ga tako daleko da ga nitko nikada ne bi našao!“

„Alvernia, čvrsto ga drži“, smiruje ju Fioria. „Čemu god bilo povod, žezlo je jedino što nam može pomoći. Krije tajnu koju nitko od nas ne zna. U međuvremenu će se već nešto dogoditi, sigurna sam u to. Samo je pitanje vremena. Zbog njega je sve počelo, a nadam se da će s njime sve i završiti - u našu korist.“

„Budemo li imali sreće“, nadoveza se Bergron.

Podošje prema čistini i položiše oružje na tlo. Ne znaju što ostavljaju iza sebe, niti što ih čeka naprijed. Ostaje im samo djelić nade da će se dogoditi ono što očekuju. Lakim korakom nastaviše putom koji vodi kroz dolinu. Odjednom, žezlo poče pokazivati moć. Svojom svjetlošću otkriva spodobu u uskom krugu kojim se kreću. Dâ se naslutiti da koračaju kroz silu vojske, koja je skrivena pod čarobnom zavjesom. Sukob bi sasvim sigurno bio uzaludan. Sada je jasno da ih Visteria želi žive; Fioria je imala pravo kada je odigrala na kartu njezine taštine.

Silueta utvrde sve je bliže. Na opće iznenađenje, do vrata stigoše bez ikakvih teškoća. Pričekaje nekoliko trenutaka, a onda zaškripiše vrata. Otvarajući se, polako otkrivaju unutrašnjost tvrđave. Ispred njih pojavise se dva reda bezlika, stojeći mirno uz lijevu i desnu stranu vrata. Odjednom, iz tamne unutrašnjosti pojavi se svijetla prilika. Bezlici se okrenuše prema njoj i nakloniše.

„Napokon smo se svi okupili“, progovori Visteria, iznenadivši sve svojom pojavom. Izgovori to smireno kao da ih sve već dugo

očekuje. „Vjerujem da se ne trebam predstavljati. Stoga, dobro došli u Crne stijene!" reče gotovo uz osmijeh.

Na njezin pokret rukom pojavi se zid s vratima. Visteria dođe do vrata te se ona otvoriše. Pozva ih sve unutra.

„Hajde, dođite, pa neće valjda gosti čekati u predvorju?"

Htjeli-ne htjeli, moraju poći. Ulazeći jedno po jedno u prostoriju, ponovno se zaprepastiše. Nađoše se u predivnoj blagovaonici dostojnoj jedne kraljice. Tko bi rekao da je takav prizor samo zlo. Visteria sjede na čelo stola, a potom posjedaše i ostali.

Visterii zdesna sjedoše Bergron, Fioria i Erna. Slijeva sjedoše Alvernia i Ana. Stol je prepun hrane i pića, a bogato je ukrašen i cvijećem. Ono što gosti nisu odavna vidjeli, a Ana nikada, jest crna vrana bijelih očiju, koja sve mirno promatra sa stalka uz prozor. Dugo su se mrežama borili protiv tih malih Visteriinih uhoda dok ih nisu istrijebili. Ova vrana očito je među posljednjima, i sigurno je kraljičina ljubimica.

„Poslužite se", nudi ih Visteria. „Sada ste moji gosti. Znam da ste prošli svašta. Potrebna vam je okrepa."

Čim je ponudila hranu, vrana doleti na stol ispred Visterie, kao da je i ona ponuđena. Ostali su zbunjeni što su počašćeni, kao da nisu smrtni neprijatelji. Visteria otkide komadić mesa i prinese ga vrani, koja ga uze u kljun i proguta. Vrana se potom progega duž stola, pozorno promatrajući svakoga posebno, kao da želi proniknuti u njihove misli. Neobična ptica, čudna pogleda, ponovno se vrati pred Visteriu koja je pomilova.

„Ne brini, ljubimice", obraća se Visteria vrani. „Oni gore od želje da progovore."

Vrana nakon rečenog ponovno odleti na svoj stalak.

„Dakle, Ana, ti si potomak kralja Kotura? Možda si malo zbunjena, ali uskoro će ti sve biti jasnije.“

„O, ne“, odvrati Ana. „Sve je meni jasno.“

„Ništa vama nije jasno“, reče Visteria i dalje smirena. „Svi ste vi dio novog naraštaja koji je stasao na lažima.“

„Kakvim lažima?“ upita Alvernia. „Jedina laž ovdje si ti!“

Nitko se ne miče. Sjede zaprepaštenih lica, pitajući se o čemu to Visteria govori.

„O, ne“, odvrati Visteria. „Ja sam ovdje jedina istina, kćeri.“

„Ne, majko“, reče Alvernia, „istina se tek treba doznati.“

„Misliš da znaš sve?“ upita Visteria. „Samo neki znaju sve, a vi znate... gotovo ništa.“ Potom se obrati Ani: „Ana, vjerojatno si u svom svijetu čula mnoge priče o vilama, patuljcima, utvarama, zmajevima i kojekakvim drugim stvorenjima. I da, kao što vidiš, to je istina, samo što je ta istina iz naraštaja u naraštaj blijedjela, postavši običnom legendom u vašem svijetu.“

Nekada smo svi bili dio jednog svijeta, ali vaš je ljudski rod bio tašt. Ljudi, stalno gladni moći i rata, počeli su progoniti sve oko sebe što je bilo drugačije i čime nisu mogli ovladati. Tako različit svijet nije mogao opstati. Nakon što ljudi istrijebiše zmajeve, okrenuše se protiv vilenjaka. Naša vrsta bila je prisiljena napustiti sada vaš svijet i prekinuti odnose s njim.

Onda se kralj Kotur drznuo otvoriti portal i dovesti nas u poziciju u kojoj smo sada. Tko bi drugi nego opet čovjek.“

„Moramo li slušati to licemjerje?" ljutito će Bergron. „To je davna prošlost, vrijeme koje ne treba spominjati. Što god ti rekla, svi dobro znamo koji je razlog otvaranju portala."

„Mislim da nemate izbora", odvrati Visteria. „Svakako se mora posegnuti u jučer da bi se razjasnilo ovo danas. Zbog toga ne zaslužujete biti dijelom ovoga svijeta. Moram priznati da ste živi samo zahvaljujući tomu što me intrigiralo tko je toliko hrabar i lud da stigne dovdje, uza svu silu moje vojske?"

„Ovo ti zoveš svijetom? Ovo je pakao!" ljutito će Fioria.

„Sami ste krivi za to", odgovori Visteria mirnim glasom. „Sve je moglo biti drugačije."

„Da, moglo je", odvrati Fioria. „Ali pod uvjetom da sve bude onako kako ti želiš."

„Trebalo biti onako kako treba biti", odvrati Visteria. „Moć određuje vladara."

„I to ti daje pravo na tron?" upita Fioria.

„Da", potvrdi Visteria. „Zar da nam na tronu bude običan čovjek? Naš svijet više ne zaslužuje slabost. Davno su ljudi pokazali da smo za njih čudaci. Nisu stali dok nas nisu prognali.

Sada bi vladali i ovim svijetom! Mislim da neće ići."

„Malen jesam" ubaci se Bergron, „ali to ne znači da sam i manje vrijedan. U svakom slučaju, svatko od nas treba ispunjavati svoju dužnost kako bi ovaj svijet funkcionirao, pa tako i ljudi. Ovaj svijet ne pripada nikomu osobno."

„Svaka čast“, cinično će Visteria. „Malen, ali velika srca. Vidim da niste kukavice poput kralja.“

„Nemaš nikakva prava moga oca nazivati kukavicom!“ ljutito će Alvernia. „Da nije bilo tebe, naš svijet ne bi znao što je rat. Vodi te samo želja za vlašću. Ne poštuješ ni moga oca ni vlastitu krv.“

„Je li se mene poštovalo?“ upita Visteria. „Ne. A zašto? Jer sam htjela da tvoj otac i ja zajedno vladamo ovom dimenzijom, onako kako nalaže zakon.“

„Kakav zakon?“ upita Alvernia. „Zakon jačega? Kakva je to pravda?“

„A što je to pravda?“ upita Visteria. „Kako različiti možemo biti jednaki? Zar se sa mnoom može mjeriti patuljak ili pak čovjek?“

Bilo je očito da Visteria misli samo na jedno. Želi apsolutnu moć, a u tome joj smeta jedino žezlo i moć onoga tko bi njime ovladao. Stoga se da zaključiti da bi ta moć bila jača od Visteriine. Čim završi s pričom, vjerojatno neće imati milosti ni prema komu, pa ni prema vlastitoj kćeri - samo zato što je kraljeve krvi i što joj se on suprotstavio u namjeri da se domogne kraljevstva. Učinit će sve da se domogne žezla i postane vladaricom čitave dimenzije.

„Čemu ovo mučenje?“ upita Fioria. „Naš svijet bio je predivan dok ga nisi pretvorila u pakao.“

„Nije na odmet pokazati koliko je nešto bilo vrijedno“, reče Visteria.

„Ali radiš to na pogrešan način“, uzvratila Fioria. „Da bi se nešto imalo, treba to pošteno zaslužiti.“

„Ne budem li ja kraljica, neće biti nitko!“ odlučno će Visteria.

„Moram priznati da je Kotur bio mudar i tako otežao stvari, ali kakva korist od toga? Samo je odgodio neizbježno. Tko je protiv mene? Jedno derišće, moja vrlo kći, patuljak, vila koja je prodala dušu ljudskoj vrsti i njezina istomišljenica. Vaša moć ravna je nuli. A ljudi? Da su ljudi išta vrijedili, ne bi postali samo obični čuvari sjećanja na ono što su bili. Svoju slabost iskazali ste sklopivši savez s onima koji su prešli s nama u drugu dimenziju.“

„Kakve to veze ima s tobom?“ upita Fioria.

Zatim Visteria ustade, podiže rukav i pokaza svima na desnoj ruci drevni vilinski pečat - znak pripadnosti rodu vilenjaka. Pečat čini krug koji presijecaju tri valovite linije. Krug označava životni ciklus vila, a valovite linije vodu, odnosno čistoću.

„Zbog ovoga me se tiče“, izgovori Visteria.

Iznenadjenjima nema kraja.

„Koje li ironije?“ ogłosi se Fioria. „Znači, oslijepila si od želje za osvetom? Uspijevaš li zloću skriti iza te bjeline?“

„Uglavnom“, odvrati Visteria podrugljivo.

Potom Visteria dotače kažiprstom desne ruke svoj lijevi rukav.

Njezine oči i oprava na njoj poprimiše crnu boju.

„Jesam li sada strašnija?“ sarkastično će Visteria. „Stoljećima sam čekala ovaj trenutak. Kao što vidite, predanost i strpljenje itekako su mi se isplatili. Prvi mi je plan propao zbog Kotura. Moram priznati da je bio pronicljiv za jednog čovjeka. Spasilo me jedino to što sam sačuvala njegovu tajnu.“

Uhvati Alverniu za desnu ruku, zasuka joj rukav, te drugom rukom prijeđe preko njezine podlaktice. Za koji trenutak na Alvrniinoj se ruci pojavi vilinski pečat. Tim postupkom uđe joj u um. Ubrzo shvati da je Alvernia cijelo vrijeme imala kristal kod sebe te da je tragala za drugim kristalom.

„Svaka čast“, reče. „Imaš očevo srce, ali moju snagu volje.

Sjajan spoj, ali u ovom trenutku bezvrijedan. Trebala sam znati da si ti ta koju su tragači pratili.“

Sada je svima jasno. Jedino je Fioria prije ostalih naslutila da je Alvernia vilinskog roda, jedna od njih.

„U zamjenu za ovu tajnu Kotur mi je poklonio život. Kako se samo prevario. Mogla sam otkriti tajnu, ali tko zna gdje bi onda završili ostali kristali. Mudri Kotur zamrsio je stvari odnijevši sa sobom jedan kristal. Ponovno sam bila osuđena na čekanje i evo nas sada ovdje. Kakva korist od žezla kada je njegova moć bez pravoga vladara bezvrijedna. No, da se to ne bismo više pitali... Ana, daj mi žezlo!“

„Ne!“ odlučno će Ana.

„Stvarno vam nije jasno?“ upita Visteria. „Ja ne molim, niti imam namjeru moliti.“

Pokretom ruke istrže žezlo iz njezinih ruku. Žezlo levitira pored Visterie pod utjecajem njezine čarolije.

„Znam da žezlo ne smijem dodirnuti. Sada samo moram otkriti kako zauvijek uništiti kristale i pomoću zmajeva srca potpuno ovladati dimenzijom. Kao što rekoh, samo neki znaju cijelu istinu. Puno sam starija od vas. Zato znam da je bolje da neke tajne ostanu tajne. Jedna sam od rijetkih koja je znala da zmajevo srce jača ako žezlo života slabi. Znala sam i da zmajevo srce nije izgubljeno, iako je

bačeno u bezdan. Trebala mi je samo jedna utvara da ga pronađem. Trajalo je, ali konačno je moje. Samo moje."

Samo što dovrši riječ, u desnoj joj se ruci pojavi bijelo žezlo. Na vrhu žezla nalazi se crveni zmaj podignutih krila, koja pridržavaju crni okrugli kristal.

„Vrijeme je da sada zavlada druga strana i da počne novo doba."

„Nažalost, kralj Kotur bio je cijelo vrijeme u pravu kada nas je upozoravao na tebe", reče Fioria.

„Pametno od njega, ali ludo od vas što mu niste vjerovali", odvratila Visteria.

U trenu se u njezinoj ruci žezlo pretvori u nož. Zabode ga Bergronu u prsa, koji na mjestu umrije. Iznenadivši sve, pokuša udariti i Alverniu. No Ana se ispriječi te je Visteria nehotice usmrti. Fioria naglo ustade od stola i pokuša napasti Visteriu. Alvernia, sva zgrožena, kleknu pored Ane i privuče je u naručje. Njezine krupne suze kvase Anino lice.

„Majko, zašto, zašto?" progovori Alvernia kroz suze. „Zar nije dosta smrti?"

Fioria bespomoćno uzvikuje: „Ne, ne, neee!" Erna od straha stoji ukopana na mjestu.

„Obećala sam da ću te čuvati životom, a dala si svoj život za mene", govori Alvernia držeći Anino tijelo u naručju. Sva bijesna, pusti Anu, ustade i nasrnu na Visteriu, ali je Visteria udari vanjskom stranom dlana. Alvernia pade na pod. Fioria odmah pritrča. Čini se da je izgubljena i posljednja nada.

„Izbjeći pogibelji na trenutak znači samo odgoditi ono neizbježno“, reče Visteria cinično se smijući. „Je li bilo vrijedno ovoga? Možda do sada. Žezlo više nije opasno. Bez srconosca je bezvrijedno. S njim je umrla i tajna moći žezla.“

Fioria gleda u prazno. Osjeća neizmjernu krivnju zbog svojeg prijedloga o predaji. Visteria pozva bezlike i zapovjedi:

„Bacite ih u tamnicu, sve! Neka svjedoče kraju svega što poznaju.“

Mrtvo Anino i Bergronovo tijelo odvukoše bezlici prema tamnici u drugoj kuli. Za njima pođoše druga dvojica bezlika vodeći Fioriu, Ernu i Alverniu. Baciše ih sve zajedno unutra i zatvoriše. Njih tri poravnaše Anino i Bergronovo tijelo te sjedoše uza zid. Tada Alvernia reče:

„To je to. Ovo je sada naš kraj. Preživjeli smo mnoge nevolje, a sada završavamo ovako. Ta Visteria... moja majka... prokleta.“

Lice joj se grči od bijesa. Zatim se oglasi Fioria:

„Alvernia, molim te, oprosti.“

„Ako nam itko treba oprostiti, onda su to Ana i Bergron“, odvrati Alvernia. „No sada je kasno.“ Potom četveronoške otputa do Anina tijela te ga privi uz grudi.

Visteria položi žezlo na stol. Krenu prema jednom bezliku, a žezlo iznenada poče lebdjeti. Iz njega bljesnu zelena svjetlost koja probi vrata prostorije u kojoj su se nalazili, zatim i vrata druge kule te pogodi Anu u Alverniinu naručju. Njezino tijelo polako se otima iz Alverniinih ruku pod djelovanjem nevidljive sile. Ana se zatim vertikalno ispravi, otvori oči i rukom dotače lice okvašeno suzom. Zatim reče:

„Plakala sam?“

Od radosti svi skočiše na noge.

„O, da si bar ti plakala za mnom“, reče Alvernia radosno kroz plač.
„To je moja suza kanula na tvoje lice dok sam te držala u naručju.
Prije nekoliko trenutaka ležala si ovdje beživotno.“

Svima se vrati sjaj u očima. Radost ispuni njihova lica. Pohitaše kako bi zagrlili oživljenu Anu. Anine oči otkrivaju da ju je ispunila čudesna moć žezla - vratio im se drevni zeleni sjaj.

Fioria je upita:

„Ana, što se to zbilo?“

„Ne znam... Kroz glavu mi je proletjela čitava prošlost, sve što se zbilo, i čarolija vezana uz žezlo. Čini mi se da mogu pogledati u vaša srca.“

„Što vidiš?“ upita Alvernia.

Ana se nasmiješi i odgovori: „Ništa što do sada nisam vidjela.“

Visteria, vidjevši što se događa, uperi zmajevo srce prema žezlu. U istom se trenutku sukobiše sile tame i sile svjetla.

Kroz prozore na trenutak izbija jarka svjetlost, a zatim crna tama, poput eksplozije. Visteria čarolijom više ne može djelovati na žezlo. Otrča prema tamnici kako bi vidjela što se događa. Ondje ugleda Anu, ponovo živu i snažnu. Bijesno priđe debelim rešetkama te povika:

„Nee, nee! Zar je nesebična smrt bila ključ moći!? Ne mogu vjerovati!“

Ljutito mahnu žezlom te u trenu prereza rešetke. Uđe u tamnicu, zamahnu prema Ani, ali udarac zaustavi nevidljivi štit. Vidjevši da je nemoćna, Visteria otrča natrag prema kuli. S vrha kule uperi žezlo prema tamnom nebu. Iz žezla poletje zraka prema tami i nastade tajac. Nakon nekoliko trenutaka otvori se nebo te se prolomi glasan urlik.

Zemlja zadrhta. Iz neke druge dimenzije uleti ogromni zmaj, sazdan od tame i vatre. Visteria oslobodi neviđeno zlo.

Zaslijepljena osvetom, spremna je na sve. Potom povika:

„O, ti moćni vladaru tame, zapovijedam ti da uništiš vlasnika svjetla! Zauzvrat ti vraćam ono što ti pripada, što je tvoje!”

Misli na zmajevo srce. Uto na vrh kule dotrča Ana noseći žezlo. Sada je prava čarobnica, sjedinjena s moćima žezla. Postala je istinski dio ovog čarobnog svijeta. Nitko ni slutio nije da će samo nesebična žrtva čistog srca probuditi moć i zaslužiti naklonost žezla. Zmaj zamahnu krilima još nekoliko puta.

Napravi krug, kao da oklijeva. Nebom bjesne munje. Kroz tamu oblaka probija crvena svjetlost. Visteria gubi strpljenje, pa zapovjedi još jednom:

„Što čekaš, uništi ih?!”

U kulu dotrčaše i Fioria i Erna. Zaprepaštene onim što vide, povukoše se uza zid. Zmaj polagano oblijeće oko Visterie i Ane. Napravi još jedan krug te sleti na rub kule. Svi promatraju tu silu i veličinu, oči u oči, pitajući se što će učiniti i zašto odugovlači. Nebo se u trenu smiri. Zmaj se počeo kolebati, kao da se njegova materija želi rasplinuti. I uistinu, zmaj se razdijeli u nekoliko tamnih prilika. Osam silueta rasporedi se uz rub kule.

„Što je sada ovo?“ upita Visteria u nevjerici.

„Ako ne znaš ti, onda ne zna nitko. Ti si oslobodila tu zvijer!“ reče Ana.

U tom trenutku jedna prilika podiže ruku. Čarolijom istrže objema žezla iz ruku te ona ostadoše lebdjeti u zraku. U pokušaju da ponovno dohvati zmajevo srce, Visteriu samo odbaci neka nevidljiva sila. Objema im je splasnula moć - iz Aninih očiju nestao je zeleni sjaj, a Visteria je ponovno u svojoj bjelini. Okreću se oko sebe očekujući napad svaki trenutak.

„Tko si ti, odnosno tko ste vi?“ upita Ana.

Nakon nekoliko trenutaka oglasi se muški glas:

„Mi smo ssevremeni, sveprisutni, mi smo misao i glas, mi smo ovdje i tamo.“

„To ne znači ništa“, ubaci se Visteria.

„Vama to ništa ni ne treba značiti“, odgovori glas mirno. „Bitno je što vi značite nekome. Mi smo tu da stavimo pečat na ono do čega su vas dovela vaša srca.“

„Kakva srca i kakav pečat? Kakve gluposti govorite?!“ upita Visteria smijući se. „Žezlo je trebalo prizvati samog gospodara tame.“

Glas se na to nasmija.

„Ha, ha, ha! Gospodara tame, kažeš? Ne postoji gospodar tame. Zlo nema određen oblik. Zao može biti bilo tko, jer zlo dolazi iz srca.“

„A što biste vi trebali biti, neki bog?“ upita Visteria podrugljivo.

„Mi samo iskušavamo srca", odgovori glas. „Mi nismo nikakav bog. Nismo niti zlo niti dobro. Mi ne zauzimamo stranu. Ne dolazimo sa svjetlom niti nestajemo s tamom. Oblik je uvjetovalo tvoje srce, Visteria. Imala si moć i tom moći posegnula si za krajem. Da je Anino srce imalo mogućnost, mi bismo možda bili ovo."

Zatim se siluete ponovno uskovitlaše i spojiše uz bijeli bljesak svjetlosti. Pred njima se pojavi bijeli zmaj. Sada se oglasi ženski glas:

„Zar moj oblik ili glas mijenja i umanjuje moju moć? Zlo ne dolazi kao tama. Zlo se samo krije u tami. Stvarno zlo, kako rekosmo, dolazi iznutra - iz srca."

Nakon nekoliko trenutaka zmaj se ponovno rasplinu. Sada na istim mjestima stoje bijele siluete.

„Čemu onda sve ovo, ako vi upravljate svime?" upita Ana.

„Mi nismo tu da upravljamo", odgovori glas. „Vi ste slobodna bića. Vaša srca su ta koja određuju vaš put i vašu sudbinu, a samim time i sudbinu budućih generacija. Moć žezla sporedna je stvar. S vremena na vrijeme netko dođe na kraj puta. Na kraju tog puta smo mi. Ovo je nekomu kraj, a nekomu početak."

„Čemu onda ovi kristali?" upita Ana. „Čemu ova moć koja nam je dana?"

„Kristali mogu dati moć. A onaj tko ima moć, ima i veću odgovornost. Time je doveden i pred kušnju", odgovori glas.

„Moć se razlikuje samo prema karakteru srca onoga koji je posjeduje. Obje ste prošle kušnju, ali razlikuje vas ono što ste izabrale. Vi ste dvije strane iste medalje. Tama je samo druga strana svjetla. Vrijeme je da ovaj svijet zaslužno nastavi putem svjetla. Kristali će i dalje služiti svrsi, a na tebi je Ana da svojim srcem

obilježiš put sljedećih generacija. Imaš moć - stoga mudro kroji budućnost ovog svijeta."

„E nećeš!" povika Visteria.

Visteria ponovno pokušava doći do žezla, no odbaci je bljesak poput munje. Teturajući unatrag, pade preko ruba kule. Sada joj više nema spasa, došla je glave sama sebi. Zmajevo srce poče usisavati tamu, a blaga svjetlost probi oblake. Fioria i Erna pritrčaše Ani u zagrljaj. Siluete se ponovno spojiše tvoreći bijelog zmaja. Prije nego zmaj poleti, Ana ga zabrinuto upita:

„Molim vas, a što je s Bergronom?"

„Možemo ti samo reći ovo", izgovori glas. „Imaš moć nekome dati nešto što više nikada nećeš moći. Imaš mudro srce i sama ćeš odlučiti. Mi se više nećemo sretati, novo je vrijeme počelo."

Zmaj potom poleti i nestade u bistrini neba. Iza sebe Ana ugleda Alverniu. Od uzbuđenja nitko je nije primijetio.

„Tvoja majka... Žao mi je", izusti Ana teška srca.

„Ne brini", odvrati Alvernia. „Stigla sam da vidim njezin kraj.

Drago mi je što nitko od vas nije morao dići ruku na nju."

„To nije bilo ni potrebno", objašnjava Ana. „Ovo je bilo iskušenje za nas dvije, ali kraj puta za nju. Nažalost, ona se nije mogla s time pomiriti."

„Sada mi je sve jasno", oglasi se Fioria. „Tajna nije bila samo u moći žezla. Prava je tajna ono što žezlo može otkriti krivoj osobi. Čuvajući žezlo od pogrešnih ruku, čuvali su tajnu koja nije smjela izaći na vidjelo. Kako se zasad čini, to će i dalje morati ostati tajna čuvara

žezla. Samo će tako u budućnosti odgovornost moći preuzeti prava srca." Potom nastavi:

„Moramo odavde. Kada žezlo proguta tamu, počet će gutati sve što je stvorila njegova čarolija, pa i ovu utvrdu. Erna i ja ćemo odletjeti i potražiti ostale u šumi. Na vama dvjema ostaje da se pobrinete za Bergrona i za zmajevo srce kada dovrši započeto. Vidimo se u vašem kraljevstvu!”

Vile odletješe. Zmajevo srce i dalje guta tamu. Ana dohvati svoje žezlo i reče:

„Imam samo jednom mogućnost.”

„Kakvu mogućnost?” upita Alvernia.

„Imam pravo jednu osobu vratiti u život, a mislim da znam tko to zaslužuje” reče Ana. „Dođe li u pitanje tvoj život, više to neću moći učiniti.”

„Ako ikomu u ovome trenutku dugujemo život, onda je to Bergron”, reče Alvernia.

„Slažem se”, potvrdi Ana.

Žurno krenuše prema tamnici. Čim stigoše, Ana uperi žezlo prema mrtvom Bergronovu tijelu. Nakon što ga obasja svjetlost, Bergron otvori oči. Nesvjestan trenutka, upita:

„Što se dogodilo?”

„Mnogo toga”, odgovori Ana. „Ispripovijedat ćemo ti poslije. Sada moramo što prije izaći iz utvrde.”

Pomogoše mu da se pridigne i pohitaše niz stepenice. Izvan utvrde vojska polako iščezava s tamom. Ana, Alvernia i Bergron odlučiše pričekati kod Paklenice da žezlo dovrši svoje djelovanje. U međuvremenu će ispričovijedati Bergronu što se zbililo.

Vile u šumi skupljaju preživjele. Neopisiva je to radost promatrati kako s tamom odlaze sve njihove nedaće. Svjetlost donosi nadu u bolju budućnost.

Nakon što Ana i Alvernia objasniše Bergronu što se dogodilo, pojavi se sunce i sve ih zaslijepi. Tama napusti njihov svijet. Oni mlađi sunce nikada prije nisu ni vidjeli. O njemu su znali samo iz priča.

S tamom ubrzo poče nestajati i Visteriina utvrda. Žezlo pade s visine na puste stijene. U dolini više nema ni traga onomu što je Visteria stvorila. Na golom kamenu ostadoše samo njezino beživotno tijelo i žezlo.

Trojac se ponovno vrati na mjesto utvrde. Nakon nekoliko trenutaka šutnje, Alvernia predloži da pokopaju Visteriu.

Namjestiše je u dostojan položaj i prekriše kamenjem. Grob ne označiše imenom. Pokupiše zmajevo srce, te na vatrenim konjima ponovno krenuše put Kraljevstva Zvijezda. Okrenuše se posljednji put prema grobu:

„Majko“, izusti tiho Alvernia kao da se oprašta.

Nebo je plavo kao nikada prije, nema oblaka. Sve je kristalno jasno: svaki list na drvetu, mahovina koja prekriva debla, kamenje uz put, paprat koja skriva kakvu životinju... Svjetlost oživljava usahle krošnje. Tek će se nakon noći, kada na zemlju padne zvjezdana prašina, moći vidjeti priroda koja iznova buja. Fioria i Erna neprestano nailaze na patuljke, ljude i vile.

Šumnjaci su sada zdepaste građe, debelih i kratkih nogu te krupnih zelenih očiju. Vile čarobnim bijelim konjima pomažu preživjelima kako bi im olakšale put.

Pade prva „prava“ noć. Čini se da su zvijezde sada puno bliže i sjajnije nego ikada. Zvezdana prašina svjetluca poput biserja. Budi sve što dotakne. Vraćaju se žive boje, cvjetovi se otvaraju, a krijesnice lete stapajući se s prašinom. Sve je napokon slobodno.

Sljedeći dan još je čarobniji. U jutarnjoj magli, uz šumove prirode, povjetarac nosi stidljiv pjev ptica. Sunčane zrake miluju ljepotu procvata cvijeća. Obljeću ih i leptiri čudesnih boja. Čovjek ostaje bez daha pred onim što sada pružaju oči i uši.

Trećeg dana skupinu sustigoše Ana, Alvernia i Bergron.

Dojahaše do njih i radosno ih pozdraviše. Priđoše Fiorii na čelu skupine.

„To su svi?“ upita Ana.

„Zasad. Ostali će lako naći put okrenu li put natrag prema jugu“, odgovori Fioria. „Cvjetne vile pretražit će Beskrajnu šumu i odletjeti do Kristalne planine. Ako se slažete, svi bismo se zaputili prema vašem kraljevstvu?“

„Naravno“, potvrdi Ana.

Jašući prepričavaju ono što se zbilo u Visteriinu dvorcu. Alvernia se zasad drži dobro, no trebat će joj vremena da sve prihvati.

„Alvernia?“ ogłosi se Fioria. „Da mislim drugačije, rekla bih da je tvoja majka imala pravo kada je rekla da nekada treba pokazati koliko je nešto vrijedno.“

„Nadam se da nitko više nikada, na ovaj ili neki drugi način, neće morati spoznati ono što smo mi morali“, odvratila Alvernia.

„I mi“, rekoše neki.

Čarobni dani puta dođoše kraju. Pred ruševinama Koturova dvorca vide se grobni humci. Nekolicina preživjelih sahranila je poginule te raščišćava okolni prostor. Tek se sada može vidjeti zaraslo staro naselje izvan zidina. Godine su učinile svoje i bez ljudske ruke. Oko dvorca nalazi se nekoliko naselja, ali su napuštena uslijed stalnih sukoba i nemira.

Alvernia pohita do djedove sobe. Zaviri u razrušen prostor, no ondje nema nikoga. Odluči pretražiti čitav dvorac, a za njom pođu Fioria, Ana i Bergron. U velikoj dvorani Evelin i nekoliko dvorana okupilo se oko kreveta uz prozor. U njemu leži Beldon. Alvernia se progura do kreveta. Tužno pogleda Evelin i reče:

„Majko.“

Evelin bez riječi priđe i zagrlila je. Alvernia kleknu uz krevet i dohvati djeda za ruku. Uto stigoše i ostali, ali ne priđu.

Beldon otvori oči, pogleda Alverniu i tiho progovori:

„Završila si ono što ti nije bilo namijenjeno, ali tek sada počinje tvoja prava životna misija.“

„Djede, o čemu to pričaš?“ upita Alvernia.

Ne obazirući se na pitanje, djed samo tiho nastavi:

„Pozovite ostale neka priđu.“

Nakon što se sve četvero nađu uz krevet, starac progovori:

„Baš kao nekada - ponovno zajedno. Svi različiti, ali jednakovrijedni. Kao što znate, ništa ne može zauvijek ostati tajnom, no važno je tko će tajnu otkriti. Ja sam jedan od posljednjih čuvara tajne koju sada zna vas četvero. Nije ju lako čuvati, no samo oni koji su je dostojni drže ovaj svijet živim i pravednim.

Došlo je novo vrijeme. Ponovno je vraćena moć i dostojanstvo naše rase. Ne umanjujte vrijednost drugih, jer to je jedini način da ovaj svijet živi." Zatim doda: „Vani je sigurno čarobno?"

„Itekako", potvrdi Alvernia.

„Molim vas, iznesite me da još jednom vidim tu čaroliju", reče djed, osjetivši da mu se bliži kraj.

„Brzo, Ana!" viknu Alvernia.

Ana podiže žezlo, a iz njega sijevnu svjetlost. Pored njih otvori se prostor i sunce obasja prostoriju.

„Kako je to divno", reče ozareno Beldon.

Potom Ana ponovno podiže žezlo te čitav zid ispred njih nestade. Ukaza im se prostor do šume.

„Toliko sam već živ, a ovo mi je najsretniji trenutak u životu," izusti posljednje riječi i klonu.

Beldon zauvijek usnu. Alvernia ga zagrl i gorko zaplaka. Iako se jedan svijet rađa, drugi umire. Suprotnosti se neprestano izmjenjuju: svjetlo - tama, dobro - zlo, život - smrt. Beldona odlučiše pokopati nedaleko od dvorca uz ostale.

Cvjetne vile pronašle su još nekoliko ratnika ljudskog roda. Do patuljaka u Kristalnoj planini dođoše kroz sitne pukotine u stijenama. Pri izlasku iz rudnika zavlada neizmjerana radost. Patuljci se vratiše u selo, ali trebat će im mnogo vremena da ga obnove. No sada kada je zlo svladano, motiva im ne nedostaje.

Iako je puno toga nepovratno izgubljeno, svi dobiše priliku za nov život. Zaslužili su je onim što nose u svojim srcima.

Nakon nekoliko dana svi se okupiše u dvorcu. Tron je postavljen vani na posebno kameno uzvišenje. Svi očekuju da Ana preuzme prijestolje. Okupljeno je stotinjak ljudi i patuljaka te pedesetak vila.

Za koji trenutak van izađoše Ana i Alvernia. Odjevene su u bijele svilene haljine, doimaju se poput anđela. Na glavama nose srebrne krune ukrašene biserima. Popeše se na uzvišenje, no ni jedna ne zauzima tron. Noć je pala i sve miruje. Kao da su se zvijezde spustile na samo kraljevstvo. Ana drži žezlo svih tajni života, a Alvernia zmajevu srce. Nakon što promotri prisutne, Ana reče:

„Kako vas je lijepo vidjeti sve zajedno.“ Zastade malo i potom nastavi: „Vjerojatno od mene očekujete ono što vam sada upravo neću reći, a još manje učiniti. Iskreno, riječi su suviše nakon svega, a učinih sve što je bilo u mojoj moći. Stoga poručujem: prijestolje u potpunosti prepuštam Alvernii.“

Svi ostadoše zaprepašteni. Nitko nije očekivao takvu velikodušnost. Ana nastavi:

„Da nije bilo Alvernie, nitko od nas ne bi sada ovdje stajao. Ako sam ja zaslužna što smo svi sada ovdje, onda je Alvernia zaslužna što me pronašla i dovela u ovu dimenziju. A što se tiče žezla, dogovorila sam se s Alverniom da se kristali razdjele među trima kraljevstvima kao pečat vječnog saveza, povjerenja i jednakosti.“

Zmajevo srce svake će godine na današnji dan prijeći u ruke drugog kraljevstva kao podsjetnik da ono što je skriveno ne znači da nije opasno. Prepuštam riječ Alvernii."

„Ne znam što bih rekla, zatečena sam koliko i vi", reče Alvernia. „Bi li itko od vas povjerovao da nismo sestre?"

Nekolicina se nasmija.

„Dakle, prepuštena sam vašoj odluci. Ako se slažete s time da postanem kraljicom, ja ću to prihvatiti. Ako se pak ne slažete, jednako ću to spremno prihvatiti. Sve ono o čemu sam sanjala upravo vidim u vama i u ovom novom svijetu. To mi je dovoljno."

Svi su pod dojmom i nitko ne progovara. Zatim se Fioria odvaži i pope na uzvišenje:

„Iako smo ponovno sklopili savez, nas se ne tiče tko će biti na čelu vašega kraljevstva. Ali prvi tko zaslužuje ovo prijestolje nakon Ane jest upravo Alvernia. Kao što smo vidjeli, nije važno kakve si krvi, nego što nosiš u srcu. Ona je živi dokaz vjere, poštenja i želje za pravdom. Upriličila nam je svima ovaj trenutak postojanja. Tko je, dakle, za to da Alvernia postane kraljicom Kraljevstva Zvijezda?"

Odjednom svi, kao potaknuti kakvom čarolijom, živnuše i povikaše:

„Alvernia, Alvernia!"

Konačno su svi uvidjeli da nije važno tko si, nego kakav si.

Usljedi potom svečana večera. Svi prepričavaju nedavne događaje te pokušavaju pretpostaviti o kakvoj se to tajni radi. Nju sada skrivaju samo četiri srca, no s pravim razlogom - to je jedina tajna vrijedna života. Nakon proslave gosti se polako povukoše u prostorije dvorca tražeći svoje mjesto gdje će odspavati.

Novo jutro donese osmijehe na lica. Mnogi se spremaju za polazak svojim domovima. Patuljci sedljaju šumnjake, neke vile odlijeću, a neke odlaze na bijelim konjima. Ostadoše samo Fioria i Bergron. Znaju da Anu vuče natrag svijet iz kojeg je došla. Postala je dijelom ovog svijeta, ali njezin je život ipak s druge strane. Znali su to čim je tron u potpunosti prepustila Alvernii. Kako ih povezaše najgore stvari, tako će ih sada razdvojiti one najljepše.

Ana odluči ostati još nekoliko dana kako bi pomnije i u miru upoznala ovaj svijet. Jedno lijepo jutro pred povratak uputi se u šetnju. Evelin je, gledajući kroz prozor, primijeti na dvorištu. Požuri van, očito željna njezina društva. Sustiže Anu prije velikih vanjskih vrata.

„Ana, Ana“, zovnu je Evelin. „Oprosti ako se namećem.“

Ana je samo pozdravi smiješkom. Kao da zna što je očekuje. Nastavi laganim korakom prema van, a Evelin je prati u stopu.

„Znam da imate pitanja“, ogласi se Ana. „Imala bih i ja da sam na vašem mjestu. Čekala sam ovaj trenutak otkada sam vas upoznala. Zanimljivo, jedini odgovori koje još čekam vezani su uz moj svijet. No ovdje mogu odgovarati na pitanja.“

Zapute se zajedno u šetnju prema istoku. Koračaju kroz nisku travu punu cvijeća, dok se sunce polako diže iznad stabala obližnje šume.

„Zapravo, toliko je pitanja na koja si i sama mogu dati odgovor“, ogласi se Evelin. „Brata mi je krasio iskren i veseo duh. Tu si zbog njega i sretna si. Nema dvojbe da je nastavio biti takav uz sve što ga je razdiralo, vezano za naš svijet.“

„Vjeruj mi, Evelin, ne može se poželjeti bolji otac“, odvrati Ana.

„Gledajući te, znam da je tvoja majka bila prava žena za njega. Pričaj mi, molim te, o njoj.“

„O majci? Što da ti kažem... Bila je pažljiva, mudra, voljela je mene i moga oca. Uistinu mi nedostaje.“ Potom doda: „Da nisam prošla sve ovo, imala bih dvojbe. Mogla bih reći kako me nije razumjela uza svu dobrotu koju mi je pružala. Sada sam sigurna da me razumjela više nego što sam i zamišljala.“

Cijelo me vrijeme pokušavala zaštititi od nečega, a ni sama nije znala što je to. Sada znam da je negdje duboko u sebi osjećala što me čeka. Mogu zamisliti koliko joj je sada teško.“

„Znam“, suosjećajno će Evelin. „Iskrena ljubav nosi i opravdan strah. Majka te voli. Sasvim je razumljivo da se boji za tebe. Iako nisam prava Alverniina majka, srce mi je pucalo kada je nestala. Na kraju mi se vratilo dvostruko. Neizmjerne sam sretna zbog vas dviju.“

Najednom se Ana naglo zavrti, a oko nje poleti mnoštvo leptira koji nestadoše u visini.

„Ovoliko ste sretni?“ upita Ana iskazujući sreću čarolijom.

„Moglo bi se reći“, odvrati Evelin nasmiješeno.

Budući da su prilično poodmakle od dvorca, zanesene razgovorom, Evelin predloži da se vrate.

„Imate pravo“, složi se Ana. „Vrijeme je da se vratimo. Uz razgovor i ljepotu prirode gubi se svaki osjećaj za prostor i vrijeme.“

Nakon što se vratiše, dočeka ih nekolicina kako bi se pozdravili. Fioria, Alvernia i Bergron već su spremni za put. Ana se oprostila od ostalih, spremna za povratak. Kada uzjahaše konje, oglasi se Evelin:

„Ana, sve je ovo također tvoje!" reče pokazujući na krajolik.

Ovaj će svijet živjeti svaki dan u iščekivanju tvoga povratka."

„Ne pretjerujte, Evelin", odvrati Ana. „Vi ste ovaj svijet stvorili, a ja sam samo pomogla da se očuva. Da ću ponovno doći, u to možete biti sigurni. A i moji prijatelji također!"

„Nestrpljivo ću čekati tvoj povratak", reče Evelin. „Samo, od prijatelja očekujem češće posjete. Zar ne, Fioria i Bergrone?"

„Svakako!" potvrdiše oboje.

„Alvernia će vas pratiti do portala", doda Evelin.

„Naravno, majko", potvrdi Alvernia.

„Ana, pozdravi majku!" reče Evelin. „Jedva čekam da je upoznam."

„Hoću i hvala", odvrati Ana. „Čim se ukaže prilika, doći ću s njom."

„Čuvajte se i sretno!" reče Evelin.

Kimnuše glavama. Navikli su jedni na druge, a ponajviše da se međusobno čuvaju. Evelin mahnu rukom, a skupina krenu.

Mirno jašu oživljenom prirodom, uživajući u svakom trenutku i prizoru. Cvijeće oblijeću leptiri neobična oblika i ptičice gotovo fluorescentna sjaja. Naiđoše i na stidljive srne koje bezglavo pobjegoše. Život se vraća, ali će duše svih bića morati čekati još neko vrijeme dok ne postignu potpuni mir.

Nakon nekoliko dana stigoše do močvare, kojoj više ne pristaje to ime. Sve je netaknuto, ali sada u potpuno drugačijoj slici. Češljajući krošnje, sunce toj čudesnoj prirodi daje čaroban izgled. Vile nose

bijele haljine te su bogato urešene srebrnim nakitom i biserima. Četvorka se tu zadržava kratko.

Šećući naseljem uočavaju eksploziju boja. Crvene ruže ponosno se trse. Orhideje raznih boja ravnodušno ljenčare. Lopoč u cvatu spokojno pluta površinom kristalno bistre vode.

Cvjetne vile neumorno plešu, pa je zrak prepun svjetlucave prašine. Močvara vila jedan je od najljepših dijelova dimenzije.

Četvorka do Srebrne doline stiže noću. Prije nego što kročiše iz šumarka na travnato tlo, ugledaše svjetlost koja veselo poskakuje na rubu šumarka.

Što su bliže, svjetlost je jača. Dijeli ih još nekoliko stabala, a već naziru što se događa. Izgleda kao da se dio neba srušio u dolinu, zvijezde kao da su oživjele. Izađoše iz šumarka i zakoračiše u preporođen svijet. Dolina je prepuna cvjetnih vila u potrazi za čarobnim cvijećem.

„Davno je to bilo...“, reče Bergron. „Zapravo, tako davno da sam zaboravio kada sam zadnji put vidio ovo. Nemam riječi.“

„Da“, nadoveza se Fioria. „One su za nas najsvetija bića. One su zaslužne što naš red još postoji.“

Cvjetne vile, hitre i zaigrane, oblijeću oko njih.

„Znači, bez njih nemate moć čarolije?“ upita Ana.

„Pa tako nekako“, odgovori Fioria.

„Kako misliš, tako nekako?“ priupita Ana.

„Želim reći da su one najveća čarolija vilinskog svijeta. Ovo što vidite zapravo su buduće mi.“

„Buduće vi?“ upita Ana iznenađeno.

„Da, buduće mi“, potvrdi Fioria. „Svakog trena cvjetna vila može postati jedna od nas. Prvog dana proljeća, kada prvu kap rose obasja jutarnja zraka sunca, rodi se jedna cvjetna vila. Kada se cvjetna vila ponovno okupa u prvoj kapi rose, postane prava vila. Tako sam se i ja jednom probudila među cvijećem ovakva kakva jesam. No ne sjećamo se života kada smo bile cvjetne vile. Znam samo da naš život počne slučajno, iznenada i traje jako dugo. Eto, sada znate jednu od legendi.“

Ana i Alvernia ostadoše bez riječi, no Bergron ne uspijeva izdržati.

„Fioria, nemoj me pogrešno shvatiti, ali uvijek sam se pitao, znaš...“

„Znam“, odvrati Fioria. „I ne samo ti.“

„Fioria, meni još nešto nije jasno“, ogłosi se Ana. „I sama iskusivši nevjerovatnu moć čarolije, pitam se kako se vaši preci u svoje vrijeme nisu mogli suprotstaviti običnom čovjeku moje dimenzije?“

„Zanimljivo pitanje“, odvrati Fioria. „Da, to ti nitko od nas nije spomenuo. U tvojoj dimenziji naši preci nisu imali ovoliku moć. Uz rijetke ljude koji su dobili dar čaranja, dobila ju je cijela loza vilenjaka. Možemo li kriviti bogove zbog njihove odluke?“

Prelaskom u ovu dimenziju dobili su veće moći. Mi smo nasljednici te generacije. Kako god bilo, naša moć nikada nije prouzrokovala rat, ali smo natjerani da je koristimo u druge svrhe. Poveži kristale, zvijezde, čarobnu prašinu koju crpemo iz prirode i bit će ti jasno zašto smo sada ovoliko moćni. Ti si primjer kako se može postati više od darovane čarolije - pod uvjetom da se posjeduje čisto srce

kojem nije ravna nikakva čarobna moć. Tako su i drugi ljudi dolazili u posjed moći, a jasno je zbog čega su je i gubili."

Sama Ana zapravo je odgovor na mnoge stvari koje nisu znali ni oni koji posjeduju moć čarolije. Nastavljaju korakom preko doline. Kada prijeđoše dolinu, okrenuše se da je ponovno pogledaju u čitavu njezinu sjaju.

„Silba je Silba, ali Srebrna dolina je Srebrna dolina", reče Bergron, nakon čega mu se ote uzdah.

Još pod dojmom, nastavljaju dalje. Put je za njih sada prolaz kroz nekoliko „dimenzija" - kamo god se okreneš, pogled oduzima dah. Tako stigoše i do Rakova Potoka. Patuljci već marljivo rade na obnovi i uklanjanju štete. Skupina sjaha te se pozdraviše.

„Egore, kako napreduje posao?" upita Bergron jednog patuljka.

„O, Bergrone!" veselo odvrati Egor. „Neće biti lako, ali vrijedit će. Ne možemo samo tako pustiti da dvadesetogodišnji rad propadne."

„I ja mislim tako", potvrdi Bergron.

Na to će Fioria:

„Nakon što otpratimo Anu, pozvat ću vile kako bismo vam svi pomogli."

„Hvala", zahvali Egor.

„Nema na čemu", odvrati Fioria. „To je najmanje što možemo učiniti."

„Dođite, odmorite se", pozva ih Egor. „Ima još dosta puta."

Nakon što prespavaše noć, nastaviše dalje. Bergron uzjaha jednog šumnjaka, koji više nije onako brz i okretan. Još za dana stižu do Anđeoskih očiju. Pogled na kaskade malih jezera, slapove i vodopade doima se nestvarno. Sve se prelijeva preko kamenja prekrivena mahovinom. Kapljice poput bisera prskaju uokolo, stapajući se ponovno s majkom vodom.

„Alvernia, sada mi je jasno o čemu si govorila“, reče Ana promatrajući vodopad.

„Nije to još ništa“, odvratila Alvernia. „Tek ćeš večeras vidjeti najljepše od svega ovoga, kada zvijezde naprave čaroliju i zarone u vodu.“

„Ovdje ćemo večeras odmoriti, stoga ću pustiti konja“, reče Fioria. „Idi, slobodan si do jutra.“

Mahnu rukom, a konj se razleti u tisuće leptira koji poletješe u prirodu.

„Zar će ovi ostati?“ upita Ana misleći na ostale konje.

„Ako želite, neka i oni idu“, odgovori Fioria.

„Samo ih pusti“, reče Ana. „Divno je pogledati svu tu silu kako nestaje u leptirima.“

Fioria mahnu rukom, a konji potrčaše i razletješe se u leptire.

„Pa ni moj šumnjak nije zaslužio da bude sam“, oglasi se Bergron.

Bergron otkopča sedlo te se šumnjak uputi prema jednom gustišu i stopi s prirodom.

Smjestiše se uz jezerce kako bi lovili ribu. Već se nazire zvjezdana prašina koja svjetluca u zraku. Noć se polako spušta, a nebom se roje zvijezde. Zapališe vatru i okupiše se oko nje kako bi objedovali.

„Ana“, ogласi se Alvernia. „Možeš sada otići do obale da vidiš zašto jezerca zovemo Nebeskim očima.“

Ana ustade i odšeta do obale. Dođe do ruba, stade i pogleda. Toliko se zagledala da ne primjećuje da su do nje došli i ostali. Ne moguše odoljeti da ne vide. Prenu je Alverniin glas:

„O tome sam ti pričala. Teško bi se to moglo opisati. Tko ovo nije vidio, ne može shvatiti.“

Uistinu, voda djeluje kao da se u njoj kupaju zvijezde.

„Je li moguće da sam u Bezimenoj vidjela sve?“ upita Ana dok se u njezinim očima zrcali sjaj vodene površine.

„Ne“, odgovori Fioria. „Nitko nije vidio sve, a neće ni vidjeti.“

Čaroliju ovoga svijeta nije moguće iscrpsti. Vidjela si najgušću tamu, najsjajnije zvijezde, a opet nisi vidjela sve. Ovaj svijet onakav je kakvi smo i mi.“

„Tek sada mi je sve jasno“, reče Ana. „Dio sam predivnog svijeta i nosim veliku odgovornost posjedovanjem te čarolije.“

„Točno“, potvrdi Alvernia.

„U svakom slučaju, nisi sama“, ubaci se Bergron.

„Sve zlo koje si vidjela dolazi iz naših srca, kao i ovo što vidiš“, reče Fioria. „U našim srcima nalazi se tanka granica iskušenja. Sva ljepota

ovog svijeta počiva u nama, a tvoje srce najljepše je što ovaj svijet posjeduje."

Nakon razgovora utihnuse i vratiše se. Polijegaše uz vatru promatrajući zvijezde. Brzo utonuše u san.

Idilično jutro donese novu sliku prirode. Iznad vode nadvila se magla poput oblaka, ali je polako savladava jutarnje sunce. Duga se budi prva i kao kraljica izranja iz vode. Na livadi do njih konji su već u pripravnom obliku, a tu je i šumnjak koji mirno pase travu. Polako ustaju i naizmjenice silaze do rijeke kako bi se osvježili. Ne gube vrijeme na objed jer ih do portala dijeli još oko pola dana. Ponovno u sedlu mirno nastavljaju dalje. Škrto raslinje i grmove zamijenilo je sada zelenilo i cvijeće. Najednom se oglasi Ana:

„Pogledajte, već se nazire vrh Mrtvog vodopada."

Zastadoše na brdašcu s kojeg se jasno vidi vrh kamenitog brijega niz koji je nekada bučao vodopad.

„Znači, to je to?" oglasi se Bergron.

„Da, to je to", odvrati Alvernia.

„Portal je jako blizu nama", reče Bergron. „Tko bi rekao da je naš spas sve te godine bio tako blizu, a o tome nismo ništa znali. Tek nekoliko dana jahanja..."

„Vrijeme je učinilo svoje", reče Fioria. „Prošlo je točno koliko je trebalo - ni više ni manje. Kralj Kotur točno je znao što radi.

Nije nam dao izbora, i imao je potpuno pravo. Bi li itko od nas imao toliko vjere kao on u nešto što neće ni doživjeti? Nije među nama, a natjerao nas je da vjerujemo jedni u druge koliko je on vjerovao u nas. To su odlike pravog kralja, kojeg tada nismo bili vrijedni."

Ana prva potjera konja naprijed. Unatoč svemu, srce je vuče natrag. Stigavši do vodopada, sjaha i priđe mjestu portala koje je sada neprepoznatljivo. Portal je u tami djelovao sablasno, a sada je dio stijene s koje izbija nekoliko biljaka. Dođoše i ostali te sjahaše. Ana i dalje promatra stijenu. Odjednom se okrenu i reče:

„Evo, iza ove stijene nalazi se moja dimenzija. Tko bi rekao! Nije kao vaša, ali je ipak čudesna.“

Na to će Fioria:

„Ako nije kao naša, kako to da je najbolji od nas baš iz te dimenzije?“

Ana se na to nasmiješi pa reče:

„Ne mogu vam opisati koliko sam sretna što se vraćam. Nadam se da me razumijete?“

„Ne trebamo pokušavati razumjeti sreću onoga tko je s nama podijelio našu nesreću“, reče Alvernia. „Vjerujem da jedva čekaš otvoriti portal?“

„Iskreno, da“, potvrdi Ana. „Jedva čekam zagrliti majku.“

„Pa što čekamo?“ upita Bergron. „Rado bih vidio nešto od toga čudesnog.“

Ana žezlom taknu stijenu i portal se otvori. Ponovno zakorači u svoju sobu. Na njezinu krevetu spava Flora. Za njom uđoše i ostali. Ana priđe krevetu, polako sjede i probudi majku. Flora, još snena, pogleda Anu i reče:

„O, moj Bože! Ana!“

Zatim pogleda ostale i u trenu ostade bez riječi.

„Da, mama, svi su oni iz druge dimenzije.“

Potom Ana ustade, uze Alverniu za ruku i ponovno priđe krevetu.

„Znaš li tko je ovo?“ upita Ana majku, pretpostavljajući da možda neće prepoznati Alverniu.

„Mogla bih pogađati, ali ne moram“, odgovori Flora. „Te oči ne bih nikada mogla zaboraviti.“ Zatim nastavi: „Alvernia, tako mi je drago. Oprostite što sam još u krevetu. Stalno sam bila u iščekivanju.“

Ustade i čvrsto zagrlu Anu. Zagrlu i Alverniu te joj reče:

„Hvala ti, hvala.“ Pusti Alverniu iz zagrljaja pa upita: „A ovo su?“

„Ovo je Fioria, a ovo je Bergron“, predstavlja ih Ana.

„Drago mi je“, odvrati Flora. „Dajte, pođimo u dnevni boravak. Želim čuti sve. Dođite.“

Prije nego sjedoše, Flora se još jednom obrati Ani:

„Ne mogu vjerovati, predivna si. Otišla si kao dijete, a vratila si se kao žena.“

Nakon što sjedoše, Flora nastavi:

„Bože, tako ste slične.“

„Nije slučajno“, odvrati Ana. „Alvernia mi je sestra.“

Nastade muk. Tek je sada Flora iznenađena. Šućaše još nekoliko trenutaka, preleti pogledom sve pa upita:

„Uza sve čudesno što vidim u vama, ima li još nešto za što se trebam pripremiti?“

„Za ono što ćeš u međuvremenu saznati ništa te ne može pripremiti“, odvrati Ana. „Uistinu je čudesno ono što sam sada, ono što su oni i što je svijet iz kojeg dolaze. Ne znam odakle bih počela.“

„Pa počni od njih“, reče Flora.

„Pa... Fioria je vila. Bergron je patuljak...“

Ana detaljno prepričava nedavne događaje. Flora ništa ne pita. Pozorno sluša i tek ponekad trepne. Ana završi priču riječima:

„I sada smo svi ovdje.“

Potom se oglasi Fioria:

„Voljela bih da odemo svi na Koturov grob odati mu počast.“

„Svakako, svakako“, složi se Flora. „Na drugoj je strani grada.“

„Rado bih pješke do tamo“, reče Bergron.

„I ja bih“, složi se Fioria.

„Ovakvi ne možemo van“, reče Ana. „Potrebna nam je čarolija.“

Kada izađete van, samo slijedite mene.“

„Meni ne zamjerite“, reče Flora. „Ja ću uživati u čaroliji.“

„U svakom ste slučaju dijelom cijele ove čarolije", reče Fioria.

„I Kotur je bio čarolija za sebe", objašnjava Flora. „Zbog toga mu nisam mogla odoljeti. Uza svu radost koju je pokazivao, tek sada znam koliko mu je bilo teško i koliko mi je toga htio reći.

A kada tek pomislim da nije znao što čeka Anu..."

„Dugujemo mu život", reče Fioria. „Zato želim na njegov grob, da mu zahvalim za sve."

Ana uze žezlo, izvede čaroliju te u trenu ona, majka i Alvernia postadoše nevidljive. Zatim Fioria i Bergron iščeznuše.

„Dobro", reče Ana. „Svi smo spremni. Možemo krenuti.

Najprije ćemo dolje stepenicama."

Sidoše nečujno stepenicama. Prije nego uhvati bravu na izlaznim vratima, Ana zastade i reče:

„Iza ovih vrata je moj svijet. Spremni?"

Svi šutke nestrpljivo čekaju da Ana otvori vrata. Ana povuče vrata prema sebi i izađe. Zatim izađoše i ostali, u malo dvorište kuće, tik uz asfaltiranu prometnicu. Pogledi im radozno vrludaju - nikada nisu vidjeli automobile. Krenuvši na ulicu, ponovno se oglasi Ana:

„Držite se uza me i slobodno pitajte sve što vas zanima. Nitko vas ne može čuti."

Obilaze grad u mnoštvu pitanja. Nakon sat vremena pješačenja stigoše do groblja. Bijaše to kratak put, pun novog iskustva. Stadoše ispred visoke metalne kapije starog gradskog groblja. Flora otvori

kapiju te ih povede središnjim dijelom koji čini široka betonska staza. S njihove lijeve i desne strane nalaze se redovi grobova.

Kada dođoše do devetog reda, majka uđe i stade kraj četvrtog groba. Grob je označen bijelom mramornom pločom, na kojoj je crnim slovima upisano: *Ovdje počiva voljeni suprug i otac, Kotur Sarandon*. Grob se svojom skromnošću i jednostavnošću ističe među ostalima. Pognutih glava stadoše pred grob. U sebi zahvališe na životu. Groblje je pusto, pa Ana odluči prekinuti čaroliju i vratiti ih u tjelesni oblik. Potom Fioria započe:

„Suvišno je bilo što govoriti, jer zapravo ti dugujemo sve. Ako nas sada gledaš, znaš da si uspio. Sada znam zašto nisi imao potrebu okrenuti se iza sebe i zašto si nastavio život ovdje. Vjerovao si u nas više nego svi mi u tebe.”

Zatim progovori Ana:

„Teško je naći riječi za nekoga tko ti daruje cijeli jedan svijet. Hvala ti, oče, na svemu, a posebno na tome što si vjerovao u mene.”

Teška srca izgovaraju riječi, jer ih je sve zadužio jedan čovjek, neizmjernom ljubavlju, brižnošću, požrtvovnošću, bez razlikovanja, dajući svima jednaku priliku. Oduzeo je svima ponos, davši im tako priliku za život. Zatim i Alvernia zahvali ocu.

„Hvala ti, oče, što si se uvijek ponašao najprije kao čovjek pun ljubavi, a tek onda kao kralj. Dokazao si nam ono što smo svi trebali sami znati.”

„Moram li i ja nešto reći?” upita Bergron.

„Mislim da nema potrebe”, reče Flora. „Samim time što smo ovdje, rekli smo mu sve.”

„Ipak moram nešto reći“, nastavi Bergron. „Ne mogu to nositi u sebi. Oprosti što smo sumnjali u tebe. Tvoja moć čarolije bila je u tome što si mogao proknuti u svačiju bit. Unatoč svemu, nisi bio sebičan, iako sam tako mislio. Oprosti. Nitko nas nije više od tebe vidio jednakovrijednima. Pružio si nam teško iskustvo iz kojeg smo naučili sve što do tada nismo znali. Nitko ništa ne može učiniti sam. Skromnost je odlika velikih, a ponos odlika glupih. Ujedno si nam usadio prave vrijednosti i stavio sve na naša leđa. Učinio si nas sve kraljem dajući nam odgovornost koju si tada nosio sam. Hvala ti na tome.“

Zapravo, osjećaju da ne mogu dovoljno zahvaliti na svemu, ma što rekli.

„Toliko je vremena prošlo, a on je i dalje prisutan“, reče Flora.
„Pođimo kući.“

Ana izvede čaroliju i učini ih nevidljivima. Pri povratku ponovno radoznanlo promatraju novi svijet. Kotura nema već odavno tu, a i dalje ima ogroman utjecaj. Vrativši se kući, posjedaše razmišljajući o svemu. Šutnju prekide Flora:

„Znam da vam poslije svega nije lako. Život je razlog za sreću. Vjerujte mi, Kotur je živio punim plućima. Ne bi mu bilo drago što ste tužni. Nekada sam se i sama pitala, kako netko može biti tako pun života, nade i vjere? Jednostavno je bio takav.“

Što sam ga više pokušavala shvatiti, to mi je bio nejasniji.

Onda sam se prestala boriti s tim i jednostavno sam ga prihvatila onakvim kakav jest.“

Zatim se osmjehnu. Svi je začuđeno pogledaše. Flora priđe kutu prostorije u kojem se nalazi komoda i uze jednu fotografiju.

„Eto“, nastavi Flora, „baš kao vi sada, kažem vam, izgledala sam baš kao vi sada. Nije mi bilo jasno. Tek kada prihvatite čaroliju koju čovjek nosi u sebi, postanete njezinim dijelom.

To možete vidjeti na ovoj fotografiji.“

Doda im fotografiju na kojoj su Flora, Ana i Kotur, nasmijani i zagrljeni.

„Imate pravo“, potvrdi Fioria držeći fotografiju. „Kotur. Isti je. Samo je kraće ošišan. Ista stara brada i nasmijani brk.

„Sarandon?“ upita Fioria i proslijedi fotografiju dalje.

„Da, Sarandon“, odvrati Flora. „To je u našem svijetu prezime. Nešto kao drugo ime.“

„U našem svijetu...“ htjede Fioria reći, ali je Flora prekide.

„Znam. Crveni jastreb. Možda mi nije rekao sve, ali smo se dobro poznavali.“

Fioria malo zastade pa nastavi:

„Ako uzmemo sve u obzir, toliko je dobra ispalo iz svega ovoga. A što je još važnije - i budućnost je svijetla.“

Potom se i ona nasmija. Sada ostali začuđeno promatraju Fioriu. Kao da je osmijeh postao zarazan.

„Oprostite“, reče Fioria. „Sjetih se Visteriinih riječi. Nije imala pojma koliko je bila u pravu kada je rekla da su ljudi izgubili moć čarolije postavši običnim čuvarima žezla. Dobro, bez onog *obični*. Pa zar nismo svi sada čuvari istoga? Na kraju je to postala čarolija koja je

dijelom svih nas. Zapravo, sačuvati sve ovo što sada imamo najveća je čarolija koju znam."

Svima se ote smiješak. Napokon u njihova srca uđe najveća čarolija, a to je trenutak spoznaje.

„Kada se vraćate?" upita Flora.

„Ne žurimo, ali dosta je toga što nas čeka", odvrati Fioria.

„Tako je", potvrdi Bergron. „U svakom slučaju, nadam se da se vidimo uskoro. Dođite k nama s Anom kad budete mogli."

„Svakako", odvrati Flora. „Rado bih vidjela sve ono o čemu ste mi pričali.

„Naravno", složi se Alvernia.

Zatim Ana ustade i pozva ih da pođu u sobu. Nakon što uđoše, Ana otvori portal, uhvati majku za ruku i povede je po drugi put s onu stranu. Već prvi korak zadivi majku.

„O, Bože", reče Flora u čudu. „Sve izgleda poput nekog sna. Dođe mi da se uštihnem."

Svi su ponovno u drugoj dimenziji. Pogled puca daleko, počevši od obližnjeg krajolika pa sve do udaljenih planina.

„Ovdje sam zadnji puta jahala s Koturom", reče Alvernia.

„Ovdje je umalo sve završilo, ali zahvaljujući Ani, sve je ponovno počelo, ljepše nego ikada."

„Nikada ne bih mogla pretpostaviti da se iza onoga užasa krije ovakvo što", očarana je Flora. „Kao da sam prošla kroz vrata raja."

„Nije raj, ali je svakako mjesto gdje bi i bogovi rado uživali u pogledu i miru“, reče Fioria.

„Ana, vrijeme je da se rastanemo“, ogласi se tužno Alvernia.

Ana pruži žezlo Alvernii i reče:

„Neka bude kako smo se dogovorile.“

„Ne brini“, odvrati Alvernia. „Kristali će biti razdijeljeni pri povratku.“

Potom Ana zagrlj sve prisutne.

„Doći ćemo čim prije“, reče. „Moje putovanje nije gotovo.“

Ostaje još jedan svijet koji moram upoznati. Ovaj put majka me vodi u prošlost.“

„Istina“, potvrdi Flora. „Kao što sam i obećala pri tvom odlasku.“

Uzjahaše i uputiše pozdrave. Prije nego krenuše, ogласi se Ana:

„Alvernia!“

„Da?“

„Doviđenja, moja princezo!“ pozdravi je Ana još jednom.

Nakloni se i nadoveza riječima: „Sada smo kvit.“

Na to se Alvernia samo osmjehnu. Ana i Flora prate ih pogledom dok se ne izgubiše iz vida. Vratiše se unutra, a portal se zatvori.

„Hoćemo li u šetnju?“ upita Flora Anu dok se preoblači.

„Nadam se da će to biti duga šetnja“, nasmija se Ana.

„I dulja nego što misliš“, odvrati Flora.

Otvorivši vrata stana otvoriše portal Anine prošlosti, koju joj majka tek ima ispričati.

KRAJ

Samo nesebični bolji dio sebe ostave u naslijeđe. Ja ostavljam dio čarolije koja će vam, nadam se, pomoći da i u sebi samima nađete čaroliju i spasite ono što se od našeg svijeta spasiti da.

Recenzija knjige - Lada Žigo Španić

Veliki povratak bajci

Velika popularnost fantastičnih serija i filmova sve više raspiruje modu fantasyja u cijelome svijetu, žanra koji u jednom pojmu sklapa svu lepezu fantastike. Fantasy danas znači i SF, i horor, i misterij, i bajke i strip, kao i koktel tih žanrova, a njegov plimni val, naročito u anglosaksonskome svijetu, pokazuje i želju publike da se otisne iz surove stvarnosti u svijet mašte, koja danas ima svojevrsnu terapijsku snagu.

Fantasy je prirodni apaurin koji nas liječi od svakodnevnih neuroza, odnosno od svijeta u kojem su se pobrkali politika, moral, dobro, zlo, junaci, antijunaci, razlog i svrha.

U hrvatskoj književnosti veoma je malo primjera fantasyja (odnosno fantastike) - čak iz njezine povijesti možemo „iskopati“ veoma malo djela koja doslovce odlaze s onu stranu realnosti.

Spomenimo, u tom širokom kontekstu fantasyja, bajke Ivane Brlić Mažuranić, San doktora Mišića, Kobne slutnje K. S. Gjalskoga, Mor Đure Sudete, Đavo gospodina Andrije Petrovića Ulderika Donadinija (koji je u mnogim pričama i dramama pod utjecajem okultnih tema Hoffmanna, Poea, Gogolja).

Ni na našoj suvremenoj proznoj sceni nema mnogo autora koji su raširi krila iznad naše stvarnosti te odletjeli daleko i duboko u fantastiku - ako i jesu, nisu više toliko obuzeti okultnim temama kao naši „stari“ pisci, nego više SF fantastikom ili stripom. Damir Hoyka sa SF romanom Xsavia, Mislav Passini sa stripovskim fantastičnim romanom Urghove kronike tek su mali primjeri takvih avantura.

No sada se toj manjini pridružuje mladi autor Toni Begić koji objavljuje roman - bajku Legenda o kraljevstvu zvijezda, roman koji je u osnovi namijenjen djeci, jer djeca su jedina publika koja se iskreno može uživjeti u klasičnu borbu dobra i zla, koja vjeruje u

dobre junake, u pravičan rasplet, odnosno u happy and, što su ga odrasli odavna pospremili u svijet naive, a filmaši u žanr jeftine „limunade“.

No tu „naivu“ Begić je odabrao svjesno, kao prkos našoj poremećenoj zbilji, kao oživljavanje motiva vila, dobrih patuljaka, vitezova što se bore za ponovni procvat kraljevstva, odnosno Zemlje, zapale u muklu tamu pod čarima zle Visterie. Simbolično gledano, dobri odlutali kralj Kotur jest pala pravda, čarobnica Visteria jest arhetipsko posesivno zlo, a bitka tih dvaju principa jest vječna, čovjeku urođena romantičarska nada u pobjedu pravde nad nepravdom, duha nad materijom. Svaki autor bajke nasljeđuje Rousseauovo vjerovanje da su ljudi u suštini dobri (a da ih je iskvarila civilizacija), a ne Hobbesovo vjerovanje da su ljudi u prirodi zli (Homo homini lupus). Bez Rousseauove ljudske „naive“ nema ni jedne dobre bajke.

Roman - bajka Tonija Begića suvremen je po tome što razvija ideju ponovnog rođenja, odnosno procvata prirode (kada u bajci pobijede dobre sile), što bi mogla biti zanimljiva veza sa današnjim ekopokretima za suglasje bića i okoliša. Bitka dobrih likova, tj. srcodajaca koji će oživjeti žezlo i ostvariti ponovni suživot svih vrsta i dimenzija veoma je slična današnjoj humanističkoj i ekološkoj svijesti o zaboravljenoj duhovnoj i vizualnoj harmoniji planeta. Dakle, nije riječ o „naivi“, nego o svjesnom putovanju „s onu stranu“ stvarnosti, gdje će pravda ipak potući nepravdu u bajkovitoj scenografiji, koja je jedina poticajna za takve vihorne moralne bitke.

Da je Begić svoju crno-bijelu radnju smjestio u urbani milje, bio bi to vrhunac naivnosti i patetike, jer u našoj zbilji, umreženoj bezbrojnim intrigama, sretan kraj bio bi neprihvatljiv, a beskompromisni vitez što pobjeđuje nepravdu, krajnje neuvjerljiv. Stoga se danas priče s naglašenom etičkom poentom smještaju u ozračje fantastike - dobroćudni patuljci, vile što se preobražavaju u ratnice, uvjerljiviji su nositelji pravde negoli političari, tajkuni ili bankari. Moramo moral

zaogrnuti u fantasy, da bismo odlutali u neki bolji arhetipski svijet i povjerovali da iskrice mitskog i kozmičkog žive još uvijek skrivene u svima nama.

Spomenimo još jedan žanr koji se „bori“ za pravdu - krimić. I on je popularan širom svijeta (i u nas je sve više novih autora krimića), i u njemu je moguć happy end, ali na drugi način negoli u bajci.

Naravno, krimić se događa ovdje, a bajka onkraj, no princip pravde je drukčiji - u krimiću valja „potučiti“ negativce, raskrinkati zlo, dok bajka, unatoč zlim likovima, ipak više ide na afirmaciju dobrog (motiv „čistoga srca“), koje mora pobijediti i po višoj sili svijeta.

Radnja Begićeva romana teče na više kolosijeka, ali se lako prati, zahvaljujući i jednostavnim čitljivim rečenicama, koje se tek u opisima tmurnih ili rascvalih pejzaža šire u slikovite, literarne, poetske.

Glavna junakinja Ana zuri u svoje zrcalo u sobi, sluteći nešto onkraj te nakon doziva čudnoga glasa prolazi u drugu dimenziju, u kojoj su ljudi, vile, patuljci i druga bića nekada živjeli u kozmičkom jedinstvu, sve dok ih nije razdvojila zla čarobnica Visteria. Anu kroz čarobni svijet vodi Alvernia - obje imaju komadiće kristala koji će (s još jednim) stvoriti žezlo što će ga razbuditi dobro srce i tako ledenu tamu preobraziti u arkadijski sklad. Obje su iz ovoga i iz onoga svijeta - kćerke negdašnjega kralja Kotura koji je otišao iz druge dimenzije i živio u našoj kao Anin otac, te je nakon smrti ostavio Ani pustolovinu otkrivanja velike tajne s onu stranu zrcala.

Zrcalo je čest motiv podvojenosti ličnosti ili motiv prelaska iz jednog u drugi svijet i kao takav najbolje funkcionira kao početak ove dječje bajke. Na putu do oslobođenja kraljevine u drugoj dimenziji dvije junakinje susreću niz bajkovitih i ljudskih likova koji im otkrivaju mozaike velike slagalice svijeta, u borbi protiv zle Visterie - sile tame i sile svjetla sukobljavaju se u nizu akcijskih scena, koje su popraćene

dojmljivim opisima dvoraca, utvrda i drugih bajkovitih mjesta (Močvarna vila, Srebrna voda, Kraljevstvo zvijezda...).

Cijeli zaplet vodi se između krajnje dobrih i krajnje zlih, između zmaja i žezla, između Demonije i novoga Raja, koji će opet povezati sve vrste u potpuni vanjski sklad i unutarnju ravnotežu. Tu naizgled stereotipnu ideju možemo povezati s brojnim mitovima i vjerovanjima, od stare bajoslovne Atlantide pa do današnjih pokreta new agea, koji uspostavlja holističku ideju da smo svi zajednički dio kozmičkoga duha, odnosno sveobuhvatne, bezimene harmonije.

Izuzmemo li popularan pojam fantasy, Begićevu knjigu možemo po strukturi odrediti kao klasičnu dječju bajku - česta uporaba aorista i imperfekta „uzdižu" klasično kazivanje (i tako je to bilo....), iako Begićev stil ide dalje od bajke nastale na usmenoj tradiciji. Naime, rečenice su daleko literarnije, pa se njegova knjiga može s pravom nazvati umjetničkom bajkom. No, iako je stilski raznovrstan, Begić vodi radnju na principima klasične bajke - prepliću se čudesno i zbiljsko, moguće i nemoguće u velikoj avanturi do konačna raspleta, u kojem se uspostavlja starozavjetno pravilo „oko za oko, zub za zub", ali ne s naglaskom na osvetu, nego na veličanstvenu pobjedu pravde i dobrote.

Radnja klasične bajke započinje nekim problemom i odlaskom glavnoga lika „negdje", u potragu za rješenjem (tako ovdje Ana dobiva zadatak ujediniti kraljevstvo u drugoj dimenziji te se upušta na dalek misionarsku put, zajedno s pomagačima s kojima treba svladati brojne prepreke do očekivanoga cilja).

I u Begićevoj bajci likovi su tipski (zla maćeha, odnosno Visteria, dobri patuljci i vile i ostala fantastična bića s ljudskim osobinama), a radnja ima i tipičnu fabulu bajke - nižu se borbe, „varijacije" na temu, da bi se na koncu gubitnici preobrazili u veličanstvene dobitnike, sa srceparajućim svršetkom. Da, čarolija je prijeko

potrebna u bešćutnom urbanom vremenu, koji afirmira moć novca, a potire moć nevidljivoga, iracionalnog svijeta.

Naizgled klišeizirana, bajka u posljednje vrijeme privlači sve veću pozornost teoretičara kao zapravo slojevit žanr (mitsko naslijeđe, psihološka snaga, složena simbolika itd.) Bajke osobito danas imaju estetsku i psihološku svrhu - povratiti izgubljeno kraljevstvo knjiga, u vremenu šturih slika i poruka, i obnoviti vjeru mladim naraštajima u smisao pravednosti, koja je i njima poljuljana dok zure na ekrančićima u svijet svakovrsnoga nasilja.

S obzirom da se povijest bajke još uvijek temelji na klasičnim veličinama (Charles Perrault, braća Grimm, Ivana Brlić Mažuranić), pojavljivanje novih autora svakako je važno ne samo za ovaj žanr, nego i za mladu publiku koja se sve više odgaja na internetu i slikama, a sve manje na literaturi. Begićeva bajka odmiče se od usmene i razvija se kao umjetnička ne samo zbog izmjene stilova (od akcijskog do poetskog), nego i zbog brojnih živih dijaloga koji su u klasičnoj bajci rijetki. No fabularno, kao što smo rekli, ostaje vjerna klasičnoj dječjoj bajci, odnosno djeci mlađega naraštaja, koja najbolje osjećaju ujednačenu strukturu - početak, zaplet, rasplet i svršetak.

Ovo je idealno štivo i za ekranizaciju, za domaći crtić koji također sve više potiskuje popularnost stranih. Begićevu knjigu, napisanu veoma čitljivo i slikovito, valja pozdraviti i kao promoviranje žanra bajke, u vremenu kada se izjednačuju sadržaji za odrasle i za djecu.

Redatelji, u potrazi za ekraniziranom bajkom, prihvatite se ovoga domaćeg predloška! S obzirom da afirmira arhetipske vrijednosti, domaća bajka ni po čemu ne zaostaje za stranom. Njeguimo barem svoju bajku ako smo već prihvatili moderni amerikanizirani život!

Ovoj knjizi svakako poželimo skorašnji život na ekranu!

Lada Žigo Španić

Bilješka o piscu:

Toni Begić

Toni Begić, rođen je 13.02.1975 u Derventi.

Djetinjstvo je proveo u Mišincima u blizini Dervente gdje je završio i osnovnu školu. Srednju školu za tokara polazi u Derventi.

1992 godine, zbog ratnih neprilika izbjegao je u Slavonski Brod u Hrvatskoj gdje srednju školu završava kao keramičar.

Pisanjem, prvo pjesama koje nije izdavao počinje 1996 a istoimeni roman je napisao u razdoblju 2013-2016.

Pisac do današnjeg dana živi i radi u Slavanskom Brodu.

Sadržaj:

<i>LEGENDA O KRALJEVSTVU ZVIJEZDA</i>	05
<i>Recenzija knjige - Lada Žigo Španić</i>	160
<i>Bilješka o piscu</i>	166
<i>Sadržaj</i>	167

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link [Prijhvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja\(download\)](#), sljedeći:

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Toni Begić

LEGENDA O KRALJEVSTVU ZVIJEZDA

Vlastita naklada

*Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb*

Urednik:

Nenad Grbac

Lektura:

Perica Oreč

Begić, Toni

**LEGENDA O
KRALJEVSTVU ZVIJEZDA**

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-354-001-6